MARA FITZCHARLES

Bărbatul cu două fețe

Traducerea și adaptarea în limba română de:
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Mi-am dorit să aleg un mod simplu de a-mi câștiga traiul, declara sus și tare Barbara Banett, dar nu mi-am închipuit că trebuie să înfrunt un perfecționist și nici că voi fi un sprijin pentru cei nerealizați; făcu o pauză, privind în ceașca de cafea. Sinceră să fiu, dacă rezervele mele financiare ar fi fost mai substanțiale, i-aș fi spus nenorocitului să-și găsească pe alta. Nu că ar avea vreo problemă, dar Jacksonii nici nu se gândesc să preia afacerea.

Oftă și se uită spre Rebecca, mijind misterios ochii de după lentilele ochelarilor.

– Câteodată îmi doresc să fi fost ca tine, adăugă visătoare. Cu aerul tău profesional, îl învățam să stea în banca lui.

Rebecca Lindsey o cercetă amuzată pe prietena sa.

– Mulțumesc de compliment, deși aș alcătui altfel partea cu "profesionalismul"

– Știi bine la ce mă refer, Rebecca. Lucrând cu atâția bărbați

chipeși, printre profesori, toți declarându-și necontenit dragostea pentru tine, iar tu calmându-i nepăsătoare, ai putea să-l înfrunți pe Janus Leon fără probleme.

– Ai citit prea multe romane siropoase; din acelea pe care le redactezi pentru Rosalie Santon, se amuză Rebecca. Scriitorii de succes, plini de ei înșiși, nu sunt specialitatea mea, în ciuda supraestimărilor tale cu privire la competențele mele; să nu mai spun de nedreptatea pe care le-o faci angajaților inteligenți. Nu e deloc cum spui tu, și o fixă pe cealaltă cu niște ochi mari, albaștri.

– Asta ne-a spus Dulcie Jeans acum două săptămâni, când a venit de la Cambridge, și se minuna de șansa pe care ai ratat-o; o cercetă curioasă pe Rebecca. John Sanderson, cred, fiul cunoscutului sir George, care la rândul lui face parte dintr-o ilustră familie de politicieni din țară; tipul nu numai că a moștenit inteligența tatălui, dar și aspectul său fizic de invidiat, și aruncă încă o privire Rebeccăi. Ce să mai zic de Ralph Hastings, pentru care Dulcie are o slăbiciune la fel ca jumătate din colegele ei, și despre care zice că dacă te zărește prin curte în mijlocul cursului… – să continui?

Dintr-o dată, chiar în acea clipă, ușa biroului Barbarei se dădu în lături, și apariția unei fete necăjite o împiedică pe Rebecca să obiecteze ceva.

– O, nu! oftă dezamăgită Barbara.

– Îmi înaintez demisia! strigă fata, ștergându-și două lacrimi răzlețe. Rămân doar dacă sunt scutită de orice sarcină pentru domnul Leon.

– Ce-ți spuneam? zise Barbara spre prietena ei, apoi trase adânc aer în piept, încercând să pară cât mai binevoitoare. Foarte bine, Jean; atunci, o să pun pe altcineva pe post. Și…cât de departe ai ajuns?

– Am terminat capitolul nouă, zise ea pufnind, ușurată totuși că și-a atins obiectivele, fără a-și pierde postul. Mirabelle l-a făcut pe al optulea, cred că Sandra pe al șaptelea; nu știu cine a fost pentru capitolul șase…

– Mă rog, nu-ți face griji pentru asta. Mai bine trimite-o pe Linda la mine, după care așteptă ca fata să plece pentru a-i vorbi din nou Rebeccăi. Vezi cum e? Și acum apare încă un miel de sacrificat… murmură când o fetișcană slăbuță și drăguță păși în birou.

– M-ați chemat? întrebă fata, îndepărtându-și șuvițele de păr de pe față cu o mișcare amplă, arogantă.

Rebecca o urmări plictisită, citind în spatele acelei întrebări nevinovate o notă de importanță pe care și-o dădea persoana de față, chiar dacă acum aștepta ordinele angajatoarei sale.

– Până unde ai ajuns cu Noaptea pasională ?

– Trebuia s-o termin în după-masa asta…

– Deci, să-i spun că pe mâine e gata, zise Barbara zâmbitoare. Mulțumesc, Linda, și o lăsă să plece, puțin bulversată.

Rebecca ridică din sprâncene, mirată, dar nu întrebă nimic, cercetând mai degrabă acuzațiile primite mai devreme, cum că ea ar fi intrat într-un fel de joc amoros la facultate; decisă însă să nu facă un caz pe această temă.

– Și cum se descurcă Dulcie? N-am mai văzut-o de când a

terminat facultatea. Și-a găsit postul pe care-l dorea?

Barbara mormăi ceva, semn că se gândea în altă parte.

– Pe cine să-i mai trimit acum? se întreba preocupată, ca și cum ar fi fost singură în acea încăpere.

Fiindcă nu i se adresase personal, Rebecca preferă să tacă; nu că ar fi știut ce răspuns să-i dea – nu cunoștea nimic din mersul afacerii prietenei sale, o agenție de dactilografe. Țârâitul telefonului de pe biroul Barbarei o trezi pe aceasta din urmă la realitate, și ridică oarecum mecanic.

– Agenția Basnett, zise, apoi ascultă vocea din receptor, și inspiră adânc din nou. Sigur că da, domnule Leon. Ne străduim, deși nu cred că mâine….

O scurtă pauză pentru răspunsul celuilalt, apoi zise:

– Prea bine, atunci; pe mâine, și trânti telefonul, și se lăsă pe spătarul scaunului, nervoasă. Deci, tot pe Linda trebuie s-o trimit. Îl urăsc!

Rebecca își cercetă ceasul. La ora douăsprezece trebuia să fie la Muzeul Național pentru a culege niște informații pentru profesorul Donan; apoi se ducea la o librărie din strada Oxford să ia cartea pe care i-o promisese lui Bill Harper. După cum decurseseră lucrurile în acea dimineață, Barbara avea oricum nevoie de liniște. Sorbi în grabă ultima înghițitură de cafea și se pregăti de plecare.

– Te las să-ți vezi de treabă, și zâmbi plină de compasiune. Mă duc să ajung la muzeu înainte de miezul zilei. Vrei să iau ceva pentru deseară…sau mâncăm în oraș?

Barbara gesticulă ca și cum ar fi încercat să-și desprindă un voal

de pe față, cu mintea în altă parte.

– Credeam că mâncăm în oraș, răspunse vag observând că cealaltă se ridică. Ce zici de Linda?

– Nu mă pot pronunța, se miră Rebecca; a fost prea scurtă întrevederea, și se îndreptă spre ușă. Mă gândesc, dar mi s-a părut în stare de ceva. Trebuie să plec…

– La naiba cu muzeul tău! se înfurie Barbara. De ce nu se descurcă singuri cu achizițiile? Și de ce se așteaptă ca tu să-i ajuți în vacanță? Să nu mai zic de faptul că te ocupi și de corespondența lor…Iar eu stau aici în vizuina lupului, pe când tu te agiți pentru câteva lucrușoare! Pot să trimit pe una din fete să ridice scrisorile și să facă acele cumpărături. Vreau în schimb să-ți pui mintea aia sclipitoare la contribuție și să mă ajuți să găsesc o soluție, altfel risc să pierd agenția, încheie Barbara sumbru.

– Cum adică? se întoarse Rebecca. Parcă spuneai că te descurci, iar când am venit nu părea că duci lipsă de lucru. O dovedește și zgomotul mașinilor de scris de dincolo. Nu e oare o dovadă?

– Aparențele înșală! și o invită pe prietena ei să-și reia locul. De ceva timp, caut o nouă locație, și acum vreo două săptămâni am găsit una liberă. Am riscat și am dat un avans înainte să fie luat de altcineva. Colaborarea cu Janus Leon a reprezentat un punct de cotitură pentru mine – cel puțin așa mi s-a părut, oftă ea. E recunoscut și am crezut că-mi va aduce mai multe oportunități. N-am preconizat faptul că niciuna din anagajatele mele nu se va ridica la nivelul așteptărilor lui, și, cu cât le încolțește mai rău, cu atât mai înverșunate devin și ele. Sunt terorizate la propriu, și se fac

mici în scaunele lor ori de câte ori una dintre ele revine la birou.

Apoi apăsă un buton de pe aparat și ceru ca Ann să fie trimisă la Muzeul Britanic, cu un bilet scris de Rebecca. Bill și cartea lui mai puteau aștepta, așa că nu menționă și adresa librăriei. După care Barbara reveni la problemele ei.

– N-ar fi rău dacă tipul ar trimite aici cărțile; dar insistă ca totul să se facă unde stă el. Momentan stă într-un hotel, într-un apartament până-și găsește ceva stabil sau se întoarce în Australia. Cel puțin asta am aflat eu de pe coperta a patra a unei cărți de-a lui. Și nu-mi permit să pierd totul chiar acum. Stau ca pe ace fiindcă toate veniturile mele sunt investite în acea nouă locație. Oricum, ar fi trebuit să mă mut la un moment, dat fiindcă întreaga clădire a fost cumpărată de un supermarket. Nu mai au mult și ne trimit înștiințare.

Rebecca o privi compătimitor pe prietena ei, dar nu știa cu ce-ar fi putut s-o ajute.

– Și Linda? Nu părea genul care să se intimideze ușor. Dacă e într-adevăr capabilă, ar trebui să se descurce; iar mie mi s-a părut că e în stare să-și ducă la bun sfârșit sarcinile.

– Linda e o fraieră, anunță Barbara ironic. Da, are calități; arată bine, și e conștientă de toate acestea. Deja o văd cum își dă părul pe spate cu gesturi pe care le consideră provocatoare, să nu mai zic de felul în care clipește des atunci când crede de cuviință. Linda, oftă Barbara, nu rezistă mai mult de o zi. Janus Leon are reputație de cavaler, dar nu-i place să amestece viața privată cu munca, ceea ce va afla curând și fata noastră. În plus, mai degrabă e atras de

fotomodele și de fetișcane din înalta societate; nu și-ar coborî standardele la o dactilografă din provincie.

– Și nu-i poți sugera și ei același lucru?

– Crezi că m-ar asculta? răspunse Barbara sec. Eu nu; așa că mai bine tac și o țin pe fată la birou. Muncește bine atâta timp cât nu-i distrage nimeni atenția.

Se lăsă o lungă tăcere, după care Rebecca interveni.

– Dacă n-ai pe cine trimite, trebuie totuși să riști.

– O săptămână, zise cealaltă, absentă. Atâta vreau, și o cercetă pe Rebecca.

Aceasta din urmă o privi nedumerită, cu ochii ei mari, superbi. Mai târziu avea să-și amintească presimțirea pe care o trăise atunci cu privire la ce avea să urmeze. Ținea foarte mult la Barbara, care avea din păcate obiceiul prost de a organiza viețile celorlalți, mai ales când era vorba de cauze nobile, aceasta fiind una dintre ele.

– Nu pleci în Berkshire până pe optsprezece, nu? și ochii îi luciră nerăbdători, după care se uită la masa ei, observând nedumerirea celeilalte.

– Încă n-am acceptat invitația lui John…Dar dacă te gândești la ce mă gândesc eu, n-are să iasă…Cu siguranță! Vreau să mă odihnesc, nu să mă războiesc cu cine-știe-ce infatuat.

– Dar cine-a zis ceva despre vreun război? adăugă Barbara inocent, fără succes însă. Uite ce e; e vorba doar de un mic post de dactilografă – scrii după niște casete în care vorbesc copii. Fără dictare. Trebuie doar să te obișnuiești cu prezența nenorocitului pe lângă tine în prima zi, ca să se asigure că nu-i modifici prețioasa sa

carte. Presupun că pe tine nu te va deranja mai mult de zece minute, după ce se va asigura de abilitățile tale. Te rog, Rebecca, și o privi rugătoare. E doar o săptămână, până apare Margaret Morton.

– Și…așa ca fapt divers, îi aruncă Rebecca o căutătură neprietenoasă, dacă această Margaret nu vine, sau răcește sau mai știu eu ce – presupun că te-ai gândit și la aspectul ăsta; dacă nu, te sfătuiesc să începi de pe-acum. Dacă accept…dacă, o avertiză pe cealaltă, împiedicând-o astfel să răsufle ușurată, preiau lucrul doar pentru o săptămână și asta doar de dragul tău. Dar dacă el începe cu dulcegării, renunț. Am destule pe cap la facultate și nu intenționez să-mi petrec vacanța închisă într-un birou – nici pentru tine și nici pentru altcineva!

– Ți-am spus că n-ai de ce să-ți faci griji din aceste puncte de vedere, o liniști Barbara. Margaret nu mă lasă baltă; mi-e prietenă și am încredere în ea. După douăzeci și cinci de ani ca dactilografă în sălile de judecată, e mai mult decât avidă după un post mai lejer. Mi-ar plăcea să-l văd pe domnul Leon tachinând-o pe Margaret; tipa l-ar învăța minte cu o privire doar și ar termina treaba înainte ca el să aibă timp să se dezmeticească.

Cele două tinere prânziră într-o cafenea din apropiere și stabiliră toate detaliile; Rebecca se mustra în sinea ei pentru că se lăsase ademenită în ceva ce nu urmărea de fapt. Era prea maleabilă – punctul ei slab; măcar avea tăria de caracter să tragă linie în problemele sentimentale și să se ferească elegant de orice relație nedorită în perioada respectivă.

O atitudine oarecum suspectă pentru un cunoscător. Rebecca își câștigase, de altfel, reputația de femeie neînduplecată, excesiv de mândră, înșelătoare; nu în ultimul rând i se atribuia o relație cu un bărbat însurat, de care ar fi fost îndrăgostită până peste cap.

De fapt, niciuna din aceste "acuzații" nu era adevărată. Doar faptul că refuza un bărbat, pentru care știa că nu poate simți altceva decât un sentiment de colegialitate, o calificase drept "crudă" – acesta era singurul aspect pe care și-l asuma deschis.

La douăzeci și doi de ani, Rebecca nu cunoscuse încă dragostea. Ca unic copil al unor părinți divorțați, își petrecuse copilăria pe fugă, pendulând între cei doi; la moartea unui dintre aceștia, se văzu stăpână pe propriul destin, la doar optsprezece ani. Adesea se întreba dacă nu cumva educația primită nu-i influențase negativ perspectivele matrimoniale. Mama ei oftase întotdeauna după un anume Tony, cu care nu se căsătorise, în favoarea tatălui ei. Întotdeauna Rebecca receptase această relație ca fiind pusă nu sub semnul obligativității – mama și tatăl ei se căsătoriseră de bunăvoie, și nimic mai mult.

În ciuda șocurilor emoționale din copilărie, Rebecca își iubise ambii părinți. Încă de mică învățase cum să înfrunte orice discuție aprinsă între parteneri, deși uneori o compătimea pe mama ei; mai mult ca sigur, tatălui îi cam fugeau ochii după alte femei, iar trăsăturile lui delicate nu făceau decât să-i asigure succesul în orice mișcare.

Fata îl moștenise din punct de vedere al aspectului fizic plăcut; avea un păr bogat de culoare arămie, ochi de safir și un chip ușor

ascuțit, cu pomeți bine conturați și un nas aristocratic pe care-l agita ori de câte ori era nemulțumită de ceva. Acest gest îi adusese porecla de "Ducesa".

Sentimental vorbind, trecutul o marcase profund. Fata se temea de vreo implicare de orice natură; dar deocamdată temerile ei nu cunoscuseră o provocare adevărată. Niciun bărbat nu-i atrăsese atenția în mod special, iar rezervele ei de a lua vreun bărbat în serios erau , din punctul ei de vedere, justificate. Nu încuraja devotamentul față de cineva, în schimb credea în perversitatea unora, care adesea stătea la baza certurilor dintre parteneri. Toată această poveste construise un fel de joc în facultate, se puseseră pariuri pe seama ei și a anumitor pretendenți, și nu doar în rândul profesorilor, ci și al studenților. Astfel, aceștia din urmă începuseră a-și concentra atenția cu mult interes exclusiv asupra inimii de gheață a secretarei domnului Bursar.

Dacă studenții ar fi fost mai tineri, Rebecca ar fi fost în avantaj. Însă majoritatea erau de-o vârstă apropiată, uneori chiar mai în vârstă, devenind o adevărată provocare. Adesea, se gândise a se alătura prietenei sale în agenția de dactilografe. Până în momentul de față se descurcase; iubea munca pe care o făcea, avea calitățile necesare și nu vedea motivul pentru care să-și dea demisia; din punctul ei de vedere, acuzațiile primite erau o pierdere de timp și o înverșunaseră și mai tare.

Vacanțele de vară reprezentau pentru Rebecca prilejul perfect de a întrerupe orice relație cu alți colegi, iar întrebările referitoare la timpul ei liber primeau doar răspunsuri vagi. Se știa că obișnuia

să-și petreacă o parte din vacanță la Londra, la prietena ei, de aici și cele două mici comisioane pe care trebuia să le ducă la bun sfârșit pentru doi colegi. În rest, ținea secrete planurile ei. Câteodată, Barbara își mai lua câte o săptămână liberă, sau chiar două, dacă lucrurile mergeau bine, dar Rebecca nu se dăduse niciodată în vânt după distracții. Primise o mulțime de invitații, dar le onora doar pe cele care nu presupuneau un eventual contact cu vreun membru al corpului profesoral sau cu orice persoană din facultate.

Anul acesta însă, hotărâse să încalce regulile și acceptase invitația lui John Sanderson, care presupunea două săptămâni la ferma lui din Berkshire. Și asta din două motive legate în special de trecut: unul, acela că petrecerile domnului George Sanderson de la țară erau considerate adevărate baluri; asta însemna nu o mână de invitați , ci câteva zeci, destul cât să-i asigure integritatea personală. Iar al doilea, cunoștea familia prin intermediul fiicei lor, Laura, o fostă colegă de-a ei, cu care păstrase legătura. Acum, Rebecca își câștiga singură traiul, în timp ce Laura își ocupa timpul cu evenimente mondene, și toată lumea se aștepta să facă un mariaj reușit, de preferat cu un tânăr politician în ascensiune. Rugămințile Laurei o determinaseră pe Rebecca să accepte invitația. "Nu te-am văzut de ani de zile, îi scria fata. Pentru Dumnezeu, salvează-mă, altfel o să mor aici de plictiseală!"

Biletul, pe care Rebecca îl citise cu zâmbetul pe buze, era unul tipic pentru Laura și se întreba cum o convinsese tatăl ei să rămână la petrecere. Se știa că Laura nu suferă întrunirile intelectualilor,

care o plictiseau, după cum îi mărturisise chiar ea. "Le-am îndurat încă din copilărie și n-am de gând să le înghit și acum. Probabil o să mă mărit cu un fermier care urăște politica și iubește porcii. Chiar și mie încep să-mi placă, de altfel."

La drept vorbind, și Rebecca aștepta cu nerăbdare această petrecere, și era conștientă că va primi o invitație pentru a rămâne mai mult timp la fermă după plecarea invitaților. Ceea ce nu i-ar fi displăcut. O săptămână într-un adevărat cuib de nobili nu i-ar fi stricat după un an întreg de muncă. Putea cere micul dejun în pat dacă poftea, și se putea plimba în voie pe pajiștile vaste de la Pinehurst. Apoi să-și bea ceaiul la umbra unui arbore, fără alte griji în afara costumației pentru cină, și aceasta ocazional. Oaspeții domnului George erau mai degrabă preocupați doar de mersul treburilor pe la ferme, și nu de ultimele tendințe în modă.

Prezența Laurei ar fi împiedicat o eventuală încercare a fratelui fetei de a o cuceri pe Rebecca. Nu că Laura desconsidera șansele fratelui sau calitățile lui, dar o dată o și avertizase pe prietena ei, la care ținea foarte mult:

– Nu te implica într-o relație cu John. Știu că arată bine, și sincer, e un Sanderson pursânge. Are să te răsfețe până la refuz, încât n-ai să mai fii stăpână pe propria-ți viață. În plus, n-am să te iert niciodată…

Toate aceste gânduri treceau prin mintea Rebeccăi în timp ce despacheta în camera Barbarei. După masă, aceasta din urmă se întorsese la birou foarte bine dispusă, fiindcă rezolvase o problemă. Rebecca, în schimb, rămăsese oarecum cu buza umflată

pentru naivitatea ei – se alese astfel cu o primă săptămână de vacanță în compania unui bărbat aparent dezagreabil. Terminând despachetatul, se întrebă ce să poarte a doua zi – prima ei întrevedere cu Janus Leon. Nu se imaginase în vreun birou, scriind după dictare…Oare ce fel de povești scria tipul? se întrebă ea dorindu-și a fi citit măcar una din ele; asta ca să fie pregătită pentru orice provocare ce o aștepta. Se încruntă la gândul că se va confrunta nu cu literatură, ci cu un simulacru, ori dacă Barbara o arunca într-o asemenea situație neplăcută, nu i-ar fi iertat-o niciodată. Iar Margaret Morton va trebui să vină la birou mai repede decât s-ar fi așteptat.

Ochii îi căzură pe o rochie albastră de lână, simplă – una din preferatele ei, deși nu neapărat ca ținută de birou, în ciuda eleganței sale. Dar, ca majoritatea hainelor Rebeccăi, o cumpărase destul de scump, în ideea că o va purta mult timp. Moștenise de la tatăl ei o sumă de bani, pentru viitor, din care mai retrăgea din când în când câte ceva, păstrându-și salariul pentru alte cheltuieli.

După ce-și studie garderoba încă vreo două minute, se hotărî pentru aceeași rochie; altceva nu avea de purtat. Adusese cu ea mai degrabă haine de plajă, plănuind, de altfel, să se bronzeze în cel mai scurt timp posibil; mai avea rochițe potrivite pentru hoinăreli și seri prelungite pe pajiștile de la Pinehurst, sau pentru ceaiuri în vreun salonaș, în caz de vreme rea.

În acea seară fetele mâncară tot în oraș, după care se întoarseră acasă pentru a mai sporovăi puțin. Pe parcursul discuției, Rebecca își satisfăcu o curiozitate ce o măcina în legătură cu munca lui Janus

Leon. De altfel, Barbara se arătă chiar mirată că prietena ei nu auzise de celebrul autor.

– Scrie povești de aventuri, cu detectivi, toate plasate în ținuturile australiene. Normal că provine din zona respectivă. Ți-am spus cred, că e din Australia, nu?

Rebecca se mai liniștise.

– Spre deosebire de alți autori, n-a venit peste hotare ca să capete un renume; e la fel de cunoscut în țara lui, ca și aici. Într-un fel sau altul, asta îți demonstrează cât de ruptă de lume ești în facultatea ta. Știi ce se zice despre cei studioși…

– Sigur că da! se îmbufnă Rebecca. Oricum, mi se potrivește. Deși…trebuie să recunosc că ai ceva dreptate. Rar apare vreun eveniment care să ne tulbure existența în sferele cele înalte…dar e o altă lume, adăugă repede.

– Vezi? Și dacă n-ai grijă de bunăstarea ta, viața trece pe lângă tine. Deja te văd cu părul ușor grizonant, prins într-un coc groaznic, și ochii îi luciră vesel, măsurând-o pe cealaltă. Acum ești perfectă, dar dacă stai pur și simplu, ai să iei în greutate. Și poate ai să devii prima femeie din istorie care ajunge…

Rebecca aruncă în ea cu o pernă, de care Barbara se feri cu dibăcie. Și totuși, cuvintele acesteia din urmă, deși menite a o tachina, nu erau lipsite de un dram de adevăr și continuară a o măcina pe Rebecca mult timp după aceea. Odată și odată, tot va trebui să schimbe atmosfera închistată, dar profund intelectualizată, a universității. Altminteri, mai mult ca sigur că predicțiile Barbarei aveau să se împlinească.

Capitolul 2

A doua zi, Rebecca se îndreptă nu foarte entuziasmată spre Royal Victoria, un hotel situat într-o piațetă din Mayfair. Intră și se supuse inspecției atente a recepționerei, care apoi îl sună pe alesul lor oaspete, anunțând că sosise secretara, cerând și permisiunea s-o trimită sus. Rebecca intră în lift.

Prima impresie pe care Janus Leon i-o făcu era aceea a unui bărbat înalt, deosebit de chipeș. Tuns scurt după ultima modă, părul său șaten reprezenta o schimbare prețioasă pentru fata obișnuită doar cu tunsorile neinteresante, uniforme, ale studenților din campus. Însă cel mai mult îi atrăseseră atenția ochii bărbatului. Niciodată nu mai văzuse niște ochi de un albastru mai intens ca ai lui, ochi ce păreau că pătrund până în adâncul sufletului ei, în ciuda faptului că bărbatul îi aruncase doar o scurtă privire la intrare. Apoi o lăsase să-l urmeze în camera ce-i servea drept dormitor și birou, un teritoriu pe care fata se simțea oarecum

asemenea unui intrus.

Glasul lui, grav și rezonant, cu accent perfect englezesc, o surprinse plăcut pe fată, care se aștepta la o altă pronunție.

– Cred că ai să găsești tot ce ai nevoie, zise el arătând spre o masă pusă la fereastră, în plină lumină.

După care o cercetă atent, fără a schița niciun gest, analizându-i vestimentația.

– Sper că știi cum se manevrează mașinăriile astea, nu? întrebă suspicios. Altfel, spune-mi de pe-acum…Deja am investit destul timp cu așa-numitele secretare.

Rebecca ridică din sprâncene, vădit nemulțumită de caracterizarea adresată fetelor Barbarei, căci le compătimea pe cele care nu se ridicaseră la standardele exigente ale acestui tip. Era doar vina lui. Dacă se arăta mai înțelegător, ar fi avut rezultate. De asemenea, niciodată nu funcționa tactica lucrului sub presiune și întotdeauna ducea la greșeli; și oare de ce apelase la o agenție? Un bărbat de succes ca el ar fi trebuit să aibă o secretară, deși nu se știe cine ar fi acceptat un asemenea post. Secretarele bune nu duceau lipsă de locuri de muncă și nici nu erau nevoite să facă pe sclavele pentru a supraviețui. Toate aceste gânduri se perindară prin mintea Rebeccăi, pironindu-și în același timp ochii într-ai lui.

– Nu văd care ar fi problema, observă ea calmă, pe un ton ce denota siguranță. Dacă lăsați totul în seama mea și mă lăsați să lucrez în ritmul meu, cred că o să fiți mulțumit.

Replica implica oarecum și inutilitatea prezenței lui acolo, mai ales dacă avea de gând s-o terorizeze.

Chipul lui ferm și inert denota receptarea mesajului, unul neplăcut de altfel. Nu era obișnuit ca altcineva să preia inițiativa.

– Presupun că nu te superi dacă te verific ocazional, nu? întrebă el sarcastic. Știu că uneori se întâmplă și miracole, dar trebuie să-mi înțelegi scepticismul. Nu pari ca restul, și o cercetă din nou, iar dacă ești la fel de inteligentă pe cât crezi că ești, ce naiba cauți într-o astfel de agenție? Sau lucrezi doar pentru niște bani de buzunar?

Ochii săi îi căutară mâinile așezate pe marginea biroului, în așteptarea momentului în care vor începe a lucra. Rebecca înțelese că îi caută verigheta. Multe tinere căsătorite lucrau în agenții pentru că nu erau legate de un program fix.

– Nu ești nici căsătorită, nici logodită, după câte văd.

Neintenționând a intra în amănunte personale, Rebecca îl înfruntă, ușor disprețuitoare. Era conștientă că o provoca, și asta doar pentru că-l iritase adineauri. De data asta se mulțumi a-i zâmbi mecanic; exersase în trecut situații asemănătoare, încât acum reușea să se stăpânească.

– Am înțeles de la domnișoara Basnett că vă place să pun două foi de indigo, zise ea moale, și alese două foi, puse indgourile între ele, cu foaia mai groasă deasupra, apoi le așeză în mașina de scris. Apoi, fără a-l privi, branșă mașina.

Când își ridică din nou ochii, nu-l mai găsi în cameră, dar chiar și așa, tot mai simțea privirea lui sfredelitoare țintuind-o. Noroc că avea calitățile necesare și că Barbara o avertizase de felul în care trebuie să și le valorifice, căci era clar că deja și-l făcuse dușman pe

Janus Leon,care pur și simplu nu era obișnuit a fi prins pe picior greșit într-o confruntare. Și la fel de bine îi prinsese și experiența anterioară în care pregătise alte lucrări pentru publicare, deși lucrase în cea mai mare parte cu teze pe tema educației.

Spre prânz, Rebecca ajunsese la capitolul al zecelea, dar nici nu simțise trecerea timpului. Pe la zece și jumătate i se adusese o tavă cu un serviciu de cafea de către un angajat al hotelului; rămăsese surprinsă, căci nu-l vedea pe Janus Leon genul de om care să-i pună la dispoziție băuturi. Deci, altcineva se îngrijise de ea. Dar preferase a nu lua pauză, ci bău în timpul lucrului, o obișnuință în zilele de muncă.

Indiferent de defectele lui Janus ca om, Rebecca îi aprecia talentul literar, fără doar și poate; în scurt timp, tânăra se văzu prinsă în mrejele poveștii și a cuvintelor ce se întipăreau pe colile albe din fața ei. Cum înainte lucrase exclusiv cu materiale de natură educativă, acum găsise în sfârșit o atracție pentru munca ei; ceea ce înrăutățea părerea despre celălalt post, singurul amănunt plăcut fiind relația extraordinară pe care o avea cu superiorii, care-i aduceau de lucru de fiecare dată cu inima strânsă.

Janus Leon nu-și făcu apariția nici în dimineața următoare, ceea ce constituia o adevărată reușită. Cu o lecție bine aplicată, gândi fata, și cu puțină experiență, oricine îl putea manevra.

Întoarsă de la masa de prânz, Rebecca observă cu stupoare că deși tipul păstrase distanța, se interesase de mersul lucrurilor, și-i lăsase alte două casete pe birou și un mesaj care spunea că dacă sună un anume Alan Sinclair, să-i comunice să-l sune pe domnul

Leon la ora zece a doua zi.

Rebecca se încordă puțin la citirea mesajului, care nu conținea nicio urmă de mulțumire, nici pentru munca depusă și nici pentru sarcinile prevăzute mai departe. Telefoanele și mesajele intrau în atribuțiile unei secretare personale. Dacă acel Sinclair nu putea suna la ora cerută? Să-i caute ea în agendă o altă oră? Nu intenționa să facă acest lucru. Venise doar pentru a-i scrie romanul și nu putea avea rezultatele dorite dacă i se dădeau și sarcini suplimentare. Dacă omului nu-i convenea ora, îi va spuce să sune altădată, până îl va găsi pe domnul Leon.

Oricum, nu primi niciun telefon de la domnul Sinclair, ci doar de la multe alte persoane; Rebecca se văzu nevoită a răspunde, deși situația nu-i convenea deloc, fiindcă se putea ca una dintre persoane să fie cea indicată. De fiecare dată îi cerea celuilalt să-l caute pe Janus mai târziu; la un moment dat, chiar se gândi că absentează deliberat, pentru a o enerva. Așa că decise să discute serios cu scriitorul, asta în caz că va da de el până la finalul săptămânii. Sau putea la fel de bine să ignore telefonul și să-și vadă de treabă.

A doua zi însă, Rebecca își văzu spulberate toate speranțele de a nu-l revedea pe Janus toată săptămâna, căci îl găsi în cameră chiar de dimineață. Îl salută foarte formal, și fu întâmpinată doar de un scurt mormăit, probabil răspunsul lui.

– A sunat Alan? întrebă el dintr-o dată, în timp ce ea se dezbrăca și se instala la masa de scris.

– N-a sunat domnul Sinclair, răspunse ea neutru, ci alții.

Presupun că au revenit aseară; eu i-am rugat.

El ridică din sprâncenele negre, împreunate pe mijlocul frunții. Sesizase aluzia ei.

– Da, am aflat. Afurisitul ăla de telefon mi-a mâncat mai bine de jumătate din seară. Trebuia să te anunț că face parte din atribuțiile tale.

– Depinde, zise ea rece; ce considerați mai important – romanul, sau munca de secretariat. Numărul telefoanelor de ieri m-a reținut necontenit, așa că ar fi necesară o lămurire în această privință.

Fata scutură din umeri pentru a-i arăta că îi este indiferent ce decide el. Se vedea clar că-l intrigase din nou, după ochii lui albaștri injectați, care o măsurară apreciativ, cu o oarecare doză de indolență, după părerea Rebeccăi.

– Ce s-a întâmplat cu "zâmbetul perfect" de la început? se interesă el. Dacă tot te pricepi așa de bine, credeam că niște amărâte de telefoane n-or să te deranjeze.

– Sau mai multe, se răsti ea, regretând totuși ieșirea ei.

Acum, ea era cea care încerca să se autodisculpe. Nu-i plăcea tipul, dar Barbara îl considera unul din cei mai importanți clienți ai ei.

– Nu că m-ar deranja, adăugă ea mascându-și adevărata atitudine, dar dacă vreți să mă ocup și de munca de birou, am nevoie de agenda dumneavoastră, și măcar o idee despre afacerile pe care le aveți, nu? Și după cum ziceam, îmi va încetini ritmul. Poate dacă anagajați o femeie special pentru această muncă v-ar fi

de ajutor, sugeră, și trase mașina de scris mai aproape în așteptarea sarcinilor pentru acea zi.

– Vrei postul, nu? o încercă el.

Câtă nerușinare! se miră fata.

– A, nu, mulțumesc! accentuă ea. Mi-ajunge ce fac, și-și căută de lucru cu niște foi.

– Perfect, și se pregăti să iasă din cameră. Îmi plac persoanele flexibile.

Apoi dispăru, lăsând-o pe tânără cu ochii lungi după el. Măcar lămuriseră un aspect! Acum, putea foarte bine să lase telefonul să-și facă de cap; după o asemenea remarcă, nici să nu mai aibă pretenții de la ea!

Colac peste pupăză, toată ziua o deranjă țârâitul insistent al aparatului, însă ea își văzu îndârjită de treabă, ignorându-l. La scurt timp se lăsă o tăcere deplină și presupuse că el ridicase receptorul, astfel că se apucă de lucru, mulțumită.

***

Două zile mai târziu, Rebecca stătea la geamul camerei-birou, urmărind agitația din stradă. Jos, un taxi claxonă vehement într-o manevră de depășire, dar mișcarea trecu neobservată ochilor ei. Vedea doar parcele mici de teren agricol, pe care pășteau oi, o veche casă din cărămidă roșie, cu o bucătărioară de vară și cu o

peluză perfect trasată, de pe care se puteau admira clădirile în care locuia personalul unei uriașe ferme. Părea că ar recunoaște din prima locul din poveste, dacă l-ar vedea. Ar fi recunoscut chiar și personajele, căci mai mult ca sigur că-și găseau prototipul în realitate. Acest gând o trezi la realitate. Ce se întâmplase cu ea? Era doar o poveste, o mică parte din imaginația unui scriitor; poate că locul nici măcar nu exista, nu-l va vedea niciodată. Și totuși, terminând ultima coală, o trase afară din mașină cu presentimentul că odată și odată tot va afla acea locație. Oftă exasperată de propria-i nebunie. Obosise prea tare. În timp ce împacheta materialul, simți prezența lui Janus Leon în prag, urmărind-o. Oare de cât timp stătea acolo? Să fi fost îndeajuns cât să-i observă momentul de reverie? Nu că ar fi contat. Terminase povestea și casetele. Nu avea de ce să se plângă.

Bărbatul înaintă spre masa de lucru cu pași mari, apoi cercetă cu ochii săi albaștri foile ordonate crescător.

– A fost ultimul capitol? se interesă pe un ton neîncrezător.

Rebecca dădu din cap iritată și i-l arătă, după care îi studie trăsăturile bine conturate ale chipului, pe măsură ce el examina atent rezultatul muncii ei, pagină cu pagină. Deși n-o deranjase pe timpul zilei, cu siguranță că-i ținea evidența și ar fi sesizat cea mai mică abatere. Aștepta să-și ia revanșa. Îi văzu sprâncenele împreunate a mirare la final, apoi o fixă:

– Nu e rău, mormăi, dar Rebecca înțelese că nu va primi mai mult de-atât.

Deși, spre indignarea ei, nu doar că terminase mai repede, ci se

și străduise, mai ales după ce-și găsise primele capitole corectate cu roșu. După standardele sale impecabile, Janus probabil că sesizase mici greșeli inacceptabile, și totuși reușise a-i spune că nu e rău!

– Sunteți dezamăgit, domnule Leon? îl tachină ea în încercarea de a-i atinge cât de cât o coardă sensibilă, dar el îi aruncă o căutătură implacabilă, făcând-o să-și regrete cuvintele.

– Doar surprins, domnișoară Lindsay, și accentuă penultimul cuvânt, poate spre a împiedica orice tendință de familiaritate. Mă tem că ritmul tău este prea alert pentru mine…Abia ce am schițat următoarea mea poveste.

Rebecca abia se abținu să nu răsufle ușurată. Nu mai avea de lucru, deci o va lăsa să se întoarcă la agenție. Privirea ei de un albastru încântător mască aceste gânduri, mai ales că deja se vedea pregătindu-se pentru excursia de la Pinehurst.

– Mă asculți, domnișoară Lindsey? o trezi el sarcastic.

– Da, absolut! Vă înțeleg. Nu mai aveți nimic pentru mine, așa că am să termin pagina de titlu, după care mă duc, se grăbi să adauge.

– Ai planuri, nu? la care fata rămase mută de uimire.

La ce se referea? De unde să știe… și clipi des, sesizând subînțelesul vorbelor sale. Adică altceva de făcut pentru agenție…

– O, da. Suntem foarte ocupate, și mă așteaptă cu siguranță ceva la întoarcere.

– Păcat. Am nevoie de serviciile tale. Așa că indiferent ce mai ai de făcu, să aștepte.

Tânăra se văzu din nou surprinsă, urmărindu-l cu coada

ochiului. De afară pătrundea o rază de lumină exact pe părul ei, colorându-l mai viu, înconjurând-o parcă de o aură.

– Poftim? zise ea mirată, sperând să fi înțeles greșit, căci altfel s-a zis cu vacanța ei.

– Eu sunt pe primul plan, zâmbi el viclean. Cer să am prioritate. Ai recitit manuscrisul? întrebă înainte ca ea să vină cu scuze.

Fata clipi des. Să-l ia naiba! Dorea să-l și laude? Nu-i nega calitățile scriitoricești, dar n-avea de gând să-i hrănească ogoliul doar așa!

– Nu…

– Citește-l! și i-l trânti în față. Ai să vezi cu siguranță ce dezastru a reușit cea dinaintea ta să facă din cartea mea. Vreau s-o refaci. Întrebări?

Mută de uimire, tânăra încercă să calculeze cam câte zile îi va ocupa această treabă, care practic însemna să reia de la capăt romanul. Înfuriată, strânse din buze, știind că doar el era de vină că le cocolosise pe fete. Dacă le-ar fi lăsat singure, și-ar fi văzut de treabă. Nimănui nu-i plăcea să fie supravegheat continuu și să fie sancționat la cea mai mică abatere, ca să nu mai spunem de faptul că submina întreaga încredere de sine a fetelor, asigurându-le astfel eșecul.

Privi manuscrusul, încercând să găsească o cale de a nu-și amâna planurile de vacanță.

– Mă tem că va trebui să discut cu domnișoara Basnett despre asta, zise fără a-l privi. Se presupune că trebuie să-l scriu direct la mașină, ori eu sunt doar stenograf. Avem multe fete exelente în

agenție; în plus, copistele sunt plătite mai slab. Am să discut cu domnișoara Basnett, se oferi ea degrabă, felicitându-se pentru sclipirea de moment.

– Dacă primele trei proaste pe care domnișoara Basnett mi le-a trmis sunt incluse în ofertă, nu vreau să risc, răspunse el grav. Nu-mi amintesc să mă fi plâns de plată. Asta mă privește doar pe mine. Până ce termini tu de corectat, eu finisez primele două capitole din următorul roman. Munca ta e mulțumitoare, și numai asta mă interesează.

Rebecca făcu ochii mari. Următorul roman – nu suna prea bine. De ce oare lucrase perfect ultimele capitole? De ce nu le ratase complet? Oftă, exasperată – pentru că-i plăcea să facă lucrurile ca la carte și pentru că nu se lăsa călcată în picioare de un tiran! Și nu în ultimul rând, fiindcă nu voia s-o dezamăgească pe Barbara.

– N-am avut ce să-i mai spun, povesti ea prietenei sale a doua zi. Nimic n-ar fi ajutat. Pretindea ca el să fie pe primul loc, la care cealaltă începu să râdă. Sper doar ca Margaret aia să apară mai repede; eu plec duminică în Berkshire fie ce-o fi!

– Normal, draga mea, o liniști Barbara. Ți-am promis o săptămână și atâta va fi. Și-ți mulțumesc foarte mult, mai ales că ai terminat romanul. Mai dă-i speranțe câteva zile, după care preia Margaret totul. O să-i spun că te-ai îmbolnăvit foarte rău și odată ce va vedea cum lucrează ea, n-are să comenteze nimic.

Capitolul 3

Rebecca răsuflă ușurată, felicitându-se pentru faptul că acceptase invitația lui John. Nu că-și dorea neapărat să fie servită la pat sau să asculte văicărelile amuzante, sau chiar enervante ale Laurei despre paleta de invitați ai tatălui ei pe timpul "sezonului deschis". Își mută breteaua costumului de baie pentru a se bronza uniform și pe umeri. Normal că pe de o parte o înțelegea pe gazda ei; în afară de aceasta și de John, restul persoanelor prezente erau "trecuți de prima tinerețe" – după cum îi caracteriza drastic fata; parțial adevărat, însă majoritatea trecuseră de patruzeci de ani.

Odată cu briza plăcută a după-amiezii senine de vară, Rebecca prinse și glasul înalt, copilăresc aproape, al doamnei Carmichael. Tânăra îl primi cu un zâmbet, legat de ceea ce tocmai gândea. Cu ajutorul produselor de înfrumusețare se puteau face minuni; practic, puteai șterge urmele timpului. Remarca Laurei cum că fata doamnei îi fusese colegă de școală trimitea la adevărata vârstă a

femeii, justificând totodată și pretențiile acesteia de a-i deveni mamă vitregă. De altfel, Laura își declarase deschis disprețul față de această persoană și-l sfătuise pe tatăl ei să se gândească de două ori înainte de a face un pas important.

La prima vedere, și Rebecca era de părere că Laura avea dreptate și că-l salvase pe tatăl ei de la o greșeală de neiertat. Doamna Carmichael era o femeie respingătoare, iar intențiile ei de a-și ascunde vârsta prin gesturi repezite și elegante, o trădau imediat ce bărbații plecau din raza ei de observație. Nu-i luase prea mult timp să-și dea seama de șansele pe care la are, având în vedere că schemele ei bine puse la punct dădeau greș una după alta, și știa foarte bine pe cine să dea vina. Față de Laura afișa o atitudinea ostilă ori de câte ori cele două se intersectau. Până acum fata reușise să vină cu scuze plauzibile pentru absențele ei regulate de la întrunirile de la țară organizate de sir George și care inevitabil o includeau și pe Caroline Carmichael. Cei doi erau prieteni de mulți ani și bărbatul nu avea curajul s-o excludă, cu toate că prezența ei devenise deja mai degrabă deranjană decât plăcută, mai ales de când făcea tratamente.

În timp ce visa cu ochii deschiși, Rebecca auzea pe fundal un murmur de felurite voci; se putea ghici că sir George prezintă grădinile unei serii de invitați. Din poziția în care se afla, fata îl zări pe John urmând grupul cu băgare de seamă, la brațul doamnei Layman, membră importantă în Cabinetul Prim-Ministrului. Îl văzu cum încearcă galant să-i prindă pălăria, care acoperise până atunci o podoabă capilară aranjată mult prea pompos cu ocazia și pe care

i-o suflase vântul. Bietul John, gândi ea; de ce nu putea oare să-i accepte dragostea și devotamentul? Ar fi fost atât de cuminte să se îndrăgostească de el, în ciuda a ceea ce Laura îi tot cântase despre legăturile politice ale familiei; însă Rebecca avea senzația, pe care orice femeie o are când vine vora de dragostea soțului ei, și anume că John întotdeauna o va pune pe ea pe primul-plan.

Atitudinea lui pe parcursul ședерii ei dovedise că este un om de cuvânt; nu-i făcuse avansuri în mod ostentativ, ci se mulțmise a-i arunca din când în când priviri grăitoare, dovedindu-și astfel afecțiunea ce i-o purta. Tânăra trase adânc aer în piept simțind un junghi, conștientizând că niciodată nu-l va vedea mai mult decât un simplu prieten. Nici pe el și nici pe vreun alt bărbat, își zise cu amărăciune, încruntându-se. Poate că natura greșise un amănunt când o desăvârșise pe ea. Nu cunoscuse încă zbuciumul primei iubiri, dar nici nu dorea. De dragoste, așa cum și-o închipuia, se putea lipsi, de prietenie nu. Avea o groază de prieteni, dar era totuși liberă, și așa avea de gând să rămână.

Și totuși, nu se văzuse niciodată singură. O avea pe Barbara, ceva mai în vârstă ca ea; aceasta poate că mai era încă îndrăgostită. Din păcate, tipul ochise banii ei, și imediat ce prisese o pradă mai bănoasă, o părăsise, și se căsătorise cu o văduvă bogată. Ori, Rebeccca se putea foarte bine lipsi de un asemenea tip; în schimb, Barbara l-ar fi primit oricând înapoi cu brațele deschise. Paradoxurile dragostei, gândi ea iritată.

Tânăra încercă să facă un catalog al bărbaților cunoscuți, cărora doar un semn să le facă și imediat ar fi primit o cerere în căsătorie.

Era îndeajuns de inteligentă ca să -și dea seama că aparențele atrăgeau întotdeauna atenția spiritului masculin. Natura o înzestrase îndeajuns – poate unul din dezavantajele carierei sale. Nimeni nu se aștepta ca ea să se realizeze, profesional vorbind; trebuise mult timp ca alți colegi de breaslă din facultate să-și dea seama că fata își iubea meseria, că nu avea planuri de căsnicie și nici nu sărea la primul venit pentru a căuta un sprijin. Fiind frumoasă, după părerea unora, Rebecca avusese ocazia de a analiza slăbiciunile naturii umane în ce privește sexul opus, oricare ar fi fost vârsta celorlalți. Întâlnise bărbați în vârstă, presupuși maturizați, respectabili, dar care se făceau de râs imediat ce ieșeau de sub supravegherea strictă a soțiilor lor. Iar tinerii…Rebecca oftă neputincioasă. Părerile ei cu privire la mariaj n-ar fi trebuit să surprindă pe nimeni, totuși.

Mai existau, bineînțeles, și excepții. De exemplu bătrânul profesor Dawson, care era un mielușel; la fel și șeful ei, administratorul fondurilor facultății. Ambii trăiau exclusiv prin și pentru munca lor. Erau singurii din facultate în preajma cărora fata se simțea în siguranță, cu care nu se certa niciodată și despre care știa că nu i-ar fi făcut ochi dulci în timpul serviciului.

Rebecca se întoarse pe spate. Mai bine și-ar fi găsit un post bun într-o bancă; sau să fie un amărât de funcționar, închisă într-un birou, cu un șef al cărui singur scop era să producă și mai mulți bani. Sau cu scriitorul acela detestabil, care se preocupa doar de munca lui, fără a-i păsa cine i-o copiază, atâta timp cât persoana respectivă este eficientă. Cu toate laudele aduse, nu putea munci

ca un robot; se felicita pentru că-l abandonase. Nu era obișnuită cu un asemenea tratament, deși recunoștea și ea că prefera stilul mai dur unuia lingușitor, adesea întâlnit în trecut.

Zâmbi de una singură – un astfel de bărbat te punea la locul tău. Păcat că nu știa să se facă mai plăcut, dar poate i se urcase succesul la cap. Tipul era renumit printre publicul cititor, precum și printre femei, având în vedere numeroasele telefoane pe care le primise de la admiratoare în timpul săptămânii în care lucrase pentru el. Cum să nu-i hrănească astfel orgoliul? Iar asta nu făcea decât să întărească și mai mult opinia fetei în ce privește bărbații.

– Să existe oare un alt remediu pentru pojar? auzi Rebecca undeva în apropiere glasul celui la care tocmai se gândea și care o trezi brusc la realitate.

Se ridică imediat în coate, dând cu ochii tocmai de Janus Leon care o privea neutru. Cum Dumnezeu ajunsese tocmai acolo? Și în ce o implicase Barbara?

– Observ că ai făcut o descoperire remarcabilă, continuă el. Alarmă falsă, nu? și o fixă cu niște ochi sceptici.

– Mda… se mulțumi ea să răspundă negăsind o replică pe măsură.

De fapt, n-avea ce să facă, dar își promise s-o învețe minte pe prietena ei cu prima ocazie.

– Lucrezi pentru sir George? întrebă el dezinteresat și se trânti pe un șezlong alături. Presupun că cei cu titlu au trecere prin părțile astea ale globului. Se pare că te-a cam prins soarele, și-i măsură costumul minuscul de baie.

Rebecca își dorea cu disperare în acele clipe să fi avut cu ce să se acopere. Îi displăcea atât tonul lui, cât și ocheadele arogante.

– De unde ați știut unde sunt? se interesă ea, mai degrabă ca să anime discuția decât din curiozitate; deși știa cam de unde pornise totul.

– Nu te obosi, o privi el lung; nu știam. Dacă vrei să rămâi neobservată, ar trebui să faci ceva cu părul tău. E ca un semnal dat de păsări partenerilor lor, apoi rânji malițios, iar Rebecca îl catalogă imediat drept încă un animal la vânătoare.

– Nu încerc să mă ascund! Sunt doar o invitată a lui sir George.

– E văduv, nu? miji el ochii aluziv, lăsând-o pe ea să tragă concluziile; ceea ce se și întâmplă, încât fetei îi venea să-l plesnească.

– E tatăl uneia din cele mai bune prietene ale mele, adăugă ea rece, și se ridică. Îl găsiți în grădină, și se grăbi să-i dea de înțeles că are lucruri mai bune de făcut decât să piardă timpul cu el.

– De ce atâta grabă? și o prinse repede de mână cu o mișcare sigură, brutalăă, obligând-o să rămână pe loc până ce el va binevoi să-i dea drumul.

– N-ați vrea să mă lăsați să plec?

Mai trecuse prin astfel de situații, și învățase a se stăpâni. Știa ce urmează.

– După cum spuneam, unde te grăbești? Amândoi suntem invitați, și nu văd de ce nu am încerca să ne cunoaștem mai bine, nu? Știi bine că eu cred în soartă. Cu siguranță, m-am pripit când te-am lăsat să pleci. Te pricepi foarte bine în munca pe care o faci,

trebuie să mărturisesc. Și te faci observată. Rar mai găsești o asemenea combinație. OK, îmi retrag cuvintele de mai devreme. Ai venit ca prietenă de familei; eu ca o cunoștință a lui sir George; dar și ca să culeg material pentru un roman pe care-l am în plan de ceva vreme. Și presupun că nu se va alege prea mult din petrecerea asta, adăugă sec. Chiar și gazda s-a temut că o să mă cam plictisesc. Asta…înainte să te întâlnesc pe tine. Așa că nu mă plâng…

Rebecca profită de răgaz pentru a-și trage mâna dintr-a lui înainte de a-i confirma presupunerile cum că e disponibilă pentru câteva flirturi pe timpul ședерii ei la Pinehurst. Remarca și privirea lui erau mult prea grăitoare în acest sens.

– Am să vă ajut cu plăcere pentru orice ține de viitorul dumneavoastră roman; la fel și John, sunt sigură, adăugă moale.

– John? se miră el.

– Fiul lui sir George… încă o dată se felicita pentru replica acidă pe care i-o dăduse.

– E prietenul tău? Măi să fie! zise el sarcastic.

– Da, și se întoarse înspre grădini. A, uitați-l pe sir George. Mă duc să mă schimb pentru prânz cât mai am ocazia, și se îndreptă spre casă, urmărită în permanență de acei ochi albaștri.

După cum era obiceiul, înainte de masă toată lumea se aduna în salonul ce se învecina cu încăperea de zi. Rebecca o anunțase pe prietena ei de noul musafir, și stătea acum între fată și fratele acesteia, observând îndeaproape cum gazda făcea prezentările între scriitor și cei necunoscuți lui. Apariția lui iscase ceva vâlvă chiar și printre toți acei politicieni, care se pare că auziseră de el,

cu toate că nu-i citiseră cărțile. Rebecca își aminti cu această ocazie de remarca Barbarei cum că viața la facultate îi închistase perspectiva asupra lumii exterioare; ce puțin știa despre evenimentele dinafara zidurilor facultății! Pe tot parcursul aperitivului, în timp ce sorbea din lichior amuzându-se cu Laura și John, tânăra continuă să-l urmărească pe Janus Leon, care el era încontinuu felicitat de invitații strânși în jurul lui. La un moment dat, doamna Carmichael își făcu loc și ajunse în față, doritoare a-i prezenta lui Janus aprecierile ei, iar Rebecca o înghionti pe Laura. Ambele priviră scena amuzate, cum femeia trecea rapid peste orice curtoazie pentru a-i cădea degrabă în grații.

– Trebuie să recunosc, murmură Laura, că tipul e o bomboană. Și e și inteligent. Ai citit Jocul diavolului? o întrebă pe cealaltă. Dacă nu, trebuie neapărat. E extraordinară! Se zvonește că vor să facă și un film. Ah, ce mi-aș dori ca nesimțita aia să-l lase în pace, ca să aibă și altcineva șanse la el.

– Nu-ți face griji, se înveseli Rebecca. Stă toată săptămâna, nu? Ai tot timpul din lume.

– Punem pariu că n-am. O să se țină scai, ca o lipitoare. Presupun că măcar îi mai dă pace tatei; deși n-a renunțat de tot nici la planurile de odinioară…

Iar sir George împărtășea opinia fetelor în această privință. Cât mai delicat cu putință, bărbatul reuși să-l smulgă pe invitat din mrejele femeii și să-l prezinte altor musafiri. Se ajunse astfel la colonelul Frankly, care stătea chiar lângă Rebecca. Urma ea. Neștiind de legătura dintre ei, gazda începu prezentările, la care

Janus Leon se înclină larg:

– Ne cunoaștem cu domnișoara Lindsey, iar fata primi un cot sub coaste de la prietena ei, care fără îndoială avea să-i pună o sumedenie de întrebări mai târziu.

Apoi veni rândul Laurei, căci John se întâlnise cu renumitul scriitor înainte.

Prezentările odată terminate, Rebecca observă că Janus rămâne aproape de ele, fără intenția de a se deplasa spre vreun grup sau altul. Mulți și l-ar fi dorit, de altfel, în preajmă, deci se putea agăța practic de oricine.

– Nu știam că o cunoști pe Rebecca, zise John chiar când sună clopoțelul anunțând masa și toată lumea se deplasă spre camera de zi.

– A, munca ne-a adus împreună. A fost foarte drăguță și mi-a dactilografiat un roman de-al meu.

Auzindu-l, Laura făcu ochii mari, iar Rebecca se încordă în așteptarea altui ghiont, dar interveni în favoarea ei, totuși.

– Barbara a fost la mijloc, iar eu doar am ajutat-o.

Janus îi aruncă o privire tăioasă; spre indignarea ei, tânăra constată că fusese așezată lângă afurisitul de scriitor, cu John în stânga ei, iar Laura chiar în față. Ceva îi spunea că n-are să se bucure prea mult de acea masă. Din fericire, discuțiile se ținură lanț, nu doar pe subiecte politice, ci și pe tema romanelor scriitorului; poate că la urma urmei avea să-i cadă bine masa. Pentru ca în scurt timp să apară o tăcere nejustificată a tuturor participanților, după care sir George preluă inițiativa o perioadă de

timp. Rebecca se văzu dintr-o dată în atenția ochilor lui Janus.

– Nu știe că lucrezi? întebă el cu voce scăzută.

La început fata nu înțelesese legătura, apoi simți cum i se urcă sângele în obraji. Tipul sugera oarecum că se infiltrase în înalta societate cu anumite interese.

– Normal că știe! răspunse la fel de încet, apoi se întoarse din nou spre John, care o întreba dacă nu-i surâde o partidă de tenis după-masă.

– Ce șușoteați voi acolo? zise Laura în timp ce mergeau să se schimbe.

– Nu șușoteam.

– Oricum, n-am auzit ce spuneați. Doar n-ai o aventură cu el, nu?

– Cu siguranță că nu! sări cealaltă, indignată.

– Mda, nici nu vă vedeam bine împreună, râse Laura, care în loc să intre la ea în cameră, o urmă pe Rebecca. Și n-ai de gând să-mi spui care e marele secret? Aș fi putut să jur că nu vă cunoașteți. De ce nu mi-ai spus?

Rebecca îi aruncă o căutătură înfuriată. N-avea să scape de prietena ei, așa că mai bine îi spunea totul, ceea ce se și întâmplă.

– Dar ca să termin, n-am știut că e invitat aici. Oricum, ne cunoaștem de nevoie. Dacă cineva ar fi menționat numele lui, poate aș fi amintit și eu că-l cunosc.

– Bine, fie, o privi fata sceptic, oftând. Altcineva nu ar crede o vorbă din ce-ai spus acum, dar eu te cred, asta doar fiindcă ne știm. Presupun că mediul intelectual în care lucrezi te-a afectat oarecum.

Și ce ți-a zis? S-a văzut clar că te-a supărat, adăugă spre mirarea Rebeccăi. Ți-a făcut avansuri, vreau să spun? Am auzit că zboară cam din floare în floare…

Rebecca răsuflă exasperată. Nu vedea niciun motiv în a nu-i dezvălui totul prietenei sale.

– A sugerat că m-am infiltrat în societatea aleasă. Și normal că a vrut să mă strângă cu ușa fiindcă l-am abandonat. Îi promisesem Barbarei doar o săptămână, dar lui nu-i puteam pune condiții. Barbara are nevoie de suport financiar; se pare că a motivat lipsa mea, spunând că am pojar.

– Barbara nu s-a priceput niciodată să acopere spatele cuiva, râse fata gazdei, dar o credeam mai pricepută. Nu e de mirare că s-a ofticat! Cred că niciodată nu i s-a mai întâmplat așa ceva, în ce privește relația lui cu sexul opus.

Întreaga săptămână se dovedi foarte dificilă pentru Rebecca, aceasta neaflând absolut deloc liniștea și pacea după care tânjise atâta. Janus Leon părea hotărât s-o vâneze prin orice mijloace; de fiecare dată se aciua prin preajma grupului ei de tineri. Într-un fel, atitudinea lui era justificată, însă în multe ocazii își putea vedea de treaba lui, mai ales fiindcă se afla acolo în căutare de material pentru un roman. Rebecca însă era convinsă că încerca să-i provoace un disconfort cât mai mare, și reușea, dar ea nu expunea în public eșecul primei ei săptămâni din vacanță

E puțin spus că el profita pur și simplu de faptul că ei doi se cunoșteau deja. Fata încercase prin orice metodă a-l evita, dar refuzurile clare, precum și privirile sau atitudinea ei ostilă nu aveau

niciun efect asupra lui.

După patru zile de joacă de-a v-ați ascunselea, Rebecca ajunse la capătul puterilor, iar comentariul Laurei cum că tipului îi plăcea de ea nu îmbunătăți deloc situația, căci era clar că Janus încerca doar s-o irite la culme. Nu suportase ideea unui refuz. Era obișnuit doar să fie ridicat în slăvi, iar Rebecca trecuse cu vederea această regulă de aur, neintrând în rândul admiratoarelor.

Fie că se afla la tenis, sau la înot în luxoasa piscină din spatele casei, Rebecca avea întotdeauna companie – pe John pe de o parte, pe nesuferitul de scriitor pe de alta. Încetase a-l mai privi ca scriitor. Faima nu-l scutea de atitudinea tipic masculină de a se lipi de orice femeie care-i rezista, și de a fi la fel de încăpățânat ca și ea. Bineînțeles că sub asemenea presiune, Rebecca abia aștepta sfârșitul săptămânii. John dădea semne de agitație, precum un vulcan gata să explodeze. Janus Leon fiind un oaspete al tatălui său, nu avea cum să-i impună o anumită distanță, oricât de mult și-ar fi dorit-o. Singurul amănunt care ținea totul sub control, era faptul că Rebecca nu încurajase sub nicio formă atențiile primite din partea lui Janus.

Janus Leon devenise un fel de spin în coasta Rebeccăi, la fel cum doamna Carmichael devenise pentru Laura. Prezența ei ca a cincea roată la căruță, deși cu anumite scopuri, deranja întotdeauna; asta însemna că după fiecare rundă cineva trebuia să iasă din joc pentru a-i ceda locul, cu riscul de a pierde partida din cauza jocului ei slab.

Relația dintre Laura și această doamnă se transformase într-un război fățiș, însă doar când sir George nu era prezent. În rest,

femeia nu scăpa ocazia de a-i face zile fripte fetei. Totuși, Laura, precum iarba rea, nu se dădea bătută, și-i răspundea cu aceeași monedă. Jucau un fel de joc al politeților aparente. Se aflau la egalitate, dar atmosfera nu era deloc una lejeră în preajma lor.

Rebecca, în schimb, nu avea nimic de împărțit cu femeia. Caroline nu era genul de om care să se lase călcată în picioare, încât îi furniza fetei o lecție în ce privește atitudinea pe care trebuia s-o abordeze față de Janus Leon. Deși o compătimea pe Laura, instinctul de conservare era mult mai important! Tensiunea dintre cele două femei izbucni într-un final, la cina de joi seara.

Se discuta ce să facă după cină pentru a mai anima atmosfera, iar gazda sugerase ca tinerii să se retragă să danseze singuri într-o cameră, în loc să se uite la adulți cum joacă bridge. Rebecca rămase oarecum șocată de sugestie, temându-se de un asemenea deznodământ. Reușise deocamdată să păstreze o distanță liniștitoare față de Janus, și se obișnuise și cu ochii săi albaștri provocatori ori de câte ori privirile li se întâlneau. Tocmai această căutătură o determinase a evita contactul direct; tipul se trăda astfel: voia s-o joace pe degete, iar fata era sigură că orice concesie din partea ei înseamnă o bătălie pierdută, deși din cu totul alte motive de la care porniseră ostilitățile.

Din motive doar de ea știute, Laura nu-și dorea să petreacă întreaga seara alături de persoana detestabilă a Carolinei Carmichael. Deci era clar ce variantă ar fi ales; se pricepea la bridge la fel de bine ca și la jocul de tenis, așa că refuză sugestia ferm:

– Prefer să citesc o carte. Tu, Rebecca?

– La fel, răspunse fata repede, fără a fi nevoie de vreo aluzie pentru a-și susține prietena.

– Eu zic că puțin dans n-ar strica, interveni bătrâna, privind spre Laura. Poți citi oricând. Problema cu tinerii din ziua de azi, și se întoarse spre tatăl fetei, e că au prea mulă libertate. Joanna a mea e secretară în departamentul Amiralității. Nu are timp de distracții…

Rebecca o lovi pe sub masă pe Laura, deja semnalând o posibilă amenințare. Din neatenție, Caroline atinsese tocmai unul din punctele slabe, criticându-l pe George în ce privește educația copiilor săi. Susținea acțiunile de caritate, dar nu concepea ca o fată să muncească și așa mai departe. Laura nu se vedea nici la brat cu vreo bătrână neajutorată, și nici alergând toată Londra în toiul nopții în căutare de hrană caldă; se ținea ca o adevărată doamnă atâta timp cât tatăl ei nu avea să-și îmbunătățească opiniile despre aceste lucruri.

– Nu sunteți deloc obosită? o întrebă Laura dulce, spre surprinderea femeii. Adică, azi dimineață ați jucat tenis, apoi ați înotat după-amiază – atâta efort! Eu una sunt terminată, la fel și Rebecca. Dumnezeu știe cum vă țineți mai în formă ca noi. Aș vrea să am energia dumneavoastră la o asemenea vârstă.

Se lăsă o tăcere de mormânt după comentariul aparent inocent, dar cu două tăișuri, după care toată lumea se angajă dintr-o dată în vreo discuție. Sir George tuși, nu se știe dacă de jenă sau ca să iasă cu fața curată. Doamna Layman, care o detesta la fel de mult pe doamna Carmichael, o bătu prietenește pe fată pe spate:

-Să-mi dai o carte bună zilele acestea, sau o lecție de bridge, comentă, fără a o slăbi din ochi pe bătrână.

Nu se mai pomeni nimic de dans, dar imediat ce sir Geroge se așează la bridge cu doamna Layman și colonelul Frankly, Rebecca aceptă invitația lui John de a face o plimbare în grădină. Nu-i scăpă observației privirea curioasă a lui Janus. Cu o seară înainte îl refuzase chiar pe el pe motiv de oboseală.

Era cea mai nereușită seară dintre toate. Nu jucaseră cărți nici ea și nici Laura, sperând în schimb să aibă puțin răgaz de a vorbi între patru ochi. Janus însă strică totul, alăturându-se grupului. Asta doar ca să-i facă Rebeccăi în ciudă, și pentru a avea încă un prilej de a o enerva. Îl lăsase practic fără drept la replică pe John. Se strânseseră astfel patru persoane, cinci cu Rebecca. Caroline se alătură și ea imediat, pentru a nu-l pierde din ochi pe Janus.

La fel se întâmplase, de fapt, și cu o seară înainte, însă atunci bătrâna se retrăsese mai devreme pe motivul unei migrene. Îi aruncase Laurei, presupusa cauză, o privire răutăcioasă.

La scurt timp, Rebecca realiză că plimbarea nu fusese totuși o idee prea bună. După cum se aștepta, John o ceru în căsătorie. Cum însă ea putea foarte bine să fie doar un port pe timp de furtună, tânăra încercă să schimbe subiectul după ce-l refuză delicat, dorindu-și încă o dată să fi avut ceva sentimente față de el. Cu toate acestea, în ultima vreme o încercase o senzație ciudată de neliniște, străină de ea, pe care o punea exclusiv pe seama disconfortului față de toți și de toate.

Își odihni o clipă ochii asupra unei flori albe agățate de gardul

din fața lor. Ce se întâmplase cu ea? De ce să fie în permanență nemulțumită? Avea o sujbă bună; chiar dacă nu foarte atractivă, dar cine avea nevoie de așa ceva? Degetele ei mângâiară un timp petalele fragile al florii; pe de o parte asculta cuvintele lui John, care-și exprima dorința de a-și găsi liniștea după plecarea tuturor și ca ea să-l accepte într-un final. Pe de alta, încerca să-și împace stările conflictuale stârnite înlăuntrul ei.

Nervozitate…Sau ce să fie? Oare din cauza mirajului romanului lucrat pentru Janus? Într-adevăr, muncise cu pasiune, mai ales că el o ascultase și nu făcuse pe gardianul cu ea. Ce diferență față de rolul pe care-l juca acum! Oftă amarnic. Se săturase de munca la facultate, putea foarte bine s-o spună cu voce tare. Găsise altceva mai interesant, care acum o punea pe gânduri. Poate era mai bine să se alăture echipei Barbarei. Având-o la dispoziție pe neîntrecuta Margaret, Janus o va lăsa în pace, și ea va putea prelua alte lucrări.

Degetele ei căzură dintr-o dată în gol, pe măsură ce se imagina într-un birou. Nu, nu era făcută pentru așa ceva. La facultate, cel puțin avea libertate de mișcare. Ce proastă era! La întoarcere își va reproșa ispita unor alte locuri de muncă; altfel, va fi într-adevăr nevoită să-și caute altceva, da nu știa ce.

A doua zi, Rebecca se pomeni însoțindu-l pe Janus într-un tur de grădină. Totul fusese aranjat atât de bine, încât nu-l putuse refuza. Probabil că amabilitatea ei în a-l ajuta să culeagă material pentru o carte nu fusese o idee tocmai strălucită, căci acum el profita de ocazie. Alese exact momentul în care John era ocupat cu altceva, fiind trimis la gară pentru a ridica o specie unică de orhidee

trimisă tatălui său. Imediat după micul dejun, Janus se prezentă la ea cu un carnet de notițe, anunțând-o foarte natural că accepta oferta ei de ajutor. Rebeccăi îi trebuiră câteva secunde ca să se dumirească, dar văzând-o bulversată, el adăugă:

– Doar nu mă poți ajuta dacă stai deoparte.

– A, eu ar trebui să vă ajut, sări Laura. Sunt o groază de amănunte istorice pe care Rebecca nu le știe.

Ca să nu fie lăsată pe dinafară, doamna Carmichael interveni și ea.

– Eu am o memorie mai bună ca a voastră. Iar amănuntele trebuie să fie exacte, să știți, și-i aruncă Laurei o privire malițioasă.

Oricare ar fi fost replica fetei, oricum ceva în aceeași notă tăioasă ca o seară înainte, Janus Leon reuși s-o preîntâmpine, întrebând care dintre ele trei pot scrie după dictare. Asta le reduse la tăcere pe toate.

– Vreau doar să-mi scrie propriile impresii; nu caut date istorice, și astfel o fură practic pe Rebecca înainte ca sir George să-și ofere și el compania.

Era o dimineață însorită, spre deosebire de cea precedentă; Rebecca avea astfel speranțe pentru săptămâna care venea. De altfel, gândul îi zbura la cu totul alte lucruri decât cele pentru care fusese solicitată, mai ales că-i era dat a-l însoți pe cel de care se ferise cu atâta greutate. Date fiind circumstanțele, nu putea refuza, sau cel puțin nu se făcea să refuze.

Ajunseră pe poteca pe care umblase alături de John cu o seară în urmă, și retrăi senzațiile conflictuale din propria-i ființă. Numai

acel bărbat era de vină. Dacă nu s-ar fi priceput în astfel de treburi ca s-o ajute pe Barbara, n-ar fi cunoscut gustul altei slujbe și n-ar fi ajuns să-și disprețuiască postul actual...

– Îmi pari cam distrasă în dimineața asta, remarcă Janus în timp ce se îndreptau spre piscina de decor, clară și inertă sub razele soarelui matinal. Te-a rănit? se interesă mai departe, fără a o privi.

Rebecca își ridică speriată ochii din caietul pe care deja-l deschisese.

– Vreți să iau notițe, sau trecem direct la un interogatoriu?

Janus o privi puțin cu ochii înflăcărați. Imediat își recompuse masca ironică.

– Deci te-a cerut în căsătorie, dar nu asta căutai…Mi s-a părut mie cam abătut, când v-ați întors.

Fata începu să bată nerăbdătoare cu talpa în pământ, iritată la culme, însă cu ochii mereu în foile albe, cu stiloul în mână.

– Nu contează doar aspectul fizic, continuă el calm; mai ales pentru cei de teapa lor. Contează trecutul. Dacă ai fi fost fiica doamnei Peabody, totul ar fi arătat altfel. Poate că tipul e înnebunit după tine, dar când vine vorba de căsătorie trebuie să fie foarte atent.

Bărbatul făcu doi pași spre mica porțiune de parc ce se deschidea în fața lor. Rebecca, înfrângându-și impulsul de a-i întoarce spatele, îl urmă și ea. Putea foarte bine să-l lase să se amuze de unul singur; acum regreta refuzul făcut ofertei lui John, care schimbase planurile acestui om detestabil.

Spre mirarea ei, Janus își pierdu dintr-o dată interesul pentru

relația dintre fată și John, începând dictarea. Descrierea făcută peisajului înconjurător o încântă pe tânăra fată prin acuratețea de ordin științific, prin detaliile numeroase pe care ea una le-ar fi ignorat. Rămase uimită mai ales de vastele sale cunoștințe botanice.

– Ați studiat toate acestea? se interesă ea, uitând de conflictul anterior.

– Te referi la faptul că sunt australian și nu de prin părțile locului? se întoarse el spre ea. Am făcut facultatea aici. La Cambridge, mai exact, și o fixă intens. Pe atunci, directorul nu avea o secretară frumușică; dar erau alte vremuri, nu?

Rebecca plecă ochii în caiet. La naiba cu Laura! gândi. Nu-i luase mult ca să stoarcă ceva informații și de la ea.

– Cam plictisitor, aș zice, continuă el. Printre atâția intelectuali; deși unii profesori sunt tineri, nu? Acolo trebuie să-l fi întâlnit pe John Sanderson. Dar, după cum ziceam, nu văd niciun viitor în această privință. Cel puțin așa crede și sora lui, și ea știe mai bine.

Fata continuă să măsoare scrisul ei, deși mâna care ținea caietul începuse să-i tremure. Dintre toți bărbații, acesta era cel mai groaznic! Ce drept avea să discute asemenea subiecte cu Laura? Fără a menționa că venise cu o interpretare greșită a părerii fetei, cum că Rebecca nu-l va accepta niciodată pe John. Oricât de deștept ar fi fost, nu va afla niciodată adevărul.

Timp de alte treizeci de minute, fata îl urmă de-a lungul grădinii, luând o mulțime de notițe; când el consideră că strânsese îndeajuns, sugeră o pauză și indică o băncuță de lângă piscină. Până în acel moment, Rebecca reușise a se stăpâni, adoptând o

atitudine formală, refuzând a da curs provocărilor sale anterioare; acum se întreba dacă îndrăzneala lui va merge și mai departe. Mai ales că o considera o femeie îndeajuns de curajoasă pentru a se căsători din interes, și deci o partidă bună pentru el însuși.

Totuși, fata nu se alarmă, chiar dacă distanța față de casă era una cosiderabilă, și nimeni nu i-ar fi putut veni în ajutor în cazuri extreme.

Janus îi căută ochii în timp ce se așezau, după care își recăpătă masca sobră.

– N-am de gând să devin sentimental. Vreau să-ți propun o colaborare strict profesională.

Ochii frumoși ai Rebeccăi se deschiseră mirați. Ce om surprinzător! gândi în timp ce își ocupa locul, cât mai departe de el.

– Așa că îți pierzi timpul cu asemenea idei. M-am tot gândit la ce-ai spus – că mi-ar trebui o secretară personală; ai dreptate. Îți ofer ție postul.

Rebecca ar fi dorit să accepte, însă ceva dinlăuntrul ei o înfrâna. Asta își dorise, nu? Atunci, de ce să-l refuze? Pentru că știa sigur că avea să-l refuze. Îl privi adânc în ochi. Ce avea acest bărbat atât de respingător? Aroganța, mândria personală care-l determina să-și formeze o părere foarte proastă despre ea? Fata nu era obișnuită cu un astfel de tratament. Sau oricum, relația dintre ei n-ar fi funcționat.

– Vă mulțumesc…Dar mă tem că voi refuza. Sunt mulțumită unde sunt.

Răspunsul nu fusese tocmai pe placul lui, se pare, deși fata rostise cuvintele clar, fără ocolișuri.

– Minți! zise el calm. N-ai să renunți la Sanderson, așa e? și se ridică brusc. Dacă există ceva ce nu pot suferi, sunt snobii. Iar aici noi, australienii, ar trebui să vă învățăm pe voi, britanicii, o lecție. Noi luăm omul cu bune și cu rele, nu-l alegem după bunuri materiale. Și nici de titluri nu ne pasă, și se uită la caietul din mâinile ei. Pot să apelez la bunătatea ta în a transcrie ce-i acolo? Am o mașină de scris portabilă la mine.

Rebecca încă tremura din cauza acuzațiilor nedrepte pe care le primise.

– Orice stenograf o poate face, zise ea rece. Oricine îmi înțelege scrisul, și-i împinse caietul.

– Te plătesc, răspunse Janus fără a-l lua. Am stat cam vreo oră, dar oricât ai cere, nu comentez. Dacă transcrii, te plătesc dublu.

Obrajii fetei se colorară nu atât din cauza condițiilor impuse, ci a felului în care rostise acele cuvinte, de parcă ea era a nimănui. Se dorise un comentariu injurios, doar pentru că-l refuzase din nou. Tânăra se ridică brusc, lăsând caietul pe bancă dintr-o mișcare surprinzător de rapidă, asta doar pentru a nu i-l arunca în față. Privirea ei înflăcărată o întâlni pe a lui, albastră, calmă.

– Nu vă puteți permite să mă aveți, domnule Leon. Vă ofer pe gratis din timpul meu liber! și se depărtă cu bărbia sus, mândră.

Dacă el ar fi îndrăznit să i se mai adreseze, l-ar fi pocnit fără șovăire, indiferent cine-ar fi fost de față.

Capitolul 4

Ajunsă în casă, Rebecca urcă direct în camera ei, mulțumită că nu-i întâlnise pe niciunul din frații Sanderson. Probabil că era așteptată la piscină, dar nu avea dispoziția necesară pentru a socializa. Avea în schimb nevoie de puțin timp pentru a-și reveni după confruntarea cu Janus, ca persoană, dar și cu oferta lui. De ce trebuia neapărat să o tachineze? Oricât de renumit era, își găsea cu ușurință personal. Poate că acum doar își încercase norocul, testase terenul; dacă ea ar fi acceptat…Se încruntă, căci nu era genul de om care să-și piardă timpul cu mici încercări de răzbunare.

O trecu un fior cald. Cum oare se așteptase la un acord, din moment ce o acuzase de interese materiale într-o relație cu John? Măcar de-ar fi fost mai respectuos cu alți aspiranți la același post…

Se cutremură la acest gând. N-o privea ce făcea mai departe. Oricine putea obține postul; cât despre ea, nici că se putea o slujbă mai dezastruoasă decât aceea în care să păstreze un contact

permanent cu acel om.

Oarecum refăcută după scena de mai devreme, Rebecca se schimbă în costumul de baie. Voia să apuce să înoate puțin înainte de masa de prânz; era aproape ora unsprezece. Însă chiar pe când își lua prosopul și ochelarii de soare, îi trecu prin minte să-i scrie Barbarei. Prietena ei ar fi fost interesată să afle cu cine se întâlnise, și mai ales de poziția incomodă în care chiar ea o pusese cu scuza ei genială cum că avea pojar! Pentru ca apoi zâmbetul să-i dispară brusc de pe buze, la gândul că afacerea Barbarei ar avea de suferit dacă Janus o lăsa baltă. Femeia doar ce-i mărturisise că viitorul atârnă de un fir de ață până se mută în noua locație; și a cui vină ar fi fost dacă Janus renunța la serviciile ei? Normal că a Rebeccăi. Fata mormăi ceva în bărbie – cum să facă o asemenea prostie? Numai că nu-i plăcea tipul și nu dorea să se compromită sub nicio formă…

O cuprinse un sentiment de remușcare. Mai bine o avertiza pe Barbara de iminența pierderii prețiosului client. Să-i spună că i se oferise un post pe care ea-l refuzase. Cu cât afla mai repede, cu atât mai bine, pentru a se pregăti moral și financiar. Își aruncă pe pat obiectele de plajă și căută ceva de scris, așezându-se la măsuța de la fereastră.

Trecu de o pagină, explicând cum Janus era unul din invitații lui sir Geroge și reproșându-i prietenei sale că nu găsise o scuză mai bună pentru absența ei. Apoi începea greul, căci Barbara n-avea să primească veștile cu sufletul împăcat, mai ales că Rebecca însăși îi sugerase tipului să-și ia o secretară. Decise astfel doar să menționeze oferta, precum și posibilitatea ca el să renunțe la

seviciile agenției. Tocmai când să termine, îl zări afară pe cel despre care scria. Dinții ei, care mușcau când și când din capătul stiloului, acum se înfipseră adânc în metalul obiectului. Îl urmări încordată cum se îndrepta spre casă. Apoi, amintindu-și scena pe care i-o făcuse, și cum îl lăsase cu ochii în soare, surâse ca pentru sine. Mai devreme, fusese prea aprinsă pentru a savura victoria, dar acum, relaxată, putea aprecia cu un ochi obiectiv felul în care acționase. El singur provocase acel deznodământ, gândi ea, iar acum mai mult ca sigur c-avea s-o evite de bunăvoie; nici că se putea mai bine. La un moment dat, observă că o altă persoană se apropie de el. Doamna Carmichael – care probabil pândise întoarcerea scriitorului. Însă după doar un scurt schimb de vorbe, Janus își reluă pașii spre casă, lăsând-o pe femeie cam abătută, chipul ei puternic machiat fiind vizibil frustrat. Rebecca zâmbi din nou. Se vede treaba că Janus nu-și revenise; oare voia să-și încheie vizita la Pinehurst pe cine-știe-ce motiv?

Până să sune gongul pentru masa de prânz, Rebecca terminase scrisoarea pentru Barbara. Se hotărâse a mai trece pe la ea înainte de a se întoarce la facultate, adică peste cinci săptămâni. Destul timp pentru a afla dacă Janus renunța la serviciile ei, caz în care își va ajuta prietena să investească o parte din banii moșteniți de la tatăl ei în afacere, până când lucrurile se mai calmează.

Astfel împăcată cu propria-i conștiință, Rebecca o luă spre camera de zi, întâlnindu-l pe John pe hol.

– Afurisitele alea de plante n-au ajuns astăzi, remarcă el sec. Acum trebuie să mă duc la trenul de două și patruzeci. M-am întors

pe la zece și jumătate, dar am auzit că ai petrecut dimineața cu Leon, luând notițe pentru el, remarcă pe un ton acuzator.

Rebecca îi observă pe Janus și pe Laura venind și ei spre locul de întâlnire, și intră repede la masă, înainte de a răspunde.

– Păi, mă oferisem să-l ajut puțin. Dorea un context englezesc pentru romanul său.

– Credeam că scrie doar povești australiene, remarcă John în fugă, trăgând scaunul pentru ea.

Apariția altor invitați o scuti pe tânără de alte răspunsuri; colonelul Frankly și doamna Layman părăsiseră domeniul în acea dimineață, așa că doar Caroline mai trebuia să vină, însă întârzia ca de obicei. Absența celorlalți invitați părea că intensifică animozitatea dintre Rebecca și Janus; cel puțin asta era impresia fetei. El își îndrepta întreaga atenție spre gazdă. Sir George se afla undeva între replicile inteligente ale lui Janus și întrebările impertinente ale doamnei Carmichael. Restul după-amiezii trecu într-o atmosferă de leneveală pe marginea piscinei. Rebecca, nedorindu-și încă o zi în compania lui Janus, era mulțumită că sir George își asumase responsabilitatea de-a întreține atmosfera, asta în absența fiului său, plecat din nou la gară. Le arătă tuturor niște scrisori ce datau încă din timpul lui Cromwell și alte câteva obiecte legate de trecutul îndepărtat al acelui domeniu, de care el era foarte mândru. În afară de pasiunea pentru plante, o mai avea și pe aceasta, a mărturiilor vechi, iar Rebecca se simțea la adăpost în compania poveștilor bătrânului.

Laura, în schimb, nu era la fel de norocoasă. Caroline protestase

față de intențiile gazdei de a-și dezvălui comoara, pe motiv că ea o mai văzuse, însă cum el se arătase neînduplecat, femeia se văzu nevoită a se retrage de la piscină, bosumflată. Lungită pe șezlongul ei, lăsându-se dezmierdată de razele soarelui, Rebecca asculta amuzată replicile conflictuale dintre Laura și Caroline. De data asta, motivul erau declarațiile plicitisitoare pe care sir George le furniza musafirilor; femeia încă nu-și schimbase părerea cu privire la retragerea celor două fete cu o seară înainte de la dans.

– Petrecerile acasă, zicea aceasta din urmă, nu mai sunt ca odinioară. Întotdeauna ne asiguram că invitații noștri se distrează, și suspină dramatic. Dar asta se întâmpla pe vremea soțului meu, care lăsa totul în seama mea.

Fata ar fi trebuit să ignore această remarcă, mai ales că doamna Carmichael era în cunoștință de cauză în ce privește petrecerile lui sir George și ale invitaților acestuia.

– De ce nu vă distrați singură, atunci? întrebă ea sarcastic, știind reacția vehementă a bătrânei, care întotdeauna afișa masca sărăciei; însă fata știa bine că răposatul îi lăsase o avere frumușică, și adesea regreta soarta fiicelor care acum trăiau dintr-o amărâtă de pensie până la vârsta maturității.

– De parcă mi-aș permite, răspunse femeia ferm. Am două fete pe care trebuie să le întrețin.

– A, parcă spuneați că Joanna are de lucru, ceea ce ar însemna că vă rămâne doar una, nu?

În acest punct Rebecca încetă a le mai acorda atenție. Avea altele pe cap, în ce privește propria persoană și postul oferit de Janus.

Dacă ar fi fost din partea altcuiva, l-ar fi acceptat imediat. Oftă. De ce erau lucrurile așa de complicate? Acum știa cu certitudine că zilele ei la facultate erau numărate. Avea nevoie de un post care să o stimuleze mai mult, care să o scoată dintre zidurile închistate ale colegiului. Era ca și cum cineva ar fi bătut-o pe umăr, trezind-o la realitate cu îndemnul de a-și trăi viața. Scuturâ din cap. Nu-i stătea în fire să gândească astfel. Acum însă se găsea la ananghie, vulnerabilă; ori, întotdeauna fusese atât de sigură pe sine.

Câțiva stropi răzleți o treziră de-a binelea. Laura intrase în bazin și o chema și pe ea.

– Haide! Ai lenevit prea mult.

La scurt timp, întrară înapoi în casă.

– Ai auzit ce mi-a reproșat, că nu sunt în stare să lucrez? izbucni furioasă Laura, când se văzură între patru ochi. Ce bine că pleacă mâine. A încercat să mai cerșească încă o săptămână din ospitalitatea tatei, dar bine că el nu i-a acordat-o. Și tot jocul cum că e săracă! Doar ai văzut ce broșă cu diamante avea aseară. Adevărul e că femeia e pe cât de rea pe cât se spune. O putea aduce și pe biata Sue; tata nu s-ar fi supărat, iar fata s-ar fi distrat. Dar nu! Nu vrea ca cineva să-i stea în cale când plănuise atât de minuțios cum să-l pună pe tata într-o situația compromițătoare!

– Laura! protestă Rebecca. Nu-mi place femeia, ție nici atât, dar fii atentă să nu te audă careva.

– Nu mă interesează, răspunse fata încăpățânată. Toată lumea îi știe năravul. A stricat toată petrecerea. Sunt sigură că din cauza ei a plecat familia Roberthson miercuri. înainte să apară scriitorul tău,

îi făcea ochi dulci lui Sandy Roberthson, care e un viitor membru al Parlamentului, și se zvonește că are să fie ridicat la rang de cavaler. Deci nu vânează doar un al doilea soț, ci și unul cu titlu. Noroc că doamna Roberthson i-a dejucat planurile și l-a salvat pe bărbatul ei.

Rebecca încă nu îngurgitase bine relația pe care Laura o atribuia între ea și Janus.

– Mă rog…Ideea e că nu ne place de ea…Iar el nu e scriitorul meu, apropo. Abia-l cunosc. Și mai înveselește-te; mâine la ora asta rămânem doar noi.

În ciuda acestor perspective îmbucurătoare, se pare că doamna Carmichael nu voia să plece prea ușor, iar la cină sugeră ca totul să se încheie cu un dans, mai ales că era ultima seară oficială. Gazda nu putea refuza încă o dată, și nici fetele nu gsiră o scuză plauzibilă.

– O să mă ia durerile de cap, anunță Laura pe când cele două se duceau să se schimbe, și o să mă retrag la un moment dat, și o sfătui pe cealaltă să facă la fel.

Rebecca își dorea din tot sufletul s-o poată urma, dar două migrene prea băteau la ochi. Laura se gândi prima la acest aspect.

– Te-ai dovedit o foarte bună prietenă, îi reproșă acesteia. Eu am venit aici de dragul tău, și ce faci? Mă abandonezi în gura lupului. Cum să mă descurc singură?

– O să te distrezi. Imaginează-ți – John și Janus la cuțite pentru a-ți cădea în grații întreaga seară! Nu că ai avea de unde alege…Dar tipul chiar are o privire sugestivă când se uită la tine.

– Nu-mi doresc pe niciunul din ei, răspunse Rebecca. Și nu cred

că o să mă distrez. Ție îți place Janus, nu? Tatăl tău are să dansese cu Caroline, ceea ce înseamnă că tipul îți va rămâne ție. Eu o să-l iau pe John.

– De data asta, nu. În ce-l privește pe tata, îți spun eu ce-o să facă. O să danseze o singură dată cu afurisita aia, după care se va retrage în seră să petreacă întrega seară alături de minunatele lui orhidee. Iar eu n-am de gând să mai petrec nicio clipă în compania nenorocitei ăleia. I-am spus tot ce aveam de spus.

Înfrântă, Rebecca intră la ea pentru a se schimba.

Seara nu se anunța atât de splendidă pe cât prezisese Laura, cu John hotărât a-l înlătura pe Janus, iar acesta pus pe răzbunare. Amuzată în sinea ei, fata își încheie fermoarul rochiei de mătase albastră pe care o alese, cu un corsaj clasic. Mai mult ca sigur că după scena de dimineață, Janus o va evita. În ce-l privește pe John, acesta nu încercase nicio mișcase pe tot parcursul zilei, nu va încerca nici acum. Mai bine că Laura nu va asista la pretențiile pe care Caroline le va emite de a fi frumoasa balului, bucurându-se de întreaga atenție a lui Janus, mai mult decât suportabilă. Înainte de a ieși, fata se mai cercetă încă o dată în oglindă.

Nu coborî direct, ci aruncă ochii în camera prietenei sale în speranța că s-a răzgândit. Însă o găsi tolănită în pat, cu o carte în mână.

– Eu am plecat, anunță, încercând să-i ridice celeilalte moralul.

– Arăți fabulos, ridică Laura ochii din carte. Ești sigură că nu-ți place Janus?

Rebecca nu se deranjă a răspunde și închise ușa, aproape

izbindu-se de Caroline, care tocmai trecea pe-acolo. Dacă adineauri aproape o criticase pe față pentru opiniile despre starea materială a bătrânei, acum îi dădea dreptate. Cunoscând câte ceva despre haine, Rebecca putea spune cu certitudine că rochia bătrânei costa mai mult decât și-ar fi permis ea însăși să dea pe vreun articol de îmbrăcăminte. Și în orice caz, culoarea rozalie a materialului se potrivea mult mai bine pentru cineva mai tânăr. Parfumul asemenea, puțin cam dulce pentru gusturile fetei, însă foarte scump.

Cele două se admirară un timp în tăcere.

– Drăguță, zise femeia. Eu merg pe culori mai puternice. Fără Laura? întrebă din capul scărilor.

Rebecca spuse ceva despre o durere de cap, la care cealaltă zâmbi ironic.

– Presupun că nu știe cu ce să se îmbrace, ridică puțin tonul. Nu e deloc sociabilă. Cred că-l pune la grea încercare pe tatăl ei…dar și maică-sa a fost la fel. Nu-l susține deloc pe sir George.

Rebecca se abținu să răspundă, sperând din tot sufletul ca prietena ei să nu fi auzit aceste cuvinte, deși îi erau adresate.

Cele două ajunseră într-o curte interioară dintre casă și seră, spațiul fiind îndeajuns de mare pentru cei șase. Sir George insistă să le arate ultimele achiziții.

John se arătă mai dezinteresat decât restul, ceea ce era de așteptat, având în vedere că petrecuse jumătate din zi așteptând trenul cu plantele. Abia ce ajunsese acasă, că se și instalase pentru cină. Acum refuză să intre, preferând să caute muzică pentru dans.

Abia după ce toți admirară priveliștea plictisitoare a unor flori purpurii cu pete oranj, li se îngădui să se întoarcă în curte. Cel puțin Rebecca era fericită să scape de acel spațiu claustrofobic din seră, să respire aer curat. Iar fețele celorlalți doi invitați păreau a fi de aceeași părere. Gazda , puțin cam dezamăgită de timpul scurt petrecut alături de prețioasele sale flori, veni și el chiar în clipa în care se auzeau primele acorduri ale muzicii.

Rebecca sperase la o seară fără prea multe complicații în ce-l privește pe Janus Leon, dar constată cu surprindere că nu doar Caroline era capabilă a uita vechile conflicte când era vorba de propriile interese. Aparent, și Janus alesese a ignora refuzul ei de dimineață, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Probabil că atmosfera luase amploare și din ideea că bătrâna i-ar fi rămas lui toată seara – o situație perfectă pentru Rebecca. Însă tânăra se văzu nevoită a-i accepta pe rând, mai întâi pe John, apoi pe Janus; sir George, după primul dans, se retrase în seră, exact așa cum prezisese Laura.

La prima vedere, Rebecca se putea bucura de clipele petrecute, însă de fiecare dată când dansa cu Janus, apropierea lui îi provoca un oarecare disconfort. Îmbrăcat în frac, cu o cămașă perfect scrobită, ar fi ieșit în evidență în orice împrejurare, încât succesul lui printre reprezentantele sexului opus era unul explicabil.

Atitudinea lui o neliniștea și mai mult. Ca niciodată, se arătă foarte politicos, precum un străin, iar subiectele abordate nu aminteau nimic de antagonismele de mai devreme. Rebecca ajunsese într-un rând chiar să se întrebe dacă doar visase altercația

de dimineață, deși știa că nu era adevărat, însă privirea i se încețoșa ori de câte ori ochii lui blânzi îi întâlneau pe ai ei.

Pe la jumătatea serii se iscă o neînțelegere, într-un fel spre ușurarea Rebeccăi. Janus îl deranjase pe John prin faptul că o strânsese pe fată prea aproape de el. Fiul gazdei, care monitorizase întreaga scenă, se simțise ofensat și nu se arătă deloc politicos adresându-se scriitorului. Tânăra, prevăzătoare, refuză următoarea invitație la dans a lui Janus. Doar insistențele ei de a păstra o distanță considerabilă în timpul dansului împiedicase o poziție mult mai intimă între cei doi. Tocmai în aceste clipe tensionate se întâmplă ca doamna Carmichael să se întoarcă dinăuntru, agitată, anunțând că-și pierduse broșa cu diamante. Ceru ajutorul celorlalți imediat, disperată.

Obiectul nu era de găsit nicăieri, nici prin împrejurimi, și nici prin locurile unde căutase femeia. Rebecca încercă să-și amintească dacă o văzuse la pieptul ei în acea seară, asta în ciuda asigurărilor că o purtase. Privind însă decolteul generos și volănat al rochiei acesteia, realiză că nimeni n-ar fi sesizat din cauza volanelor. Și servitorii fuseseră antrenați în căutarea obiectului, dar nimeni nu o găsi. Sir George înclina spre teoria Rebeccăi, aceea că broșa nu fusese purtată în acea seară, astfel că cercetările se extinseră spre dormitorul și baia femeii, în ciuda refuzurilor bătrânei. După mult timp și niciun rezultat, când toată casa fusese răscolită, în afară de perimetrul personalului, Caroline veni cu sugestia că cineva îi furase prețiosul obiect. Sir George se văzu nevoit a extinde și mai mult căutările, ca să fie împăcat; mai ales că femeia susținea sus și

tare că o purtase mai devreme și că nu avea unde altundeva s-o caute. Din nou nu găsiră nimic, încât Caroline întări ideea cum că-i fusese furată, spre indignarea gazdei care excludea această posibilitate, inclusiv în ce privește personalul său.

– Și atunci, unde e? întrebă ea înfuriată. Nu e una foarte mică să n-o vadă nimeni. Dacă o scăpam pe undeva, trebuia deja s-o găsesc.

– Poate că a găsit-o cineva, răspunse bătrânul, și a pus-o undeva cu gândul să ți-o înapoieze mai târziu.

– După cât am căutat? Cred că toată lumea știe deja că mi-am pierdut broșa, și nimeni nu mi-a înapoiat-o, nu?

O singură persoană nu știa de toată tevatura, își aminti Rebecca dintr-o dată. Laura – care putea foarte bine s-o fi găsit și să nu se deranjeze a anunța pe nimeni, mai ales că cele două nu erau în cele mai bune relații.

Ca și cum gândurile Rebeccăi trecură brusc spre Caroline, femeia se pomeni strigând:

– Laura! și urcă spre camera acesteia, urmată îndeaproape de Rebecca, cea care putea vedea de la o poștă dacă într-adevăr pretena ei se făcea vinovată.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult Carolinei, deja secată de puteri, decât să-i facă probleme fetei. Ajunsă sus, bătrâna dădu ușa deoparte fără a mai bate. O găsiră pe Laura pregătindu-se de culcare, acum privindu-i indignată pe cei care-i invadau intimitatea. Înainte ca fata să se dezmeticească, bătrâna o luă de sus:

– Mi-ai luat broșa?

– Nu, se înfurie fata; și se obișnuiește să bați la ușă înainte de a

intra în dormitorul cuiva! și îmbrăcă la repezeală un halat, arătând cu degetul spre ușă.

Mormăind ceva, femeia ieși, hotărâtă ca a doua zi să cheme poliția, indiferent că era sau nu pe placul lui George.

– Mai degrabă ea a pierdut ceva, nu? zise Rebecca după plecarea tuturor. A insistat că a purtat-o în seara asta, dar cu toate volanele alea de la gât, nu-mi amintesc s-o fi văzut, sinceră să fiu.

– I-a scăpat în hol, răspunse cealaltă fata, îmbărbătată.

– Adică tu i-ai luat-o? se miră Rebecca.

– Așa-i trebuie, rânji Laura. Acum, las-o să fiarbă până mâine. Am auzit ce-a zis mai devreme despre tata. E grav, dar când se leagă și de mama…Ea n-are s-o ajungă niciodată, și oftă adânc. Nu-ți face griji; n-am luat-o ca s-o păstrez. Oricum, nu e pe placul meu. O să i-o pun pe noptieră când coboară mâine la micul dejun. Doar n-o să i-o dau chiar acum, nu? Dacă mă întreba frumos, în loc să mă acuze, poate i-o dădeam…

– Nu poți să i-o lași pe noptieră, zise Rebecca. sir George a insistat să mă duc cu ea în dormitor pentru orice eventualitate. Deși furioasă, a acceptat în cele din urmă, mai ales după ce a venit cu aluziile cum că i-a fost furată. Trebuie să găsești o altă soluție, deși eu nu întrevăd alta. Au căutat peste tot!

– Da, sigur! De parcă ar fi ceva serios! Când o s-o găsească mâine în cameră, o să-și dea seama că a fost o glumă. Și bucuria îi va fi așa de mare, încât n-are să mai facă atâta caz.

– Nu e chiar atât de ușor, remarcă Rebecca, îngrijorată. Dacă îi este înapoiată, înseamnă că cineva într-adevăr i-a luat-o. Cel puțin

așa o să creadă ea, mai ales că implică și poliția. Nu-ți dai seama? O să spună că cineva se simte cu musca pe căciulă; și ce să facă Janus, sau chiar John cu o broșă…

– Adică o să creadă că tu i-ai luat-o? întrebă Laura, neîncrezătoare.

– Păi, pe tine te-a întrebat direct, nu? Numai eu rămân pe dinafară…

– Prea bine, oftă Laura, înfășurându-și cordonul în jurul taliei. Mă duc să-i mărturisesc. N-are să-mi facă plăcere, dar nu vreau să fii acuzată.

– Nici asta n-aș face, ezită Rebecca. Cel puțin nu în starea în care e acum. E furioasă pe tatăl tău că n-a crezut-o, și vrea răzbunare. E prea târziu. Nu văd cum ți-ar accepta explicația fără să facă mare tam-tam.

– Dar nu văd cum are să facă tam-tam, se încruntă Laura. Tata o să pună capăt oricărei scene; o să mă creadă pe mine, nu pe ea, dacă încearcă să mă acuze.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, după care Laura parcă se trezi.

– O, nu! Sunt o proastă! și se plesni peste frunte. Tocmai i-am oferit pe tavă femeii ceea ce căuta de luni de zile. Abia acum îmi dau seama. Ca să nu dezvăluie că fata lui sir George e cleptomană, o să ceară o recompensă grasă – cum ar fi o căsătorie – doar ca să intre în familie. Ai dreptate, se cutremură ea doar la gândul de adineauri. Nu pot să i-o dau acum. Ce ne facem, Rebecca?

– Nu cred… încercă ea să dezmintă presupoziția celeilalte, deși începea să fie din ce în ce mai convinsă de adevărul spuselor

Laurei.

– Ba da, crede-mă!

– Atunci, trebuie să căutăm unde s-o plasăm…și-o s-o fac eu. Dar unde?

Apoi, dintr-o dată, avu o revelație.

– În seră, zise ea veselă. Sunt sigură că acolo n-a căutat nimeni.

Pentru a lămuri nedumerirea Laurei, fata îi explică vizita lor de la începutul serii.

– Am stat acolo foarte puțin, pentru că era cam neplăcut, căldură…Acolo o s-o las, lângă o orhidee. Putea foarte bine să-i fi căzut acolo.

– O să ai respectul meu veșnic, râse Laura, luând broșa dintr-un sertar, înmânând-o Rebeccăi.

Capitolul 5

Într-atât de preocupată era Rebecca să scape de broșă înainte de a da ochii cu cineva, încât practic zbură de-a lungul coridorului. Își spunea în sinea ei că născocise o metodă foarte bună; acum avea nevoie doar de puțin noroc. Nici nu lua în considerare probabilitatea ca sir George să încuie sera peste noapte – de ce-ar fi făcut-o? Doar nimeni nu se gândea să dea iama în orhideele lui..."Am impresia că-nnebunesc!" își zicea tânăra; și nu era deloc amuzant.

Ajunse jos, fericită că toată lumea părea că se retrăsese la culcare; trecu printr-un coridor slab luminat spre porțiunea ce făcea legătura între seră și restul casei. Trebuia să treacă de bibliotecă și de salon, sperând să nu găsească pe nimeni acolo. Și mai bine ar fi fost ca în seră să fie și o luminiță cât de slabă, ca nu cumva să dea peste cine-știe-ce ghiveci cu vreo plantă exotică, și să trezească întreaga casă. Însă și mai important era să se vadă intrată.

Îndată însă ce dădu colțul să intre pe coridor, se petrecu inevitabilul; graba și neatenția i-au fost fatale. Obiectul lovit cu putere păru că se sfărâmă pe loc, fata abia reușind să-și păstreze ea însăși echilibrul. Scăpă broșa din mână, această rostogolindu-se pe covor, și se opri abia la câțiva metri mai în jos. Pietrele scumpe ale bijuteriei străluceau chiar și în acea lumină slabă a culoarului.

Abia după vreo câteva secunde realiză că o mână puternică o susține; doi ochi mari și albaștri o priveau fix, iar nervozitatea ei crescu pe dată. Tocmai el! gândi, dar se sforță să-i zâmbească larg. O greșeală inexplicabilă având în vedere că întreaga săptămână îl tratase cu cel mai mare dispreț.

– Mulțumesc, îngăimă fata. Mă grăbeam...voiam o carte din bibliotecă înainte de stingerea luminilor, explică fără suflare, sperând să pară cât mai credibilă.

Janus o măsură lung, apoi, fără a scoate un cuvânt, se duse în direcția unde căzuse broșa, o ridică și o studie o secundă. Apoi se întoarse la Rebecca, ale cărei picioare începuseră a se muia. Dacă ar fi avut măcar puțină stăpânire de sine, ar fi trecut pe lângă el, ignorând apariția bijuteriei. El n-avea cum să dovedească faptul că ei îi căzuse...

– Ai greșit direcția, nu crezi? și continuă să cerceteze broșa. Camera doamnei Carmichael e la etajul al doilea, nu?

Rebecca era hotărâtă să-și păstreze calmul, să nege orice implicare, dar ceva dinlăuntrul ei îi dicta că luptă pentru o cauză pierdută; putea însă încerca.

– Venisem să iau o carte, spuse ea rece, privind broșa din palma

lui. Deci ați găsit-o...sir George are să vă mulțumească din suflet. La fel și doamna Carmichael, adăugă încet, parcă auzindu-și bătăile puternice ale inimii.

– Am văzut cum ți-a zburat din mână când ne-am ciocnit. Ce făceai cu ea? O lăsai în bibliotecă până când aveai cale liberă s-o recuperezi ?

Fata inspiră adânc. O situație cam delicată. Dintre toți, taman pe ea o prinsese asupra faptei! Ochii ei frumoși întâlniră privirea lui fermă.

– N-o să mă credeți orice-aș zice, răspunse ea moale, însă aveam de gând s-o las în seră, iar mâine cineva avea s-o găsească. Nu eu am luat-o...de fapt, nimeni n-a furat-o, dacă asta vreți să sugerați. A fost doar o întâmplare nefericită.

Se citea pe chipul lui neîncrederea în vorbele fetei, dar bărbatul rosti firav, mult prea firav:

– Aș vrea să te pot crede, și Rebecca detectă o oarecare satisfacție ascunsă în atitudinea lui.

Acum, se temea că tipul avea să-i înapoieze obiectul lui sir George, iar Laura va fi demascată, și de-aici un întreg scandal.

– Ai un obicei prost? întrebă el ferm. Nu e de mirare că-ți permiți să te îmbraci ca lumea.

Rebecca se abținu să nu-l pălmuiască. Pe de altă parte, își dorea din tot sufletul să-i mărturisească adevărul, precum și necesitatea ascunderii acestuia față de restul invitaților.

– Nu eu am luat broșa, rosti ea, incapabilă să mai continue.

La urma urmei, acesta era adevărul, deși el n-o crezu nici de

data aceasta. Se auziră pași pe coridor, iar Janus o prinse aprig de braț pentru a o împiedica să fugă. Stokes, majordomul trecu pe lângă ei, făcându-și ultimul tur înainte de a închide toate ușile. Rebecca se văzu trasă în brațele lui Janus, sărutată într-un fel aparte, așa cum niciun străin nu și-ar fi permis să sărute o femeie pe care abia o cunoscuse.

Stokes mușcă imediat momeala, și le ură noapte bună pe un ton foarte politicos. Educația îl împiedica să arate sau să-și exprime în vreun fel surprinderea; trata scena cu naturalețe, ca și cum ar fi fost familiarizat cu astfel de scene. Cu toate acestea, Rebecca se îndoia că majordomul să mai fi zărit astfel de scene de când se afla în slujba lui sir George.

După plecarea bărbatului, revenindu-și după șocul trăit, tânăra se pomeni împinsă într-un salonaș de lângă bibliotecă. Janus o eliberă din strânsoare, dar se postă în fața ușii pentru a preîntâmpina fuga ei.

Din ochii ei superbi ieșeau flăcări de furie înspre cel care îndrăznise s-o bruscheze într-un asemenea hal. Se simțea precum o femeie de nimic, pe care el o acostase pentru a se distra puțin.

– Cum îndrăzniți! șuieră. V-am spus adevărul, dar dacă nu mă credeți e treaba dumneavoastră. Faceți ce vreți cu afurisita aia de broșă. Duceți-o lui sir George; nu-mi pasă. N-am de ce să-mi fac griji. Dar dacă mai încercați așa ceva cu mine, aveți cuvântul meu că vă dau în judecată!

Janus studie gânditor ochii ei înflăcărați și obrajii împurpurați, apoi păși ușor spre ea, determinând-o să se retragă.

– Vorbesc foarte serios! Dacă vă mai apropiați de mine, țip!

– Mă îndoiesc că are să te audă careva, zise el, pășind în continuare spre ea. Și știu exact metoda pentru a te împiedica s-o faci.

Rebecca atinse măsuța de lângă fereastră. Nu mai avea unde să meargă. Poate c-ar fi trebuit să simtă panică, dar era mult prea furioasă pentru a încerca asemenea senzații.

– Ești cam aprinsă, nu? remarcă el, foarte aproape de obrazul ei, fixându-i ochii de un albastru netulburat. Avem câte ceva de discutat, adăugă pe un ton binecunoscut Rebeccăi, pe care însă îl detesta din toată inima. Depinde de tine la ce concluzie se ajunge...spre beneficiul amândurora, bineînțeles.

Fata știa prea bine la ce concluzie se referă el. De asemenea, era conștientă de atracția pe care ea, ca femeie, o reprezenta pentru sexul opus. Mai mult ca sigur că acum Janus profita din plin de capcana în care o atrăsese, mai ales că nu multe femei îi rezistaseră până atunci. O va face să plătească pentru refuzurile repetate.

– Nu mă interesează, îi trânti în față. Vă pierdeți timpul.

Janus ridică din sprâncenele stufoase, apoi surâse viclean. Rebecca îl ignoră, deși abia acum începuse a se teme cu adevărat de gesturile lui, precum ale unei fiare sălbatice.

– Nu te prosti, o mustră. Până acum ai avut noroc, nu? Sau poate că te-ai scos cumva...Presupun că asta ai de gând și acum, nu? John Sanderson e destul de vrăjit de tine ca să te acopere. Dar cu mine e altceva, și-și plimbă ușor degetele pe o bretea a rochiei ei de seară. Foarte avantajoasă poziția ta...Am mai auzit de unele ca

tine; te infiltrezi printre cei avuți, și-i mângâie ușor părul. Arăți perfect pentru așa ceva. Dacă Sanderson te-a cerut, presupun că te-ai purtat frumos, dar de data asta nu ți-a mai ieșit, și nu puteai să nu pleci cu ceva profitabil de pe urma acestei săptămâni.

Zâmbetul pe care-l afișă acum nu mai avea nimic plăcut în el.

Rebecca tăcu, însă ochii ei ascundeau întrega ei nenorocire. Janus se amuza acum pe seama ei, iar când se va fi săturat, o va da pe mâna autorităților. Iar ea va trebui să explice cum ajunsese în posesia broșei fără a o implica pe Laura. Inspiră adânc. Îl va lăsa să continue, căci nimeni nu-l va crede. Cei de la facultate îi vor da oricum recomandări bune; apoi îl mai avea și pe John. Se blocă, abia acum realizând că-l punea pe John în aceeași poziție ca pe doamna Carmichael; se aștepta ca el s-o primească tot cu brațele deschise, când de fapt ar fi trebuit să fie recunoscătoare dacă o mai accepta. Și ce persoană minunată era John, nu ca bărbatul din fața ei, care profita de prima ocazie.

– Haide, spuneți! îl provocă ea. Nimeni nu vă va crede. O să spun că am găsit broșa, adică exact ce s-a întâmplat.

– Și crezi că ai să scapi? A, nu. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar respect prea mult farmecele tale feminine pe care le folosești față de Sanderson. Am să te predau direct doamnei Carmichael, nu sclavului tău. Și unde ai găsit totuși broșa ? întrebă pe neașteptate, prinzând-o pe picior greșit. Având în vedere că am căutat întreaga casă...

Fata clipi des, încercând să dea un răspuns cât mai plauzibil, însă el plescăi din buze, sarcastic:

– Era o idee bună s-o lași în seră. Acolo, n-am stat prea mult. Ai gândit repede. Numai că nu cred că o puneai acolo pentru a fi găsită...

– N-aveți decât să credeți ce doriți. Sunt obosită și mă duc la culcare, declară ea sus și tare, mai stăpână pe sine decât era de fapt.

– Ai să mergi când spun eu. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde ai găsit-o?

Rebecca îl privi lung; ce inistent era.

– Nu văd de ce v-aș răspunde...Sau ce drept aveți să mă chestionați, și dădu să treacă de el spre ușă.

Janus însă avea alte planuri cu ea, și o prinse numaidecât de mijloc, întorcând-o cu fața la el. Gestul său brutal umplu paharul, și fata ridică automat mâna pentru a-l plesni peste față. Dar nu apucă, el prinzându-i și încheietura cu atâta forță, încât aproape scânci de durere.

– Nu sunt unul din admiratorii tăi, șuieră el. Ține minte, mai ales că o să ne vedem foarte des pe viitor. Am să-ți fac o propunere și ar fi inteligent din partea ta s-o accepți, dacă nu vrei să ajungi după gratii, și surâse viclean. Acum cred că-mi permit să te am, domnișoară Lindsey.

– Mă șantajați, domnule Leon ?

– Uite cine vorbește de șantaj... se miră el. Eu îți fac o favoare, la fel cum îmi faci și tu una. E simplu, nu?

– Și dacă refuz? întrebă ea, deși știa prea bine răspunsul.

– Trebuia să mă gândesc că ești încăpățânată din fire, și o măsură atent. Recunosc că ești atrăgătoare, dar eu nu sunt interesat

de farmecele tale. Sunt destul de demodat încât să trec cu vederea un chip frumos. Contează ce se ascunde în spatele acestuia. Ce găsesc dacă te demasc? O mică șterpelitoare? Să știi că aș putea foarte bune să trec peste acest aspect; cred că ți-a fost greu să ajungi printre cei de viță nobilă, deci din punctul tău de vedere, e de înțeles. Însă nu voi accepta atitudinea ta înfumurată, snobismul. Urăsc asemenea persoane, și ar cam fi timpul ca cineva să-ți taie craca de sub picioare. Iar eu am să mă delectez cu fiecare clipă când voi face asta.

Ochii fetei se plecară sub privirea lui acuzatoare. Situația era prea încordată pentru a mai repara ceva; dacă ei doi s-ar fi aflat în termeni mai buni, putea face apel la bunul lui simț. Acum însă, căuta să se răzbune. Oftă, neajutorată. Măcar de l-ar fi putut convinge să dea broșa direct gazdei, s-o acuze de față cu el, dar cum voia s-o dea bătrânei...fata era pregătită să înfrunte destule pentru Laura, dar în anumite limite. Poate dacă-i spunea toată povestea...De ce s-o menajeze atât pe prietena ei?

– Uitați ce e...Am să vă povestesc ce s-a întâmplat, și dacă nici acum nu mă credeți, n-am ce face.

Începu să-i explice cum găsise obiectul în camera Laurei

– Mi-a spus că a găsit-o pe hol. A vrut doar s-o zgândăre puțin pe doamna Carmichael. Trebuie să fi observat că ele două nu prea se au la suflet. Dar nu voia în niciun caz să păstreze broșa, dar dacă tot s-a făcut atâta caz, iar bătrâna a și acuzat-o pe față, și-a recunoscut scăparea de moment, iar eu m-am oferit s-o ajut; aici inspiră adânc. O lăsam în seră după cum v-am zis mai devreme.

Cercetă nerăbdătoare privirea interlocutorului, care părea sceptic și acum.

– E cam josnic, nu crezi? Să o implici pe sora lui John...Te-ai implicat, nu, fiindcă nu te vrea ca soție a fratelui ei.

Furia Rebeccăi se înteți. După ce că-i declara doar adevărul, el nu pierdea nicio clipă ocazia de a se răzbuna.

– Întrebați-o! sări ea. Nu v-aș fi spus aceste lucruri dacă aveam de ales. Vă cer doar să păstrați tăcerea, de dragul Laurei.

– Înțeleg...Deci zici să mă duc sus, și s-o întreb foarte natural dacă nu cumva a șterpelit ea broșa, nu? întrebă el pe un ton sarcastic. Nu mă duci chiar așa ușor de nas. Nu intenționez să-mi pătez renumele, mai ales că nu cred niciun cuvânt din ce-ai spus! și o studie îndelung, pentru ca după aceea să adauge, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat: Acum, să-ți spun ce-o să fac. Eu voi "găsi " broșa în seră...Sper că nu te superi că-ți folosesc ideea, zise sugestiv. În schimbul cooperării mele, ai să accepți postul de - secretară a mea, și rânji mârșav. Ca un fel de simbol al statutului tău...Unii aleg mașinile scumpe, eu am gusturi ceva mai exotice.

Pe tot parcusul discursului său, Rebecca simți ca și cum o învăluia un giulgiu, puternic, fără scăpare, și pentru o clipă intră în panică. Doar nu vorbea serios. Oare își bătea joc de ea?

– O să călătorești cu mine, anunță el, lămurindu-i orice dubiu. Pentru început, în insula Madeira. Am de rezolvat ceva acolo, și o privi încă o dată foarte expresiv. Dacă n-ai pașaport valabil, te sfătuiesc să-ți faci. Plecăm aproximativ în trei săptămâni. După care ne ducem în patria mea, continuă el, fără a sesiza expresia plină de

uimire a fetei. Tata va fi deosebit de încântat să te vadă. E unul din sfaturile pe care mi le dădea când eram tânăr – să-mi iau o secretară frumușică – așa măcar știe că m-am realizat.

– Sunteți de-a dreptul nebun! căscă fata ochii. Dacă e o glumă, cred că deja s-a mers prea departe!

– Vorbesc foarte serios, se răsti el. Ai timp până mâine să te decizi. Aștept. Dacă refuzi, mă duc la doamna Carmichael și-i spun în față totul.

Zicând acestea se întoarse și deschise larg ușa, lăsând-o pe Rebecca să fugă unde vedea cu ochii.

– Stai liniștită...Dar nu mă subestima.

Capitolul 6

Rebecca se retrase direct la ea în cameră. Nu avea chef să vorbească nici cu Laura, nici cu altcineva. Probabil că prietena ei nu avea mustrări de conștiință. Nu același lucru se putea spune despre Rebecca; deși inițial nu o privea această situație, acum intrase deja până peste cap. Ajunsă la ea, fata se așeză cu mișcări lente pe pat. Cum de se lăsase prinsă într-o problemă atât de spinoasă? se încruntă de propriile-i gânduri. De fapt, încă nu acceptase. Dar de ce să se mai prefacă? Normal că va face exact pe placul lui Janus. Nu avea de ales, și era foarte conștientă de asta. Iar el pusese întreaga situație foarte tranșant, avertizând-o că o dă pe mâna Carolinei.

Își încleștă pumnii, amintindu-și de vorbele lui Janus. Ca și cum el știa perfect cele mai înnegurate temeri ale Rebeccăi ; fără a o mai implica și pe Laura și riscurile unei demascări.

Era inteligent tipul – trebuia să recunoască, oricât de antipatic ar fi fost. Trase adânc aer în piept – n-avea rost să încerce a evita

situația, căci Janus vorbise mai mult decât serios. La urma urmei, chiar Rebecca îl înțelegea pe de o parte. Probabil că-l înfruntase cu nerușinare întreaga săptămână, ori el nu era obișnuit a fi refuzat, mai ales din partea unei femei! Era îndeajuns de experimentat să-și dea seama că nu era îndrăgostită de John, și doar el singur presupunea vânătoarea ei după titluri și după bani.

Dacă stătea să se gândească mai bine, probabil că ea însăși apărea cam neînsemnată în ochii lui – nu că i-ar fi păsat. Din nou fruntea i se încreți – ba nu, nu era adevărat. Îi păsa, ca oricărei ființe umane. Poate că era snoabă...de fapt, nu se îndrăgostise niciodată, și niciun bărbat nu-i atrăsese atenția în mod special până atunci. Avea un ochi prea critic, aștepta prea mult de la o altă persoană. Ba chiar, genul de bărbat pe care l-ar fi iubit încă nu se născuse, ori n-avea de gând să devină doar o fată de împrumut.

Începea să-și frângă degetele. Janus nu știa nimic din toate acestea, deci îi venea foarte ușor să o condamne. Rebecca se ridică de pe pat, îmbărbătată. Venise momentul s-o pună și pe Laura în temă. Dimineață nu va avea timp să discute cu ea, pentru că fata cobora aproape ultima la micul dejun. Explicațiile oricum vor dura destul de mult timp, mai ales după ce susținuse sus și tare în fața ei că Janus Leon n-o interesa. Dacă primea dintr-o dată vestea noului post, mai mult ca sigur că Laura va pune cap la cap toate detaliile și va ajunge la concluzia doar de ea dorită, forțând astfel lucrurile.

Rebecca ciocăni ușor la ușa prietenei sale, apoi își strecură încet capul înăuntru și o găsi pregătită de culcare. Încă citea, dar ridică

imediat din sprâncene, zărind-o:

– S-au liniștit apele?

– O să fie "găsită", și se așează alături de cealaltă fată.

Laura răsuflă ușurată, semn că probabil și ea stătuse cu sufletul la gură până în acel moment, astfel că tânăra se bucura că venise a-i da de veste.

– Și ce fac? Apar în seră cu ea în mână și zic așa din senin :"Am găsit-o?"

– Ar fi prea evident, observă Rebecca, doar cu jumătate de gură, căci Janus așa va face. O să las acest privilegiu altcuiva...poate tatălui tău, la care fata dădu mulțumită din cap. Auzi, ce-ai zice dacă Janus îmi oferă postul de secretară a lui, și eu accept?

– Aș zice că ești a naibii de norocoasă, se miră cealaltă. Doar n-o să-l refuzi, nu? Să nu-mi spui...Ce n-aș da eu pentru o asemenea șansă! Dacă aș ști că mă așteaptă, aș începe chiar acum un curs de secretariat. Pe de altă parte, mi se pare destul de galant din partea lui, având în vedere că i-ai întors spatele toată săptămâna.

– Nu-i adevărat, zise Rebecca, indignată. Oricum, el încerca doar să-l enerveze pe John. Și doar l-am ajutat cu notițele, nu?

– Și atunci ți-a făcut propunerea? se interesă Laura.

– I-am răspuns că mă gândesc, minți Rebecca, dar în seara asta m-a întrebat din nou...

– Înțeleg, zise Laura pe un ton meditativ, și vrea să-i răspunzi până când pleacă el, de dimineață? Ce-ai să faci? Accepți? Ai fi o fraieră să refuzi, sper că știi asta. Și sper că nu te aștepți ca ofertele bune să te pândească după colț tot timpul...Ți-am spus că a pus

ochii pe tine, râse fata. Ești o norocoasă, iar el e superb!

– Am mai lucrat pentru el înainte, dacă-ți aduci aminte, zise Rebecca moale, și nici atunci n-a încercat nimic. A fost foarte formal – nici nu-l văd altfel.

– Înseamnă că ai decis să accepți?

– După cum ziceai și tu, e o șansă de nerefuzat. Mai ales că implică și călătorii, menționă Rebecca în mod special, fără însă a o privi pe prietena ei. Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Și cred că am nevoie doar să fiu puțin împinsă de la spate. De aceea voiam să discut mai întâi cu tine.

– Ești nebună! își dădu cealaltă ochii peste cap. Dacă tot vrei sfatul meu, du-te! O dată-n viață ai parte de așa ceva. Iar dacă refuzi, ai să-ți dai singură palme mai târziu, mai ales după ce te vei fi întors la facultate și la profesorii tăi plictisitori.

– Nu sunt deloc plictisitori! zise Rebecca indignată, dar și amuzată în același timp. Doar puțin cam distrați...mă refer la cei mai în vârstă.

– Bun, atunci așa rămâne, și se cuibări între așternuturi. Acum, du-te și tu la culcare, înainte să mă îngălbenesc de invidie, îndemnând-o cu un scurt gest pe Rebecca să iasă.

În timp ce se pregătea și ea de culcare, tânăra încercă să se felicite pentru succesul misiunii sale, acum că Laura nu-i bănuia trădarea ; ea, în schimb, se alegea cu o nouă obligație față de Janus. Și dacă tot se terminase, se simțea oarecum mai liniștită. Deși riscase și pierduse totul, totuși nu regreta nimic. Singurul lucru care o îngrijora era cum să explice față de John brusca ei schimbare

de atitudine. În sufletul ei spera ca Janus s-o sprijine cât de cât și să-i dea șansa de a-i vorbi doar ea lui John.

Mai era apoi și slujba de la facultate. Nu va fi ușor să-și dea demisia. Normal că aveau să găsească pe altcineva; nu era într-atât de îngâmfată încât să se creadă de neînlocuit, dar cu siguranță mai marii instituției vor contesta decizia ei. Se obișnuiseră cu ea, fiecare își avea propria manieră de lucru, cu mici tipicuri, greu de învățat pentru un novice, indiferent cât de experimentat ar fi fost acesta.

Oftă. Putea foarte bine să plece fără niciun preaviz. Atunci chiar că erau nevoiți a lua pe altcineva. Nu o încântau deloc lecțiile pe care ea însăși va trebui să le țină timp de două săptămâni pentru noul candidat, precum și micile trucuri de care șefii ei se vor folosi pentru a-l descuraja. În mintea fetei toate aceste gânduri se învălmășeau în dezordine până când somnul o fură de-a binelea.

A doua zi se trezi cu un fel de nerăbdare, cu inima împăcată, ca niciodată. Senzația persistă și după dușul matinal.

Pe de o parte, viitorul incert dinaintea ei ar fi trebuit s-o înspăimânte întrucâtva, deși întreg sufletul parcă se eliberase de o grea povară. Eliberat probabil de rutina vieții cotidiene de până atunci, de teama irosirii celor mai frumoși ani din viață. O teamă pe care o experimentase încă de când cu remarcele amuzate ale Barbarei pe tema traiului închistat între zidurile facultății.

În timp ce-și peria părul, gândul îi zbură în mod automat la Janus. Își privi foarte atentă reflecția în oglindă, amintindu-și că el declarase ferm că nu o considera atrăgătoare. Oare acest lucru o motivase? Dacă el și-ar fi exprimat în vreun fel vreo preferință

pentru persoana ei, ar fi rezolvat dilema, însă tipii ca Janus nu făceau remarci gratuite. În plus, Rebecca înțelesese prea bine situația și intențiile lui, de unde și amenințările. Buzele îi fremătară – dacă ar fi fost vinovată cu adevărat, ar fi trebuit să se simtă norocoasă că scăpase doar cu atât.

În ciuda senzațiilor contradictorii pe care le încerca, Rebecca intră în sufragerie pentru micul dejun puțin cam agitată, mai ales gândindu-se că n-are să iasă bine scena plănuită împreună cu Janus. Spre surprinderea ei, Laura deja coborâse – ciudat – semn că nu era singura care se preocupa intens de rezultatul planului.

Rebecca, în plus, mai avea pe cap și răspunsul pe care trebuia să-l dea lui Janus. Oricum, până atunci broșa nu avea să fie "găsită". Bărbatul apăru exact în acea clipă, salutând cordial pe toată lumea. La scurt timp sosi și John, iar Rebecca deveni alarmată, căci nu vedea cum îi putea vorbi primului între patru ochi. Doar nu putea accepta de față cu toată lumea; mai ales că vestea ar fi șocat, în special pe fiul gazdei. Iar prezența doamnei Carmichael îngreuna discuțiile intime, fiindcă bătrâna avea prostul obicei de a-și vârî nasul peste tot.

Rebecca se servi cu foarte puțină mâncare, urmărindu-i pe cei doi bărbați, care își pregăteau și ei farfuriile. Ochii lui Janus o căutară cu insistență, înainte să se concenteze asupra felurilor din farfurie.

Laura se așeză lângă el.

– Deci, ai cooptat-o pe Rebbeca a noastră, nu? zise fata. N-ai așteptat să fac eu un curs de secretariat...Dar normal că n-aș fi nici

pe jumătate la fel de atrăgătoare ca ea.

Din nefericire, prietena ei auzi întreaga discuție, iar acum încerca disperată să găsească o cale de scăpare, uitându-se când la unul când la celălalt. Janus surâdea larg, cu subînțeles. Rebecca ar fi vrut să retragă ea cuvintele prietenei sale, așa că păși spre John, care puse farfuria deoparte.

– La ce se referea? deveni el interesat.

– M-am hotărât să accept oferta domnului Leon de a lucra pentru el, explică Rebecca. Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc.

John îi aruncă lui Janus o căutătură dușmănoasă. Mai bine că scriitorul pleca în scurt timp.

– Și postul tău? întrebă John. Nu poți pleca așa...

– A, o să le dau o lună, așa cum se face de obicei, zise fata calm, puțin cam neliniștită fiindcă tipul complica situația, când de fapt n-avea dreptul să-i spună ce să facă.

– Mă tem că e prea mult. Nu pot aștepta atâta, interveni Janus. Mai ai patru săptămâni până la începerea anului școlar, nu? Ceea ce înseamnă că Rebecca ar trebui să mi se alăture cam în două luni, și nu sunt dispus să aștept atât.

– Am impresia că va trebui să te conformezi, zise John ironic. Sau să găsești pe altcineva. Și nu cred că e prea greu. Ești destul de renumit, nu?

– Se pare că e alegerea ta, se întoarse Janus cu niște ochi deosebit de albaștri spre Rebecca. Vrei sau nu? Am nevoie de cineva acum, nu în două luni.

Rebecca plecă privirea. Fie accepta, fie va fi acuzată de ceva ce

nu făcuse. Adică, nu prea avea de ales. Spre ușurarea ei, chiar în acea clipă intră și sir George, iar firul conversației se rupse. Însă John n-avea să se lase cu una cu două.

– Înseamnă că așa rămâne, remarcă el la un moment dat spre tânără. Ești prea responsabilă pentru a-ți da pur și simplu demisia. Trebuie să cauți în altă parte, nu? îl întrebă pe Janus.

– Cam dificil, nu? zise și Laura. Rebecca își dorește postul. De ce să-l piardă dintr-o prostie?

Bătrânul își aduse și el farfuria la masă, și intră imediat în vorbă cu restul, neînțelegând toată agitația.

– Janus i-a oferit un post Rebeccăi, și are nevoie de ea acum, dar John zice că nu poate să plece fără să-și dea demisia de la facultate, explică Laura, puțin indignată.

– N-am zis să nu accepte, protestă fiul gazdei; dar ar trebui totuși să trateze instituția facultății cu oarecare respect.

– Și-ar fi cam același lucru. Rebecca lucrează acolo de la optsprezece ani, adică de patru ani, nu? Eu zic că e dreptul ei să plece pentru ceva mai bun, dacă a găsit. Tu ce zici, tată?

– Corect, zise sir George tăindu-și o bucată de cârnat. Nu văd de ce atâtea probleme.

Pe tot parcursul discuției, cea în cauză rămase tăcută. Se făcea practic abstracție de prezența ei ; doar Janus îi arunca din când în când câte o privire, ca pentru a-i aminti că el nu o ignora, spre deosebire de ceilalți.

– Dar Janus nu poate aștepta până să-și dea ea demisia, continuă Laura.

– Și tot nu văd unde e problema, termină bătrânul de mestecat. Au fost norocoși că fata a stat așa de mult. Pe vremea mea, nu exista să stai atâta într-un post. Doar domnișoara Prudence a rămas mai mult, și zâmbi ca pentru sine. Era prudentă și prin natura personalității ei...Iar posturile temporare erau singurele care aduceau ceva schimbări pe la noi, din câte îmi aduc aminte.

– La fel era și pe vremea mea, sir George, observă Janus grăbit, aprobându-l pe bătrân fiindcă îi susținea cauza.

– Fata mea, acceptă. Pot să-ți spun cu siguranță că au să te înlocuiască repede.

– Fă ce vrei, se încruntă John, mai întâi spre tatăl lui, apoi spre Rebecca. Dar nu văd de ce atâta grabă, la care Laura pufni. De fapt, acum înțeleg raționamentul lui Leon, dar nu e ușor să înlocuiești pe cineva ca tine. Doar nu te nemulțumește actualul post, nu?

– Poți foarte bine să le spui că ai primit o ofertă imposibil de refuzat, interveni Janus rânjind.

Rebecca își dorea din toată inima în acea clipă să poată șterge zâmbetul îngâmfat de pe chipul lui. Propriile-i cuvinte îl mulțumeau nespus de mult. Pe de altă parte, remarcele lui John atinseseră o coardă sensibilă din ființa ei. Într-adevăr, trăise clipe frumoase la facultate, și în ciuda comentariilor superficiale ale bătrânului, n-o lăsa inima să-i părăsească fără niciun cuvânt. Și tocmai în acea clipă avu o străfulgerare – în fața ochilor ei apăru imaginea unei femei între două vârste – doamna Johnson! Cum de nu se gândise mai devreme? Femeia fusese secretara administratorului de finanțe înaintea ei, și ieșise la pensie cu patru

ani în urmă. Pe atunci, Rebecca preluase postul, după șase luni de pregătire – ceea ce era foarte mult, tocmai fiindcă cealaltă refuza să plece. O întâlnise de câteva ori de atunci, fiindcă bătrâna stătea aproape de facultate și niciodată nu ascundea faptul că-i lipseau foarte mult foștii colegi. Fără îndoială că acum ar fi prins imediat ocazia de a se întoarce, iar pe Rebecca o scotea dintr-un mare impas.

– Mai este și soluția cu doamna Johnson, remarcă Rebecca mai încet. Sunt sigură că va da o mână de ajutor, cu cea mai mare încântare.

– E prea bătrână protestă John.

– La șaizeci și cinci de ani? Sper doar să avem fiecare din noi atâta energie la vârsta aia cât are femeia asta.

Apariția doamnei Carmichael curmă continuarea conversației, căci femeia sări imediat:

– Ați găsit-o? se adresă ea gazdei, și redeschise astfel subiectul broșei.

Sir George se arătă vădit nemulțumit de o astfel de discuție la acea oră matinală, și scutură aprig din cap, iar doamna Carmichael îi aruncă Laurei o căutătură grăitoare, în care-și punea totuși ceva speranțe.

– Dată fiind situația, insist să se cheme poliția, zise femeia.

Sir George era tocmai pe puctul de a protesta vehement, când Janus interveni ferm:

– M-am tot gândit...Cred că ar cam fi un loc unde nu s-a căutat, și captă astfel atenția bătrânei care deja pășea spre telefon. În

seră...Sunt slabe șanse, dar măcar încercăm, nu credeți?

Dacă altcineva ar fi sugerat așa ceva, mai mult ca sigur că nu i s-ar fi dat atenție, căci era pusă pe răzbunare împotriva lui sir George. Încă nu obținuse mult dorita invitație de a-și prelungi șederea la Pinehurst, și în sfârșit își dăduse seama că intențiile ei în ce-l privea pe bătrân n-aveau să se fructifice niciodată. Iar acum nu era dispusă să facă niciun compromis, dar cum Janus venise cu propunerea, doamna Carmichael dădu înapoi.

– Măcar cuiva îi pasă... și-i aruncă o privire plină de dispreț gazdei.

Sir George se ridică, și fără a scoate o vorbă intră în seră, urmat de restul lumii, Caroline ultima. La scurt timp obiectul fu găsit chiar de sir George, care o ridică în aer, fericit, însă bătrâna i-o smulse imediat, ca nu cumva să-i dispară din nou.

Rebecca luă parte la întreaga scenă oarecum dezgustată. Era clar că acum Janus apărea drept salvatorul zilei, într-o manieră care nu lăsa loc niciunei suspiciuni. Dacă, în schimb, ea ar fi sugerat biblioteca, așa cum plănuise, s-ar fi căzut numaidecât la bănuieli, mai ales că doamna Carmichael o suspecta pe Laura dintru început. Asta fără a mai pune la socoteală temerile Rebeccăi însăși cu privire la succesul acțiunii ei. La o adică, sub presiune, putea foarte bine să clacheze și să dezăluie totul.

– Se pare că n-ați fost singura care se preocupa, observă Laura, în timp ce bătrâna îl îmbrățișa pe Janus, iar restul se reașezau la masă.

– Dacă nu erai tu, zise femeia cu glas tare, nu cred că mi-aș fi

găsit-o. George nu vede nimic în afară de amărâtele alea de orhidee!

Dacă sir George ar fi nutrit măcar un mic sentiment pentru doamna Carmichael, probabil că acele cuvinte l-ar fi afectat; însă în situația prezentă se rezumă doar la a-i arunca o privire dezgustată, menționând că mașina ei era gata de plecare în orice clipă, împiedicând-o astfel să-și prelungească șederea la Pinehurst.

Oferta generoasă o readuse pe Caroline cu picioarele pe pământ. Încercând să treacă peste neplăcerea momentului, îl întrebă pe bătrân dacă se grăbea să scape de ea și dacă nu cumva era nevoie de mașină pentru a-i servi domnișoarei Lindsey.

– A, domnișoara călătorește cu mine, se grăbi Janus să intervină, înainte ca Rebecca sau chiar altă persoană să aibă ceva de spus.

Se lăsă un scurt moment de tăcere, tânăra meditând asupra situației. Știa că va fi secretara lui, dar nu-și închipuia că începea atât de curând.

– Rebecca trebuia să petreacă încă o săptămâna la noi, se înfurie John. E concediul ei, în caz că nu știi.

– O să-mi iau revanșa, zise Janus imperturbabil. În trei săptămâni, plecăm în Madeira. Bineînțeles că vom și lucra, dar în cea mai mare parte a timpului se va putea relaxa.

Reacția lui John fu contracarată de entuziasmul surorii sale :

– O să-ți plasezi următoarea poveste în Madeira?

– Întâmplarea face ca Studiourile Atlantice să turnase un film acolo, după o carte de-a mea. Iar eu mă duc să văd pe cine au ales pentru rolurile principale.

– Nu e nevoie să explici, se întristă Laura. Nici nu vreau să mai aud!

– Ai voie să vii cu propuneri? se interesă imediat sir George, pentru a nu lăsa discuția în aer. Credeam că din moment ce au cumpărat drepturile, pot face ce vor.

– Am specificat clar în contract, iar ei s-au arătat dispuși să-mi accepte propunerile.

Urmă o discuție pe tema fundalului pentru următorul său roman, și Janus dezvălui că va fi Australia; povestea includea multe scene în sălbăticie. Nefiind familiarizată cu romanele lui Janus, Rebecca tăcu. La fel și John, a cărui tristețe se citea din priviri, încât tânăra reuși să răsufle ușurată abia după ce lumea începu să se retragă de la masă.

Simțea că plutește în necunoscut, și aștepta parcă ordinul lui Janus să înceapă să-și împacheteze, și să se pregătească de plecare la zece și jumătate.

Lucrurile se cam precipitaseră, și avea nevoie de ceva mai multă libertate de mișcare.

Apoi, când îl văzu pe John pregătit s-o conducă, se retrase ca o lașă în camera ei pentru a se pregăti, asistată de Laura. Aceasta din urmă bombănea continuu, invidioasă, și-i tot amintea prietenei sale să-i scrie în permanență pentru a o ține la curent cu locurile vizitate.

Cu ajutorul fetei, Rebecca termină la timp. Mulțumi de găzduire, după care Janus o grăbi să urce în mașina lui luxoasă. Încerca în mod forțat să pară fericită și relaxată, deși în sufletul ei

încă nu era pe deplin mulțumită de rapiditatea cu care se petrecuse totul. Abia dacă auzi cuvintele de despărțire ale lui John, cuvinte menite a o întoarce din drum. Și i-ar fi spus mult mai multe dacă Janus nu l-ar fi întrerupt, pornind motorul, imediat ce consideră că Rebecca își luase rămas-bun de la toată lumea.

Capitolul 7

Pe tot parcursul drumului de-a lungul câmpiilor, Rebecca încercă să nu se uite nici în stânga nici în dreapta, să-l ignore pe cel de alături. Janus, la rândul său, se concentra asupra șoselei accidentate, căci intraseră pe drumuri mai proaste. Unul câte unul se scurgeau kilometrii parcurși, iar tăcerea dintre cei doi pasageri începea s-o apese pe fată, care stătea cu nervii încordați la maximum. Într-un fel sau altul, relațiile dintre ei se transformaseră în rău. Acum, el era șeful, ea subalternul lui. Se presupunea că o va și plăti lunar, deși nu atinseseră acest subiect. Justificabil totuși, având în vedere precipitarea evenimentelor. Cu siguranță, chiar Janus va aborda tema în viitorul apropiat.

Ochii mari și expresivi ai tinerei scrutau peisajul. Oare se întorceau la hotelul lui pentru ca ea să înceapă numaidecât? Într-un final, nu se putu abține să nu deschidă gura:

– Unde mergem?

Janus îi aruncă o privire gravă, semn că-i perturbase firul gândurilor.

– La Cambridge, normal, răspunse el total absent, ca să-ți iei restul lucrurilor, și arătă spre portbagaj. O să ai nevoie de mai mult de-atât. În plus, trebuie să-ți lași și demisia, nu?

Fata rămase tăcută, și nici nu se cădea să comenteze. De-acum înainte, era clar cine face legea, ori ea trebuia doar să se supună.

Ajunseră la facultate cu puțin înainte de miezul zilei. Trecură de poarta mare, prin locurile de care o legau atâtea amintiri, încât pe Rebecca o încercă un sentiment de nostalgie acută. Apoi intrară pe o porțiune destinată angajaților și personalului pe timpul concediilor. Observând paznicul din parcare, Janus claxonă, dar Rebecca scoase capul pe geam pentru a fi recunoscută. Însă bătrânul Jack Gradney avea acum ochi doar pentru șofer.

– Domnule Leon, ce bucurie să vă văd din nou! și deschise, iar Janus trecu de el în viteză mică. Și pe domnișoara Lindsey de asemenea, rânji cu subînțeles. Rămâneți, sau doar vizitați?

– În vizită, răspunse Janus. Peste vreo oră te deranjăm din nou.

– Niciun deranj, domnule. Să știți că mi-a plăcut ultima dumneavoastră carte, adăugă el respectuos, pe un ton necunoscut până atunci Rebeccăi, fiindcă de obicei bărbatul vorbea foarte bolovănos.

Janus acceptă complimentul cu superficialitatea-i caracteristică. Rebecca își aminti că-l ignorase pe scriitor mai bine de o săptămână, astfel că poziția ei actuală era una explicabilă. Janus încerca acum s-o pună în dificultate prin orice metodă. În curând

avea să fie de față la intervievarea candidaților pentru roluri într-un film după romanul său. Nu cunoștea prea multe despre lumea filmului, dar cum acesta avea toate șansele să devină un mare succes, cererea candidaților va fi una pe măsură. Iar rolul principal feminin – și aici Rebecca zâmbi lăsându-și imaginația să zboare – mai mult ca sigur că Janus se va confrunta cu o armată de fetițe, gata să-i influențeze într-un fel sau altul decizia finală. Miza era una foarte mare pentru oricine.

Astfel de idei erau atât de rupte de realitatea în care tocmai pășiseră, încât în clipa în care Janus parcă în fața intrării, Rebecca rămase oarecum surprinsă.

– Presupun că stai prin apropiere, observă el, reamintindu-i astfel motivul pentru care se aflau acolo, și ea coborî. Eu o să trec pe la o veche cunoștință de-a mea, zise fără să se dea jos. Ai o jumătate de oră.

Înainte ca ea să ceară ceva mai mult timp, Janus deja era la ieșire.

Fata urcă încet scările clădirii, sperând din suflet ca ușile să fie închise, pentru ca să nu poată intra spre camera ei, care se afla undeva în aripa dreaptă. Din păcate, soarta ținea doar cu Janus, căci ușile din lemn masiv, deși închise, nu erau încuiate.

Mirosul de stătut și de arhivă al pereților se infiltra și în camera ei. Preț de câteva clipe, tânăra rămase în prag, adulmecând intimitatea și siguranța acelui spațiu restrâns. Părea că nimic nu l-ar putea schimba și că așa va rămâne pentru totdeauna. Nimic surprinzător că acum, reîntoarsă în atmosfera liniștită și senină a

colegiului, o străbătu un fior de teamă. Ce făcuse? În ce intrase fără să-și dea seama? Dacă declarația lui Janus cum că nu era interesat de persoana ei se dovedea o amăgire și va profita de ea cu prima ocazie? Fata scutură din cap, încercând să nu dea atenție unor astfel de gânduri mai mult decât iritante. În adâncul sufletului, știa că dacă Leon trece peste cuvântul său de onoare, nu va mai da crezare niciunui alt bărbat în viața ei. Deși nu-l agreea ca persoană, îi datora totuși un oarecare respect. Altfel, cu siguranță nu s-ar fi lăsat antrenată într-o asemenea aventură. Și mai degrabă s-ar fi făcut nevăzută dacă ar fi avut mustrări de conștiință, asta până când se linișteau apele.

Ba chiar pentru o fracțiune de secundă îi dădu prin minte să se strecoare nevăzută de nimeni prin spatele clădirii, apoi să iasă pe o altă poartă. Toți portarii o cunoșteau deci n-ar fi avut probleme. Dar abandonă ideea, gândindu-se mai bine că și ea făcuse o promisiune, iar o mișcare neanunțată pur și simplu nu era genul ei. Pentru a nu mai recurge la astfel de tentații, se apucă de împachetat. Irosise deja zece minute prețioase pe fleacuri.

Camera era mobilată la primire, în plus nefiind prea strângătoare, bagajele ei constau strict în lucruri personale. Reuși să termine exact la țanc. O ultimă privire asupra a ceea ce fusese practic casa ei timp de patru ani, scoase valiza afară, își luă două haine pe brat și încă o geantă în cealaltă mână. Se întreba cum să le manevreze pe toate dintr-o dată, însă negăsind o soluție, hotărî să coboare mai întâi valiza mare. Nu o ridică în mână fiind prea mult de mers și prea mare efortul, așa că o puse pe balustradă

și-ncepu s-o împingă încet în jos. În această postură o găsi Janus pe la jumătatea drumului; o dibuise după zgomotul pe care-l făcea.

– Atâta ai? o întrebă, ajutând-o.

– Mă descurc cu restul, și se întoarse să-și ia hainele și geanta.

Îl găsi în mașină, așteptând-o; îi depozitase toate bagajele într-un singur loc. Ar mai fi avut de scris scrisoarea de demisie, însă aceea mai putea aștepta până când va găsi un motiv mai plauzibil pentru retragerea ei, așa că urcă.

– Am discutat puțin cu James Dudley, zise el pornind. I-am explicat în mare parte situația, și-i aruncă fetei o privire, aceasta însă părea că încremenise la auzul acelor cuvinte. Doar faptul că ți-am oferit un post, adăugă, și că tu l-ai acceptat. Atâta timp cât mă asculți, n-o să se afle mai mult. Te limitezi la atribuțiile tale, eu la ale mele.

Rebecca privea fix înaintea sa. Deși n-ar fi recunoscut-o niciodată, ultimele cuvinte ale lui Janus pecetluiau indirect legătura lor, de-acum înainte simțindu-se mult mai în siguranță față de el, spre deosebire de primele zile.

Se opriră la un restaurant de pe marginea șoselei, pentru a prânzi. Specialitatea localului era un bufet suedez, așezat pe tăvi lunguiețe de pe care fiecare se servea la discreție. Tinerei nu-i era deloc foame. Evenimentele din ultimele patruzeci și opt de ore îi tăiaseră pofta de mâncare. Era mulțumită că asta îl împiedica oarecum pe Janus s-o oblige să se îndoape. Ignoră chiar și remarca lui asupra fragilității ei. Refuză de asemenea și un al doilea pahar de vin roșu comandat de Janus, intenționând să-și păstreze mintea

limpede pentru orice avea s-o aștepte. Încă nu se știa unde vor petrece noaptea. În ciuda sentimentului de siguranță la adresa intențiilor bărbatului, problema dormitului o preocupa. Știa că apartamentul său din Londra avea o singură cameră, cealaltă fiind transformată în birou. Ea una putea foarte bine să se ghemuiască sub masa de scris!

– Nu încerc să te seduc, remarcă Janus. Am vorbit foarte serios când ți-am spus că nu sunt atras de aspectul tău fizic. Îmi ești agajată și niciodată nu amestec afacerile cu plăcerea – înțelegi?

Ochii mari ai fetei se plecară, evitând privirea lui albastră.

– Da, domnule, zise cu o notă de timiditate în glas, care însă nu-l amăgi. Îmi puteți spune unde voi dormi? Presupun că ne întoarcem la hotel...

– Deci, asta te preocupă? o studie el. Da, ne întoarcem. Și am să-ți rezerv o cameră. Cu timpul , domnșoară Lindsey, ai să înveți să ai încredere în mine. Ai terminat, sau vrei niște cafea?

Tânăra refuză, iar el se ridică pentru a plăti, în timp ce ea își lua geanta și haina.

Pe parcursul drumului spre Londra, Janus menționă în linii mari atribuțiile fetei, care nu difereau prea mult de ceea ce mai făcuse; acum trebuia și să-i alcătuiască agenda. El avea să-i spună ce program avea, precum și întâlnirile pe care avea de gând să le onoreze și cele pe care nu. Aduse vorba și despre salariul ei, mult mai mare decât anticipase ea.

Singura ei reacție fu să ridice mirată din sprâncene, la care Janus remarcă înduioșat:

– Munca ta face toți banii. Nu sunt un tiran, dar aștept de la tine să fii promptă și cinstită. N-are să mai fie nevoie să șterpelești nimic ca să-ți poți permite o rochie decentă, adăugă foarte serios. Încă o mișcare greșită și te predau pe mâna autorităților, ne-am înțeles?

Rebecca îl săgetă cu ochi injectați de acuzațiile false ce i se aduceau. Încă refuza să-i creadă nevinovăția, dar dacă avea să mai aducă altădată subiectul în discuție, era hotărâtă să-l părăsească, indiferent de circumstanțe. Janus îi aruncă și el o scurtă privire înainte de a se concentra din nou asupra drumului. Se aflau deja la marginea metropolei, și intrau curând în traficul aglomerat.

– Te-am atins, nu? zise el moale. Bine, să uităm de asta. Atâta timp cât știi cât să te întinzi.

Nu era nevoie să-i fi amintit. Își cunoștea foarte bine statutul și poziția undeva foarte departe de persoana lui.

La hotel, Janus îi luă o cameră pe același culoar cu a lui, explicând directorului că domnișoara Lindsey era secretara sa. Astfel că bărbatul îi zâmbi larg, semn că era gata să satisfacă orice cerință a renumitului său client.

– Să vii la mine imediat ce-ai terminat de despachetat, îi zise Janus la coborârea din lift.

Un bărbat îi duse fetei bagajele. Aceasta se întreba puțin nedumerită dacă trebuie să lucreze și în weekenduri.

Intră în camera lui un sfert de oră mai târziu, suficient timp cât să-și scoată strictul necesar și să facă un duș scurt. Janus studia un volum gros; nu părea a fi un alt manuscris, ci o carte cu coperți roșii. Îi puse volumul în brațe.

– Citește-l.

Mișcarea rapidă aduse spre ea și un miros de loțiune de ras, semn că și el se împrospătase. Se schimbase și în haine mai comode – pantaloni de stofă și un tricou.

– E scenariul de la Jocul diavolului. Ai citit-o?

Rebecca neagă din cap, la care el o mustră din priviri.

– A fost una din cele mai bine vândute cărți, se încruntă. Deci chiar ai fost ruptă de lume, nu? și alese încă o carte din raft, întinzând-o spre ea. Mai întâi asta. Altfel n-ai să înțelegi nimic.

Se pare că toate cărțile sale erau bine primite de public, gândi Rebecca, amintindu-și și vorbele Barbarei. Nu comentă, ci puse scenariul sub braț pentru a lua cartea și-l întrebă dacă mai are treabă cu ea, sperând să se poată întoarce.

– Doar câteva scrisori la care trebuie să răspunzi, zise el vag. Sunt în sertarul biroului.

Apoi deschise servieta lui și scoase caietul pe care fata i-l trântise practic în brațe la ultima lor altercație. Fetei îi reveniră în minte o serie de imagini din ziua respectivă, dar prefera să nu-și amintească, astfel că primi și caietul după care le puse pe masă. Găsi scrisorile și i le înmână, apoi se pregăti să-i asculte dictarea.

Atitudinea ei docilă față de orice i se cerea începuse a-l amuza pe Janus. Se simțea după tonul cu care îi dicta; se oprea câteodată pentru a-și înăbuși chicotelile. În schimb, Rebecca strângea din dinți și se concentra asupra lucrului ei.

Când terminară, se făcuse deja ora ceaiului. Janus o întrebă dacă preferă să-l bea în cameră sau la restaurantul hotelului. Fata

se grăbi să accepte a doua variantă, cu speranța schimbării decorului și din dorința de a se distanța de persoana lui. Janus o studie sarcastic, știind prea bine motivele din spatele acestei alegeri.

– Fie, zise. Am o întâlnire la cinci, dar nu stau mult. Ai o groază de timp să-ți cauți alte ocupații. Ne uităm pe manuscris mâine, pe la zece.

Rebecca își înfrânse o ieșire nervoasă la auzul cuvintelor lui. Pesemne că se aștepta ca ea să citească până a doua zi întreaga carte, dar și manuscrisul. Abia acum înțelegea de ce se justifica salariul ei exorbitant. Întreaga ei viață avea să joace după cum îi cânta el. I se citea în privirea albastră întreaga suferință, neîndrăznind a mai intra într-o altă discuție contradictorie cu el, pe care oricum risca s-o piardă. Își luă volumele și se îndreptă spre ușă.

– Aveai planuri? se interesă el înainte ca ea să iasă.

– Adevărul e că aveam, răspunse ea rece. Aș fi vrut să-mi vizitez o prietenă.

– Pe cine?

Fruntea ei se încreți. Deci, se presupunea ca ea să nu aibă o viață privată! Își încordă buzele, rostind ferm:

– Nu cred că vă privește. Am acceptat să devin secretara dumneavoastră, dar sunt sigură că și acestea au ceva timp liber.

– Nu și aceasta..Sau ai și uitat ce-am discutat ieri? În ce privește faptul că ai acceptat să lucrezi pentru mine, cred că nu prea ai avut de ales. Încă ești în perioada de probă, domnișoară Lindsey. Deci,

încă o dată, pe cine vrei să vizitezi?

Încă meditând asupra problemei cu perioada de probă, Rebecca se răsti la el:

– Nu intenționez să dau iama în primul magazin de bijuterii, dacă la asta vă referiți.

– Ai metode mai subtile, nu? șuieră el. Deși mi-aș face probleme doar dacă ai fi la o întrunire, printre persoane alese, unde diamantele sclipesc pe degetele oricărui invitat. Nu că la încercarea următoare ai da greș din nou, pentru că n-are să mai existe așa ceva. Asta în caz că vrei să te scutești pe tine însăți de alte probleme. Persoana respectivă se află într-un asemenea loc?

– Ce persoană? întrebă ea, nedumerită.

– Să știi că ar trebui să urci pe scenă, zâmbi el amarnic. Cineva trebuie să fi schimbat nestematele în bani lichizi, asta după ce le-a înlocuit pe toate cu falsuri... – abia acum îi venise această idee. Sper că ți-am luat bijuteria adevărată, nu? Sau pe cea falsă? Știai prea bine că avea s-o poarte, zise ca pentru sine, pentru că ai mai văzut-o, deci puteai veni pregătită să faci schimbul.

– Nu e de mirare că scrieți cărți, remarcă ea aproape fără suflare. Nici nu mă mir la câtă imaginație aveți. Dar de data asta vă înșelați. Nu că m-ați crede, dar....mă gândeam s-o vizitez pe domnișoara Basnett.

Spera ca prin adevăr să obțină permisiunea de a pleca.

– Domnișoara Basnett? se încruntă el. Tipa de la agenție.

– Și prietena mea. Dacă într-adevăr credeți că este una din persoanele mele de lăgătură, înseamnă că ați înnebunit de tot.

Presupun că nu treceți acum pe-acolo?

– Nu, dar poți să-i spui că o să mă înțeleg cu ea pentru luna care a trecut.

Astfel, Rebecca înțelese că are voie s-o viziteze pe Barbara. Răsuflă ușurată după care se întoarse în camera ei pentru a suna s-o anunțe că vine.

Până să ajungă la Barbara, o oră mai târziu, fata își exersase bine replicile. N-avea să-i fie ușor. Trebuia să-i explice că acceptase postul după ce-i scrisese; imediat ce avea să scape de acea parte, se va simți mult mai în siguranță. Măcar o avertizase pe prietena ei de posibilitatea ca Janus să se dispenseze de serviciile ei, deci parțial vestea n-ar fi trebuit să fie una șocantă. Iar Barbara reacționă exact așa cum își imaginase Rebecca.

– Nu înțeleg de ce. Credeam că nu-ți place de tip, și acum îmi spui că lucrezi pentru el...

– Călătoresc cu el, explică Rebecca. Plecăm la Madeira în trei săptămâni. Nu puteam rata, nu crezi? Tu însuți ai zis că ar trebui să ies dintre zidurile facultății. Și m-am decis să-ți urmez sfatul.

– Doar nu te-ai îndrăgostit de el, remarcă ironic cealaltă.

– Normal că nu! se crispă Rebecca, ai avut dreptate când ai spus că nu amestecă munca și viața personală. Eu merg cu el în calitate de asistentă, și sunt mulțumită.

Barbara însă îi aruncă o căutătură invidioasă, ceea ce o făcu pe Rebecca să fie mai atentă la vorbele pe care le spune. Prietena ei se lăsa foarte mult influențată de fleacuri.

– Deci singura mea grijă acum e să-mi aleg hainele potrivite. O

să se facă un film după Jocurile divolului, știai? schimbă ea subiectul.

– Am auzit ceva... Deci n-a renunțat, nu? S-a tot ținut de tine ca să devii secretara lui, reveni asupra problemei ce-o măcina.

– A aflat că lucrez la facultate. A zis cam același lucruri ca tine, că mă autoizolez, și aveți dreptate. Nu e nevoie să rămân cu el dacă nu-mi convine munca, adăugă, gândind în perspectivă, deși Janus o considera ca un fel de pedeapsă pentru rea purtare, și mai mult de un an sau doi nu-i putea cere.

Oare ce se întâmplase în mintea ei? Acum ajunsese și ea a se crede vinovată?

– Mă rog, continuă, m-am răzgândit în privința propunerii lui imediat ce a menționat ideea de a călători.

Se lăsă tăcere, Barbara meditând, iar Rebecca se grăbi a-și oferi ajutorul financiar pentru a susține proiectele agenției. Abia acum reuși într-un final să atragă atenția Barbarei spre ceva ce-o interesa, iar prietena acceptă cu mare bucurie.

– Am să te fac partenera mea de afaceri, și dacă vrei o schimbare, întoarce-te acasă. Până atunci, ne vom dezvolta un adevărat concern. Noile birouri ne vor asigura o mai mare cerere.

Restul discuției se centră în jurul acestui subiect, iar Rebecca ajunse a se bucura că-și vizitase amica. Însă nu dorea să întârzie. Mai avea de citit volumele lui Janus, așa că la puțin timp după ora nouă, se întoarse la hotel.

În cameră, se apucă de lecturat și abia după ora unu reuși să termine povestea, însă atât de mult se implicase în aventurile

istorisite, încât pierduse complet noțiunea timpului. Intriga încă-i mai stăruia în minte în timp ce se pregătea de culcare, și înțelegea de ce se alesese tocmai o anumită locație pentru turnarea filmului. Cu o acțiune plasată în câmpiile australiene, cartea avea toate ingredientele unui povești de suspans. Și chiar toate cele necesare pentru a deveni încă un succes – aventură, puțin romantism, care nu altera cu nimic intriga principală, dar destul ca să stârnească interesul.

Apoi Rebecca își aminti din nou de concurența acerbă pentru rolurile principale la care meditase și altă dată. Oare Janus avea pe cineva special în minte la data când cedase drepturile de autor? De exemplu, o actriță înaltă, firavă, roșcată, ar fi fost perfectă – portretul aducând cu una din actrițele bine cotate la vremea aceea, Susana Dean. Însă Janus menționase și că va trece prin concursuri, așa că Rebecca dădu din umeri și stinse lumina. Dacă Janus era la fel de mofturos și în ce privește actrițele pentru personajele sale, înseamnă că îl aștepta o dezbatere lungă, lungă...Nu era un bărbat ușor de mulțumit...Și Rebecca adormi.

Capitolul 8

Dimineața o găsi pe tânără mai relaxată, cu ceva timp la dispoziție. Nu trebuia să se prezinte la Janus decât la zece, iar cum ora ei de trezire era pe la șapte, avea destulă vreme să-și arunce ochii și peste scenariu, înainte să coboare la micul dejun.

Scenariul respecta în totalitate cartea. Nici nu se așteptase la altceva, în ce-l privește pe Janus. Cu el nu puteai modifica nimic, și fiind prea cunoscut, își permitea să impună anumite condiții.

Din păcate, nu la fel se întâmplase cu alte romane. Rebecca își aminti chiar de un film făcut după una din cărțile ei preferate, dar care o dezamăgise complet. Chiar se întrebase în timpul filmului dacă era după cartea citită, căci păstrase foarte puțin din intriga inițială.

Fata coborî la restaurant puțin după ora nouă. Îl căută din priviri pe Janus , dar nu-l zări. Poate se culcase târziu, și-acum încă dormea. Fericită, își savură în liniște micul dejun, și mai ales

cafeaua, cu senzația că avea tot timpul din lume la dispoziție.

La zece fără cinci ciocăni la ușa lui Janus, deși i se păru că aude glasuri.

– Intră.

Când să pășească înăuntru, tânăra fu izbită de un parfum foarte scump și ezită o clipă fiindcă într-adevăr auzi un glas de femeie din birou. Apoi observă o haină cu eticheta firmei Hartnell aruncată pe canapeaua din hol, precum și ce mai rămăsese dintr-un mic dejun pentru două persoane pe o măsuță de lângă fereastră.

Deși nu era o pudică, Rebecca se simți oarecum incomod, și rămase dezamăgită în ce-l privea pe șeful ei. Nu se aștepta să fie un ascet, dar nici să-și trăiască idilele în camera de hotel, în timp ce ea lucra în birou. Și ce să facă, acum? Să se furișeze afară și să aștepte până se eliberează calea?

– Ai adus scenariul? apăru Janus în pragul camerei care folosea drept birou.

De fapt, nu observase că fata îl ținea chiar în mână, și cartea în cealaltă.

– Bun, murmură, și o așteptă să-l urmeze.

În camera cealaltă, Rebecca dădu peste o femeie înaltă, foarte plăcută ca aspect, cu părul negru prins sus, și cu o rochiță violet de la aceeași firmă ca și haina. Tânără se trezi cercetată din cap până-n picioare de ochii negri ai femeii. Privirea ei nu trăda nicio plăcere în acea examinare minuțioasă a rochiei cenușii pe care o purta fata. După care femeia își arcui sprâncenele în direcția lui Janus:

– Domnișoara Lindsey, secretara mea, o prezentă el. Dânsa e

Isobel Archer. Ea mă ține la curent cu noile tendințe din modă, adăugă pe un ton amuzat, fără ca ochii lor să se despartă.

Isobel Archer îl fulgeră o clipă, apoi privi spre Rebecca.

– Și duminica, dragul meu? rosti ea moale.

– Trebuia să menționez că e secretara mea particulară. De-acum înainte, cu ea iei legătura.

– Îmi faci vânt, dragule? șuieră cealaltă.

În acea clipă, Rebecca își dorea să se fi făcut nevăzută. Desigur, dacă ar fi încercat să iasă, Janus ar fi chemat-o înapoi, așa că preferă să se îndrepte spre masa de lucru, ignorând prezența lor.

– Vrei ca modelele respective să apară în film, nu? întrebă el.

– Normal că da. De ce altceva m-aș fi trezit la ora asta imposibilă să iau micul dejun cu tine înainte să mă duc acolo? Se uită la ceas. La naiba! Mă grăbesc. Când vii? se interesă pe un ton mieros.

Rebecca citea restul de manuscris, pe care nu apucase să-l cerceteze acasă. Trăia o senzație de disperț față de Janus, una de compasiune pentru Isobel Archer. Una era să ți se spună în față că nu mai e nevoie de tine, și alta să ți se spună același lucru de față cu o altă femeie, indiferent cu ce ai greșit celuilalt.

– Cam în două săptămâni, răspunse el, ignorându-i lingușeala, după care o conduse până la ușă. Ne mai vedem...

Reîntors în birou, fetei i se păru că-l aude răsuflând ușurat, apoi recăpătându-și tonul formal.

– Cum ți s-a părut cartea?

Fata deveni atentă. Dacă se aștepta la laude, avea să-l dezamăgească. Nu-l plăcuse înainte, iar după scena pe care o trăise,

Janus decăzuse și mai mult în ochii ei.

– Interesantă...

– Atât? miji el ochii. Nu cer să fiu ridicat în slăvi. Doar un comentariu direct, dar se pare că-ți este peste putință. Totuși, presupun că la facultate ai cam fost desprinsă de lume. Nu trebuie să am prea mari așteptări de la tine, adăugă sarcastic.

Rebecca preferă să tacă, deși înfuriată, și se pregăti să înceapă lucrul.

– Ți-e milă de Isobel, nu? întrebă moale. Mai ai de învățat. Isobel e mai rea ca mătrăguna. Nu și-ar pierde timpul cu mine dacă n-ar avea ceva de câștigat. A părăsit compania Hartnell și acum vrea să se lanseze pe cont propriu. Iar eu sunt biletul ei de intrare în lume, înțelegi? Fata continua să se uite în jos. Dacă cineva era rău, atunci Janus Leon era acela.

– Ai să întâlnești o grămadă de asemenea persoane pe viitor. Și mă bazeze pe tine să-i ții departe de mine, la care fata îl privi dintr-o dată alarmată. Am să-ți indic aceste persoane, precum și cele care mă interesează, și asta nu doar din sfera afacerilor.

Tânăra înțelese aluzia, și roși.

– Da, domnule, zise, și-i surprinse privirea înflăcărată.

Tot restul dimineții, Janus o ținu în priză, făcând diverse adnotări pe marginea scenariului, precum și câteva modificări.

– Mi s-a sugerat să o folosesc pe Susana Dean pentru rolul principal, dar le-am spus să-și ia gândul, remarcă el la un moment dat. Am înțeles că e cam arogantă....Acum că e conștientă de valoarea ei, profită. Urăsc femeile cu nasul pe sus. Chiar poți alcătui

o listă cu cele mai potrivite. Ar fi Dinah Casey, Shona Brandon și Kay Phillips. În timp ce-și nota aceste nume, Rebecca medita și la rolul principal masculin. Își imagina un anumit actor foarte potrivit, dacă nu cumva Janus deja se hotărâse asupra acestui rol. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el continuă.

– I-ai văzut pe Guy Tindall sau pe Daniel Dupre în acțiune?

Tânăra nu era mare amatoare de filme, și se uita doar la cele care o interesau, așa că de data asta neagă din cap.

– Sunt aproape sigur că primul e foarte potrivit, o critică el din priviri. Singurul impediment ar fi vârsta. Are aproape patruzeci de ani, deși asta îl recomandă bineînțeles, plus că s-a arătat interesat. Restul rolurilor sunt date, adăugă după o pauză. Doar cu cele principale trebuie să mă pun de acord. Ai pașaportul în ordine? întrebă pe neașteptate. Două săptămâni cred că sunt de ajuns să-l pregătești.

Rebecca avea impresia că-i mai spusese și altă dată că are actele în regulă, dar îl liniști. Janus ceru să aibă el pașaportul ei. Deși intenționa să protesteze, fata se supuse în cele din urmă.

Săptămânile ce-au urmat s-au dovedit mult prea scurte pentru Rebecca. Se obișnuise deja cu noua poziție. Pe măsură ce se scurgea timpul, atitudinea lui Janus ca superior al ei n-o dezamăgea deloc. Acesta păstra față de ea strict o relație ca de la șef la subaltern. Deci observațiile Barbarei fuseseră corecte. În ochii lui Janus, Rebecca era doar un mecanism funcțional, care-l ajuta să-și ducă mai departe afacerile.

La început, fata nu pretinsese nimic de la el, însă acum începuse

a resimți faptul că era tratată ca o ființă menită a-i face pe plac. I se nega astfel statutul de ființă umană, cu o viață proprie, cu opinii, care nu coincideau întotdeauna cu ale lui, dar date fiind circumstanțele, nu se pronunța niciodată.

Își cunoștea perfect poziția, precum o secretară profesionistă; refuza să se lase prinsă în capcanele întinse de Janus, și le trata cu mult calm, atitudine ce-l intriga la culme. Fie dorea o secretară, fie un cal de bătaie. Ori Rebecca îi era secretară, iar calul de bătaie trebuia să și-l caute în altă parte.

Cu toate acestea, tânăra nu rămânea indiferentă față de mișcările inteligente ale șefului ei. Când o întâlnise prima oară pe Isobel în camera lui, crezuse că femeia petrecuse noaptea cu Janus și rămăsese dezamăgită de atitudinea lui Janus; însă imediat ce află că se înșelase, imaginea lui se îmbunătăți brusc în ochii ei. Mai erau și alte amănunte față de care nu rămânea insensibilă. Janus însă nu sesizase, căci fata se antrenase foarte bine pentru a-și masca adevăratele trăiri. Dacă cineva i-ar fi sugerat că se îndrăgostește de șeful ei, Rebecca ar fi negat vehement; ori de câte ori astfel de gânduri îi dădeau târcoale, își căuta o altă ocupație mentală. Janus Leon nu diferea cu nimic de alți bărbați, iar dacă îi va cădea în plasă, ar fi avut doar de pierdut. Doar îi spusese clar în față care e părerea lui despre astfel de relații – că era doar o snoabă care avea nevoie de o lecție zdravănă; ba mai mult, era o hoață care nu pregeta să-și jefuiască chiar și prietenii apropiați.

Ba chiar, după spusele Barbarei, tipul era un adevărat donjuan, iar prietena ei știa gura târgului mai totdeauna. Deși, de când era

în slujba lui, Rebecca nu-l surprinsese niciodată într-o situație mai delicată. Dar nici el nu se transformase brusc de dragul ei, deci probabil se concentra asupra noilor sale proiecte, mai ales cele legate de film, și deci nu mai avea timp și pentru aventurile amoroase.

Ori Janus nu ducea lipsă de invitații – fie pe cărți de vizită, fie verbale, din partea unor dame cu glasuri răgușite, care trăiseră un adevărat șoc auzind-o pe Rebecca răspunzând cu glasul ei plăcut. Întotdeauna la capătul celălalt vocea devenea și mai răgușită dictând un anume mesaj.

Janus primea zilnic raportul tuturor acestor telefoane, iar Rebecca nu se interesa mai mult de natura lor. Toate erau apeluri personale, și era problema lui să le returneze. De vreo două ori o rugă însă pe ea să sune înapoi, cu scuzele de rigoare, și să anunțe pe respectivele că nu poate ajunge la o anumită întâlnire. Una dintre aceste persoane era chiar judecătoarea Sylvia Barrington care, primind două refuzuri în aceeași săptămână, o acuză pe Rebecca de lipsă de profesionalism și ceru să vorbească personal cu Janus.

– Doamna judecător Sylvia Barrington, îi înmână fata receptorul șefului ei, exact în mijlocul unei ședințe de dictare.

Astfel nu-i lăsa altă scăpare decât să preia apelul, iar bărbatul o săgetă cu privirea, luând furios telefonul. În timpul convorbirii, fata își citi notițele, dar auzea glasul calm al lui Janus explicându-și refuzul unor invitații, scuzându– se că are și în acea clipă de lucru. Când termină, trânti receptorul în furcă și se întoarse către ea:

– Te plătesc ca să mă scapi de anumite femei, se răsti. Pe viitor, te ocupi de toate telefoanele. Dacă vreau să vorbesc cu cineva, îți dau de știre. Dacă de obicei nu răspundea unor astfel de critici, de data asta simțea că e îndreptățită să se apere.

– E a treia oară când sună, și de fiecare dată i-am transmis mesajul dumneavoastră. Se pare că nu mă credea când i-am spus asta și n-avea de gând să fie refuzată din nou.

– De obicei nu-și dă numele complet, o cercetă el. De unde știai cine e? Tânăra nu se așteptase la o asemenea întrebare, dar gândi puțin răspunsul.

– Pentru că o cunosc personal, zise cu răceală. E o verișoară depărtată a fostului meu șef și i-am recunoscut glasul.

– Ai fost la vreo petrecere de-a ei? se miră el, cu o privire binecunoscută Rebeccăi.

– Normal că nu! Nu m-ar fi invitat și nici nu m-aș fi dus.

– Dar te așteptai ca eu să mă duc, nu? Să știi că am fost o dată, dar am plecat pe la jumătate. N-am întâlnit niciodată ceva mai plictisitor decât o încăpere plină cu oameni tâmpiți și beți. Totuși, mă surprinde faptul că ai trecut așa de ușor pe lângă o invitație de-a ei, adăugă curios, când ți-ar fi fost destul de ușor să obții una. Puteai pleca de acolo cu o comoară, fără că vreunul dintre ei să-și dea seama până a doua zi.

– Puteți să acceptați invitația și să mă luați cu dumneavoastră, răspunse Rebecca, prea înfuriată pentru a se mai controla. Poate fi ultima mea escapadă înainte de a mă cuminți.

– N-ai să mai ai ocazia, fata mea...Te cuminți încă de

pe-acum.

Oare ce trebuia să facă pentru a-l convinge de nevinovăția ei? Poate că doar cuvântul de onoare al Laurei...Ca prin telepatie, prietena ei apăru chiar a doua zi, cu o cutie de bomboane.

– N-am avut ocazia să-ți mulțumesc mai devreme, zise, oferindu-i-o.

Rebecca luă cutia cu dorința ca și Janus să fi fost de față. Dar nu putea totuși să aducă subiectul în discuție de față cu el, mai ales că aparent Laurei îi plăcea scriitorul, dar nu i-ar mai fi mulțumit Rebeccăi dacă o punea într-o situație incomodă. Mai exista și șansa ca Janus să-și ceară scuze în fața ei după aflarea adevărului, ba și mai mult, s-o roage să rămână angajata lui, din nou spre nefericirea Laurei. Rebecca duse cutia în camera ei, așteptându-se ca musafira s-o urmeze, dar aceasta alese a rămâne să discute cu Janus. Spera să obțină un post de asistentă a Rebeccăi, după cum avea să afle aceasta din urmă, motivând că era o slujbă foarte solicitantă pentru o singură persoană. Însă după răspunsul scurt și concis al lui Janus, Laura se convinse de abilitățile Rebeccăi de a se descurca de una singură, și se lăsă păgubașă. Îi povesti apoi toate acestea prietenei sale când se întâlniră ceva mai târziu.

La scurt timp după aceea Rebecca se apucă din nou de împachetat, de data asta pentru Madeira. Nu mai călătorise altundeva decât pe continent, dar abia aștepta să-și lărgească orizontul cunoașterii. Singurul inconvenient ar fi fost compania, dar nu le putea avea pe toate, își spunea cu stoicism. Zborul dură doar patru ore, spre dezamăgirea fetei care adora acest mijloc de

transport aerian, și pentru prima oară în viața ei zbură la clasa întâi, beneficiind de toate facilitățile posibile. Deși plecase convinsă că pe tot parcursul călătoriei Janus o va instrui cu privire la atribuțiile ei, constată că acesta se instală comod în scaun imediat după decolare, aparent dormind. Însă dacă i-ar fi adresat o singură întrebare, i-ar fi dat imediat răspunsul, în ciuda faptului că-și ținea ochii închiși.

Ajunși la Funchall, își recuperară bagajele, iar Janus o conduse spre ieșire, apoi în parcarea care se afla chiar lângă zona de primire. Un șofer necunoscut stătea în fața unui Ferrari nou-nouț, și-i ajută să pună bagajele în spate, interesându-se de călătoria lor.

Niciun alt cuvânt în plus nu ieși din gura omului tot drumul, semn că Janus nu se afla la prima lui vizită în Madeira; se pare că îl cunoștea pe șofer și acesta știa foarte bine unde să meargă. Probabil că era un anagajat al hotelului la care aveau să stea, deși pe sacou n-avea niciun însemn.

Treizeci de minute dură drumul până la hotelul situat pe un deal, de unde se putea admira întregul oraș. Intrarea în hotel se făcea pe o alee, pe marginea căreia stăteau, tunse frumos, tufe exotice. Doar aceste aranjamente simple îi dădeau Rebeccăi o idee despre peșturile practicate de hotelurile de lux de pe insulă. Ca pentru a-i confirma gândurile, dădu cu ochii de fântânile arteziene și de peluza bine îngrijită.

Hotelul City View era o clădire impunătoare, cu obloane albastre la fiecare fereastră, cu balcoane împodobite cu ghivece aurite de ferigi, ale căror frunze curgeau de-a lungul pereților vopsiți în alb.

Tânăra trase adânc aer în piept, admirând toate acestea. Prima ei impresie despre insulă fusese totuși una dezamăgitoare – se așteptase să găsească o insulă plină de flori și de verdeață, însă drumul de la aeroport nu-i dezvăluise altceva în afară de coaste nisipoase și aride, care dădeau impresia de secetă permanentă, ca pe o insulă pustie. Însă pe măsură ce se apropiau de Funchall, vegetația se îmbogățea. Curțile oamenilor erau pline de leandri bogați, cu ramuri susținute de stâlpii gardurilor sau de pari.

Spre hotel, Rebecca plănui să iasă în explorare imediat ce prinde ocazia. Orașul propriu-zis se afla la vreo două mile de hotel, dar plimbările o încântau, așa că nu era o problemă. Chiar dacă va coborî, iar la întoarcere avea să urce dealul, nu o încânta deloc ideea unui drum cu taxiul.

La recepție, Janus fu întâmpinat cordial de un tip, probabil directorul hotelului, poate chiar proprietarul acestuia. Îl informă pe musafir că primise același apartament ca de obicei, după care o cercetă pe Rebecca cu foarte mare interes, asta până să-i fie prezentată oficial ca secretară.

Abia în lift, Rebecca realiză că avea să împartă apartamentul cu Janus, dar hotărî să se pronunțe abia după ce-l va fi examinat. De altfel, se felicită că se abținuse, căci era un spațiu imens, aproape de dimensiunile unui apartament adevărat. Două dormitoare, cu spațiu pentru birou între ele, ce-i dădea Rebeccăi oarecare intimitate, precum și două băi cu facilitățile implicite. Camera de zi era de asemenea spațioasă, cu un televizor într-un colț.

Janus îi oferi fetei dormitorul cel mare; după ce despachetă,

tinerei îi veni a râde de postura în care se afla acum. Nici nu-i venea să se gândească ce-ar zice Laura sau ce-ar crede Barbara de faptul că ajunsese că împartă practic camera cu șeful ei; date fiind însă relațiile neutre dintre cei doi, nu-și făcea probleme, în ciuda atitudinii ciudate a directorului față de ea.

În prima dimineață, Rebecca intră în camera de zi și-l surprinse pe Janus plimbându-se în halat de casă, sunând să-i fie adus micul dejun. Ea preferă să-l servească la restaurant. Cu riscul de a fi acuzată de timiditate, voia totuși să păstreze limitele decenței. Dacă el se aștepta ca ei doi să dejuneze împreună, atunci trebuia măcar să se îmbrace ca lumea. Deja se obișnuise cu ironia lui și cu declarațiile dezinteresate – și tocmai pe aceasta se bazase când acceptase un apartament împreună. Însă dacă el călca linia o singură dată, era hotărâtă să-și ia tălpășița. Iar dacă Janus încă nu se convinsese de acest lucru, avea s-o afle curând!

Pe când își termină masa, el se schimbase; îl găsi în birou, citind ziarul, așteptând-o, se pare.

Mai erau cinci minute până la începutul programului, așa că Rebecca nu se grăbi. Își scoase încet caietul de notițe, stiloul; observă că pe masă apăruse o mașină de scris, semn că se aflau într-o călătorie de afaceri și că nu i se va permite să trândăvească.

Când termină, se îndreptă spre Janus, care o studia de ceva timp cu niște ochi foarte albaștri, în ton cu nuanța cămășii lui.

– Văd că nu te grăbești...

– Ați spus, nouă și jumătate, nu?

– Puteai să mănânci aici.

– Dacă v-ați fi deranjat măcar să vă îmbrăcați decent, poate că o făceam, răspunse ea plină de dispreț, realizând însă imediat greșeala.

– Fac cum îmi place, ridică el puțin glasul, și n-am de gând să mă intimidez de prezența ta. Pentru mine ești un nimeni, un obiect pe care l-am cules în călătoria mea, să nu uiți asta. Nu-mi pasă deloc de castitatea ta – dacă de asta te temi, deși mă îndoiesc. Am presimțirea că nu ți-ar fi displăcut dacă aveam un titlu de nobil sau șanse să obțin așa ceva. Ești doar o snoabă! și n-ai de ce să-ți faci griji în privința mea. Doar ți-am mai spus-o; n-ai decât să pui mâna pe orice prost cu titluri, dar numai la întoarcerea acasă. Până atunci, ai grijă ce faci. Rebecca își ținuse tot timpul ochii în carte, mai bine pentru ea, căci dacă el i-ar fi citit furia ce-i mocnea în suflet, s-ar fi comportat și mai urât.

– Da, domnule, murmură ea și începură programul.

În ciuda acelei prime ieșiri a lui Janus, dimineața se scurse destul de plăcut. Ea se simțea în siguranță atâta timp cât scriitorul o privea ca pe o piesă decorativă, fără a mai complica lucrurile.

Atitudinea Rebeccăi față de bărbați își avea rădăcinile în copilăria ei; nu o știa încă, dar dacă cineva i-ar fi demonstrat, l-ar fi crezut. Se temea mai ales de a se îndrăgosti. Cât timp era disprețuită de ceilalți, stătea liniștită. Doar nu era într-atât de fraieră încât să admită că-și pierduse capul după un bărbat care o dădea la o parte. La fel gândise și înainte de apariția lui și ar fi fost necesară o schimbare majoră pentru a dezechilibra și punctul ei de vedere.

Primele zile le petrecu alături de Janus pe la diverse întâlniri.

Deja pierduse numărul celor care-i fuseseră prezentați. Cum aceste întâlniri aveau loc în apartamentul lui Janus, Rebecca ajunse a se întreba dacă va avea vreodată șansa să exploreze orașul, căci părea că șeful ei avea doar afaceri în agendă. Apoi își aminti cuvintele lui din dimineața în care plecaseră spre Cambridge, și fata se simți puțin cam deziluzionată. Mai avea bineînțeles o săptămână întreagă la dispoziție, cu posibilitatea ca programul să fie mai lejer pe final, dar nimic sigur.

Chiar și primul dineu la care participară se ținu tot în hotel. Rebecca reținuse fețele, nu și numele celor prezenți, și pe măsură ce numărul noilor cunoștințe creștea, avea din ce în ce mai mari dificultăți în a-i plasa în mintea ei.

Normal că actorii beneficiau de un statut special. Erau doar cinci, doi bărbați și trei femei. Acestea din urmă mișunau mai tot timpul în jurul lui Janus, rezervate față de prezența Rebeccăi. O priveau mai degrabă ca pe o rivală, nu ca pe secretara particulară a scriitorului. Justificabil din punctul lor de vedere. Eroina cărții era o roșcată înaltă și firavă, iar descrierea se potrivea într-o oarecare măsură tinerei, care nu doar arăta întocmai, dar avea și un aspect fizic plăcut. Mai era și faptul că la prima vedere, apariția ei alături de Janus stârnise furori printre reprezentantele sexului opus, răvășindu-le speranțele.

În timp ce șeful ei se întreținea cu diverse invitate, Rebecca avea parte de admirația bărbaților. Guy Tindall, eroul atâtor filme de succes, se străduia prin toate mijloacele a-i intra în grații, însă fata nu-l favoriza deloc. Ba mai mult, se împărțea practic între acesta și

celălalt actor din competiția pentru rolul principal, Daniel Dupre, pe care, de altfel, îl prefera. Acesta din urmă era mult mai pe picioarele lui, și nu sărea s-o impresioneze.

Petrecerea se sfârși abia pe la orele dimineții, iar Rebecca neobișnuită a pierde astfel nopțile, se retrase în cameră. Janus era încă prins în mrejele admiratoarelor sale, distrându-se. Însă majoritatea invitaților plecaseră, inclusiv cei doi actori, care se despărțiră de grup cam morocănoși, conștienți că a doua zi trebuie să fie pe platourile de filmare. Pe final, fata abia reuși să se desprindă din brațele unui bătrân, despre care știa vag că ar fi un producător, și părăsi încăperea; se baza pe fetele care-i distrăgeau atenția lui Janus, convinsă că el nici nu-i va observa absența. După ce o prezentase la început câtorva persoane, o ignorase întreaga seară, deși pe parcursul petrecerii Rebecca se simțise de mai mult ori urmărită de ochii lui pătrunzători – probabil se asigura că nu fura nicio bijuterie de la femeile înstărite!

După un duș, se cuibări în pat, suspinând. Dacă asta era viața de vedetă, atunci nu merita efortul. Toată acea atmosferă colorată și animată de la petrecere o deprimase, pentru că nimic nu părea real. Ba chiar se întreba dacă eforturile disperate ale vedetelor feminine de a-l impresiona pe Janus făceau parte tot din scenariu. Se așteptase întrucâtva s-o găsească și pe Isobel Archer, dar femeia nu-și făcu apariția. Semn că Janus n-o invitase, pentru că prietena lui se afla totuși pe insulă. Îl căutase la scurt timp după ce se instalaseră.

Rebecca stinse lumina, nepăsătoare. Asta se alegea de un bărbat

care fuge după mai mulți iepuri deodată. Mai mult ca sigur că Isobel avea să audă de petrecere; indiferent de injuriile aduse de Janus la adresa ei, fetei îi era milă de poziția celeilalte. Nu uitase nota rugătoare din glasul ei în dimineața respectivă.

Ea și alte trei grații râvneau acum rolul principal din film, și Rebecca se întreba cine are să-l obțină. Nu conta aspectul fizic, și nici mjloacele pe care fetele aveau să le folosească, ci doar talentul. Deja îl cunoștea îndeajuns de bine pe Janus ca să știe că nu se va lăsa influențat sub nicio formă.

Tânăra adormi până a doua zi la ora nouă. Se pregăti cu mare dificultate pentru micul dejun, coborând din nou la restaurant; niciun semn de la șeful ei. Probabil că și el încă mai dormea, dar nimic nu era bătut în cuie. Se pare că Janus nu era afectat de nopțile târzii, însă ea n-avea de gând să întârzie. Mâncă pe fugă și întârzie doar un minut sau două peste nouă și jumătate. Însă, cu stupoare, găsi un bilet de la Janus, anunțând-o că el se întoarce abia la șase. Îi lăsase o casetă, ca să lucreze după ea.

Rebecca se înfurie că nu o anunțase cu o zi înainte de planurile lui. Putea foarte bine să servească un mic dejun complet în loc de o cafea și un suc. Pe viitor, își zise, avea să verifice mai întâi biroul, ca să nu se mai întâmple. Deocamdată voia să coboare și să mănânce liniștită.

Se întoarse după zece. Începu să lucreze, ceva mai bine dispusă. Calculase că nu-i va lua mult timp să termine caseta, iar până la șase avea destulă vreme ca să și viziteze. Asta își dorea în primul și-n primul rând. Degetele ei zburau pe tastatura mașinii de scris. Se

concentra exclusiv asupra poveștii. Vocea groasă a lui Janus îi demonstra că scriitorul nu-și pierduse darul. Cartea avea să fie un nou succes, la fel ca celelalte.

Oare când înregistrase caseta? Probabil chiar la primele ore ale dimineții pentru a-i da ei de lucru, gândi dezgustată. Doar nu voia s-o știe că lenevește, căci o plătea destul de bine.

Termină până la prânz și abia aștepta să profite de după-amiaza liberă. Mai întâi voia să ia prânzul, după care pleca în explorare.

Soarele ardea sus pe cerul senin, iar Rebecca, privind pe fereastră spre piscina de jos, la cei care stăteau să se bronzeze, parcă simți tentația de a încerca și ea o baie. Poate dacă va petrece o oră la piscină, va mai avea timp și de plimbarea ei.

Tocmai strângea de pe birou, când ușa biroului se deschise. Se aștepta să-l vadă pe Janus intrând, dar musafirul era Guy Tindall. Mai bine ar fi pus lacăt pe ușă când se întorsese de la masă. Din câte știa, șeful ei avea cheie, în caz că ea pleca din apartament în absența lui.

– Mă tem că domnul Leon este ieșit, anunță ea. Se va întoarce pe la șase.

– De fapt, nu pe Janus voiam să-l văd, răspunse Guy cu un glas grav, care-i adusese atâtea admiratoare. Speram să te găsesc liberă. Ce zici de o cină cu mine, în seara asta? și zâmbi cum numai el știa, zâmbet ce-ar fi cucerit orice altă femeie.

– Scuze, sunt ocupată cu munca, încercă ea să pară că regretă. Mulțumesc oricum de invitație, și își mai făcu de lucru cu foile pe care tocmai le scrisese pentru a-i arăta cât e de ocupată.

– Credeam că s-a sfârșit cu epoca sclaviei...Nimeni, chiar nimeni nu lucrează serile, dacă nu cumva este vreo grabă. Atunci, ce zici de weekend? Nu-mi spune că lucrezi. Putem merge la o petrecere la care am fost invitat, sau putem cina undeva unde e mai liniște, dacă vrei.

Rebecca nu intenționa să accepte, chiar dacă Janus ar fi fost de acord cu o întâlnire între ea și viitorul actor principal. Fata abia aștepta să aibă puțin timp liber la dispoziție, ca să-l petreacă după pofta inimii. Așa că îi repetă, cu scuzele de rigoare, refuzul.

Guy acceptă, însă o amenință mai în glumă, mai în serios, că vorbește cu Janus despre modul în care-și tratează secretara, și că-i va cere permisiunea de a o invita la cină. După care plecă, spre ușurarea fetei.

După-masă, se schimbă în costumul de baie, îmbrăcând și o rochiță foarte ușoară. Luă loțiunea de plajă și ochelarii de soare și coborî la piscină, se instală într-un loc mai umbros, aproape de apă, pe lângă niște tufe luxuriante. Avea nevoie de umbră, fiind foarte cald, ori Rebecca nu voia să facă insolație, ca nu cumva să cadă în grija lui Janus.

Lungită la soare, fata simțea intensitatea razelor solare pătrunzând printre frunzulițele pomilor, care îngrădeau clădirea hotelului, precum și cărarea ce ducea spre piscină, semn că aceea era o proprietate privată. Tânăra se simțea atât de relaxată, încât decise a se lăsa la voia întâmplării, uitând de sine pentru o vreme. Nu-i mai surâdea ideea de a se întoarce în cameră să se schimbe de oraș; în plus, mai mult ca sigur va ajunge prea târziu, și era foarte

posibil ca Janus s-o pună din nou la treabă. Ori, dacă ea lipsea din cameră, nu-i va pica deloc bine.

Deja hotărâtă să rămână, Rebecca se abandonă în baia de soare, lăsându-și fiecare părticică a corpului mângâiată.

Luă ceaiul tot la piscină, după care urcă la ea, și fără grabă făcu un duș și se schimbă, pregătindu-se pentru o nouă repriză de dictare. Se vede treaba că dacă șeful voia să-i dea ceva timp liber, nu i-l lua înapoi. Asta dacă nu cumva altceva mai important nu-l reținuse.

Cu puțin înainte de șase, relaxată, Rebecca intră în birou. După cum presimțise, el apăru exact la țanc, dar o găsi pregătită. Însă în loc să înceapă lucrul așa cum se aștepta, Rebecca se pomeni cu un interogatoriu privind vizita lui Guy Tindall. Deci, tipul își pusese în aplicare gândurile și intențiile.

– Cât timp a stat pe-aici? întrebă Janus.

– A, clipi fata des, nu prea mult – se simțea precum un copil neascultător luat la întrebări.

– Bun, mă bucur că nu i-ai dat speranțe. Dacă mai ai parte de vânători, vreau să știu. Presupun că Daniel Dupre va fi următorul care-și încearcă norocul.

Deși-i venea să urle, tânăra se stăpâni. Îi plăcea tânărul, iar acesta nu forțase deloc nota și nici nu încercase a o impresiona sub nicio formă.

– Îl preferi lui Guy Tindall, nu? zise Janus, parcă citindu-i gândurile.

– Da, dacă asta vă preocupă. Îl prefer pe el. Mi s-a părut mult

mai natural.

– Sper că nu din cauză descendenței sale nobile, nu? întrebă Janus ironic. E al treilea fiu al unui conte. Guy nu are asemenea legături ilustre.

Din nou o acuza de snobism; Rebecca inspiră adânc.

– Nu le cunosc trecutul. Dar asta dovedește că am dreptate. Se pare că educația contează, nu? adăugă, fără a-i păsa dacă-l supără sau nu pe Janus, căci se săturase de acuzațiile sale.

Acesta nu doar că se înfurie, dar acționă cu brutalitate, prinzând-o strâns de încheietura mâinii.

– Încă-l mai regreți pe John Sanderson? Acum preferi mezinul familiei? Presupun că întotdeauna există o perioadă în care cei în vârstă trebuie să se retragă. Dar dacă ajung să discut cu el, n-are să mai dea pe tine nici cât o ceapă degerată, domnișoară, așa că ai grijă ce faci! o avertiză sumbru, și-i dădu drumul, împingând-o spre ușă. Am o întâlnire în seara asta, așa că n-am nevoie de serviciile tale. Să nu părăsești hotelul.

În camera ei, Rebecca fu cuprinsă de frisoane. Nu-și închipuise că lucrând pentru el va sta încuiată în casă. Primul impuls fusese de a desconsidera sfatul lui Janus. Nimeni n-avea s-o oprească dacă voia să se plimbe; cu condiția ca Janus să fi ieșit cu fata respectivă, iar dacă îl prindea încă în casă, putea foarte bine să spună că se duce la cină.

Ca să-i mai treacă din timp până la plecarea lui, fata se duse la fereastră, admirând cerul înnegurat al serii, împânzit de stele. În față se zărea conturul unui deal, și o mulțime de luminițe, semn că

acolo fuseseră construite mai multe case. Era precum un tărâm de basm, și cu alți ochi l-ar fi privit dacă dispoziția ei ar fi fost alta. Însă ultima întervedere cu Janus o secase de orice speranță în ce privește sensul vieții ei.

Tipul își alese la fix momentul în care să revină asupra trecutului, tocmai când ea începuse a-l uita. Iar motivul era presupusa ei preferință pentru un alt bărbat. Normal că putea să-și fi controlat comentariile, însă el o provocase. Până acum, se obișnuise cu toanele lui, și știa ce subiecte să evite, dar el își făcuse un obicei de a o ataca pe orice subiect. Indiferent de opiniile ei, Janus întotdeauna le va privi ca pe o dovadă de snobism și de duplicitate.

La întoarcerea la Londra, Rebecca era hotărâtă să ia legătura cu Laura, să-l sune ea pe Janus să-i povestească ce s-a întâmplat. Pericolul Caroline Carmichael trecuse de mult, și n-avea de gând să-și petreacă restul zilelor de gâtul unui tip precum Janus Leon. Iar Laura era o persoană de încredere, mai ales că se oferise a prelua postul de la Rebecca; făcea un curs de dactilografe. Cu puțin noroc, Rebecca spera ca Janus să o concedieze la un moment dat.

Aruncă o privire la ceas – ora mesei. Își luă un șal pe umeri, geanta, și părăsi apartamentul fără a da cu ochii de Janus. Probabil plecase. În gând, îi ură distracție plăcută; poate că așa își reîncărca bateriile pentru a doua zi. Apoi, precum un copil care chiulește de la școală, se strecură prin holul care făcea legătura cu restaurantul, spre holul, apoi spre clipele ei de libertate.

Capitolul 9

Evitând numeroasele taxiuri parcate aproape, care se ocupau de clienții hotelului, Rebecca ieși în șoseaua principală. Dădu cu ochii de numeroase alte taxiuri, făcând ronduri în speranța gsiri vreun posibil client. Mașinile cu modele negre, pictate pe aripi și cu capote verzi, puteau fi ușor de depistat de la distanță. Rebecca își închipui că taxau destul de ieftin din moment ce existau așa de multe. Apoi își aminti de străzile aglomeratei Londre, și de vremurile când ea și Barbara căutau disperate o mașină, și tocmai când făceau semn uneia, altcineva le-o lua înainte și se urca. Trebuia neapărat să-i povestească Barbarei despre cum funcționa acest serviciu în Madeira.

În față se deschidea orașul, luminos la acea oră. Pe partea opusă a drumului ce cobora spre stațiune se vedeau intrările sclipitoare ale altor hoteluri. Deasupra tuturor, dealurile ce se vedeau de la fereastra camerei ei păzeau orașul, însă acum toate acele luminițe

păreau stele desenate pe conturul întunecat al dealurilor. Din nou o trecu un fior de descurajare, în fața tuturor acelor minuni.

La stânga ei zări un mic parc, cu un lac în mijloc. O lumină palidă delimita zona, și o lebădă neagră se plimba agale pe apele întunecate. Pe măsură ce se apropie, zări alte câteva păsări ce se pregăteau de somnul de noapte pe lângă maluri. De-a lungul lacului erau amenajate băncuțe și straturi lungi de flori, încât spațiul inspira o senzație de pace nesfârșită.

Undeva mai în depărtare se distingeau alte sute de luminițe. După ce ochii i se obișnuiră cu noaptea, Rebecca realiză că într-acolo se află portul, mai jos de deal. Preț de câteva clipe rămase nemișcată, adulmecând liniștea dimprejur, după care se întoarse pe șoseaua principală. Deși se poate să nu mai aibă ocazia să cerceteze orașul, în orice clipă liberă putea regăsi acest loc.

Ceva mai în jos, tot pe partea opusă, se afla un alt hotel. Strălucirea dinăuntru se răsfrângea afară, încât puteai distinge cu precizie fiecare persoană care intra sau ieșea din clădire. Chiar la stradă zări un cuplu îmbrățișat, și se opri șocată. Bărbatul, deși cu spatele, semăna cu Janus, iar statura lui înaltă o împiedica s-o vadă pe însoțitoarea lui. Chiar în acea clipă cei doi se întoarseră spre ea – se înșelase. Cuplul, mână în mână, se îndreptă spre oraș.

Rebecca își continuă și ea drumul, neînțelegând de ce-l confundase pe acel tip cu șeful ei; iar dacă într-adevăr se dovedea a fi Janus, nu o privea ce căuta acolo. Asta îi dicta conștiința. Însă își simțea sufletul mult mai liniștit, acum că nu era Janus. Dar n-avea de gând să devină melodramatică. Dacă într-adevăr o

năpădeau nostalgiile, înseamnă că doar insula era de vină, își spuse încăpățânată. Odată întoarsă la Londra, se va confrunta cu purul adevăr, și se va felicita că nu se implicase cu unul care o desconsidera total, cu unul care o vedea drept un obiect colectat pe drum, după cum chiar el se exprimase atât de plastic.

Astfel de gânduri o bucurau pe Rebecca. Din nou revenea la disprețul inițial față de acest bărbat, și era mai bine așa.

O îngrozea doar gândul că s-ar putea îndrăgosti de Janus Leon, că doar așa se întâmpla cu toate secretarele, în caz că șeful arăta bine și nu avea pe altcineva; ori el știa să-și folosească farmecul personal la nevoie. Oricum, într-o bună zi tot va fi nevoită a-i recunoaște aceste calități. Când nu mai exista niciun pericol pentru ea; însă până atunci, astfel de aprecieri erau de neconceput.

O mulțime de oameni pe străzi. Rebecca observă că traversa o alee cu copaci, care ducea spre marginile stațiunii. La o cercetare mai minuțioasă, văzu că arborii aveau inflorescențe albastre, care-i aminteau de o altă plantă văzută de ea o dată, și din nou își dori să fi fost zi, ca să le vadă în toată splendoarea lor. Căci nu le sesizase pe drumul spre hotel în prima zi.

Ajunse în inima orașului, iar în fața ei, la o intersecție, zări un rond verde, cu margini înflorate. Înăuntrul său erau mai multe cercuri de flori și o fântână. Pe lumină, probabil că arătau splendid, iar razele soarelui răsfrânte printre jeturile de apă dădeau o imagine idilică.

Rebecca admiră și vitrinele magazinelor, gândindu-se la felurite cadouri. O colecție de pălării de paie, multe figurine de porțelan.

Transformând moneda lor națională în lire, calculă că la fel erau prețurile și acasă, deși cele mai multe obiecte meritau toți banii. Apoi găsi un material foarte fin, lucrat cu fir de aur, care ar fi dat foarte bine drept cadou atât Laurei, cât și Barbarei, amândouă apreciindu-l. Intră în magazin, însă dădu peste o coadă foarte mare de clienți care-și așteptau rândul, căci niciunul nu se grăbea.

Așteptând în rând, Rebecca se mai uită prin magazin, și zări câteva bluzițe frumos brodate, și un tapet plăcut ca aspect. Știa că bluzițele erau scumpe, deși i-ar fi plăcut să-și cumpere una, însă rezistă tentației. Câștiga bine deocamdată, dar exista și partea opusă a succesului, adică să fie dată afară pe nepregătite. Amintindu-și de spusele lui Janus, că în Australia nu va mai avea nevoie de serviciile ei, precum și de filmul care se turna acolo, și de alte puncte de pe agenda lui, Rebecca prevedea ruperea legăturilor în scurt timp.

Până să-i vină rândul, o cuprinse oboseala. Nu era de mirare, având în vedere seara trecută. Așa că după ce mai admiră marfa puțin, decise să se întoarcă. Mai avea o săptămână, își zicea, și cu siguranță va mai prinde ocazia să se aventureze prin Funchall, poate chiar mai devreme decât începuse acum. Flutură mâna spre un taxi, iar la opt și jumătate era deja la hotel.

Intră, abia așteptând să facă un duș și să se bucure de răcoarea nopții. Abia ce ajunse în sufragerie că sună telefonul. Ridică, întrebându-se dacă nu cumva era Janus, care o verifica; poate că sunase și mai devreme.

Nu era șeful, ci Daniel Dupre. Din nefericire, voia s-o

întâlnească, și stătea chiar în holul hotelului, gata să urce dacă-i cerea. Fata încercă să găsească foarte rapid o scuză pentru a-l evita. Ar fi fost prea brutal să-i spună că vrea să se culce devreme. Pe de altă parte, n-ar fi vrut să-l nemulțumească pe Janus, dar Daniel interveni prompt:

– N-o să stau mult. Vreau doar să-ți cer o favoare, n-are nimic a face cu Janus.

Asta o convinse și fata îl lăsă să urce, deschizându-i câteva minute mai târziu.

– Îmi cer scuze, intră el, dar am dat bucluc, și gesticulă cu o cutiuță pe care o avea la el, apoi se așeză. Vreau doar să ții asta pentru mine până mâine seară, zâmbi arătând spre un pachet înfășurat în hârtie maro. I-am promis unui prieten că o țin – e o surpriză, și nu pot s-o iau la mine din moment ce sunt vânat de toți bârfitorii. Dacă mă plimb cu asta la mine, colegul meu de apartament n-o să se liniștească până ce nu-i spun ce am aici – e ca pisica între șoareci. Și așa o să pierd un prieten, și oportunități în cariera mea, dacă se află, și despachetă, dezvăluind o cutie de bijuterii impresionantă ca aspect.

Dacă n-ar fi avut numele firmei de bijuterii pe ea, putea fi luată drept cutie de bomboane. Apoi deschise și cutia, în care strălucea o tiară nestemată cu multe diamante.

Rebecca se holbă un timp la bijuterie, apoi îngăimă:

– Cred că mai bine ar sta în seiful hotelului...

– Arată bine, nu? chicoti el. Dar nu e o chestie adevărată. E doar un fals, fie că-ți vine să crezi sau nu.

Ceea ce era, într-adevăr, greu de crezut. Fata credea că știe să deosebească falsul de veritabil, ori ce avea în față nu era plastic sau altceva. Îl privi neîncrezătoare.

– Serios, întări el. Bijuteria reală ar cântări cam un kilogram, nu? Astea sunt pietre sintetice, iar suportul e de plastic, și puse obiectul pe capul fetei pentru a-și dovedi spusele.

Și aparent era adevărat, căci aproape nu se simțea greutatea lui. Tocmai era pe punctul de a-și exprima acordul când Janus intră în apartament. Rebecca îi aruncă o privire alarmată, apoi își smulse tiara de pe cap și o plasă în brațele lui Daniel.

– Ai fost la cumpărături, nu? Ai reușit deja?

Bărbatul deschise gura, apoi o închise la loc, neputincios, observând nervozitatea lui Janus. Încercă să-și dea seama de motiv, și nu reuși decât să rânjească prostește.

– O rugam pe Rebecca să mi-o păstreze până mâine seară, explică.

– Da?

– E a bătrânului Wainwright...Adică, nu chiar a lui...A făcut-o pentru Helen, care se simte puțin aiurea că trebue să joace din nou rolul ducesei. A zis că refuză să apară cu bijuteria originală, adică o tiară adevărată, așa că Wainwright a dat comandă specială pentru ea. E ușoară ca un fulg, și asta îi demonstram Rebeccăi...

Ezită puțin, dar Janus îl privi lung, amintindu-i că nu terminase povestea.

– Și...Cum el împarte camera cu ea, nu putea s-o pună nicăieri unde să nu fie găsită. Trebuia să fie o surpriză. Eu și Arnold Ashton

trebuia s-o păstrăm, dar cum el e bârfitorul satului, asta pe lângă faptul că are prostul obicei să se arunce asupra oricărui pachet care poate conține mâncare. Dacă intru în casă cu ăsta...nu mă lasă până ce nu-l deschid.

Se lăsă tăcere, iar Rebecca îndrăzni să ridice ochii spre Janus, care încă nu știa dacă să accepte sau nu explicațiile. "Acum se întreabă dacă nu cumva facem o echipă, gândi ea, și a rămas surprins de curajul nostru de a apărea aici."

După ce mormăi ceva cu buzele strânse, Janus luă asupra lui responsabilitatea tiarei, fără a-i mai da Rebeccăi ocazia de a o duce în camera ei. Daniel plecă, după ce mai discută puțin pe marginea unor subiecte minore, încă neînțelegând adversitatea lui Janus față de el. "Are să-și dea seama, gândi Rebecca ironic, și va veni cu o soluție greșită, poate punând totul pe seama geloziei."

Speranțele tinerei pentru un somn îndestulător se spulberară imediat după plecarea musafirului. Janus îi ordonă să termine o carte, căci a doua zi aveau să plece din Madeira.

Fata simți un val de ușurare la gândul că se vor întoarce la Londra, deși cu regrete că nu apucase să vadă insula ca lumea. Și ar fi văzut și mai puțin dacă nu reușea să se strecoare în afara hotelului în acea seară. Se alătură șefului ei în sufagerie.

După ce notă câteva lucruri dictate de el, află că "întâlnirea" fusese de fapt cu personalul studiourilor, pentru a alege în sfârșit eroina principală.

– Am tras scena în care avionul eșuează în pădure, iar Rebeccăi îi trecu prin minte capitolul cu pricina.

Își amintea că pilotul era inconștient, iar eroina – un fotomodel – purta o ținută de marcă, încât fotografii de la aeroport aveau ocazia să pozeze în exclusivitate prima apariție în public a colecției respective. Însă o furtună nenorocită aruncase avionul spre alte meleaguri, și pilotul aterizase forțat, din lipsă de combustibil.

Se vedea de ce tocmai această scenă fusese aleasă pentru ca actrița să-și dovedească talentul actoricesc – se juca rolul unei fete care nu știa altceva decât deliciile orașului, pe care viața în pădure o teroriza, și care acum nu doar că se afla în această zonă de temut, dar și cu un bărbat inconștient pe cap.

– Dinah Casey s-a dat în stambă, iar Kay Phillips a jucat de parcă totul făcea parte dintr-o scenă de la zoo. Cred că Shona Brendon e cea care merită rolul. A știut cum să se apropie de el. Nu e ușor să pari dezorientat și terifiat în același timp, dar ea a reușit. Și nici n-au fost discuții pe această temă, toți m-au aprobat, încheie Janus mulțumit.

După alte câteva notițe, i se permise să se retragă. Nu înainte de a primi sfatul autoritar de a împacheta în acea seară, căci aveau să ia un zbor matinal ca să se întoarcă.

Într-adevăr, cei doi părsiră Funchall la ora nouă și jumătate; de fapt, prinseră zborul chiar la timp. Rebecca își făcu o promisiune de a se întoarce acolo cu prima ocazie, și să-și facă timp să viziteze insula pe cont propriu, nu la cheremul șefului.

Înapoiați la Londra, fata își reluă activitățile obișnuite. Cartea cea nouă era aproape pe terminate, și pregătirea ei îi ocupa tot timpul; mai găsi totuși vreme s-o viziteze și pe Barbara, instalată în

noua locație. Prietena ei căpătase dintr-o dată poftă de viață, afacerea îi mergea bine, nu mai avea probleme financiare, și nici griji în plus. Ba mai mult, abia aștepta s-o înroleze pe Rebecca în echipa ei, ca partener de afaceri.

Rebecca, în schimb, era cam indecisă. Ideea de a avea un sprijin o bucura, însă n-ar fi fost prea încântată să se implice în vreun proiect. Deocamdată se simțea a nimănui, chiar dacă lucra pentru Janus. Probabil că vizita la Madeira lăsase oarecare neliniști în sufletul ei.

Se obișnuise cu toanele șefului, el cu ale ei și făceau o echipă bună. De fapt, tânăra nu-și dorea nicio schimbare în acest sens, dar știa că atunci când el va decide că a terminat cu serviciile ei, va trebui să-și caute un alt loc de muncă, fie alături de Barbara, fie în altă parte, poate chiar în alt oraș. Nu era genul care să-și dezvolte o carieră fulminantă, dar aștepta ca slujba ei să fie una antrenantă și plină de provocări. Admitea în sufletul ei că se îndrăgostise de Janus, dar spera, și se temea în același timp, ca drumurile lor să se despartă.

Imediat ce recunoscuse față de sine sentimentele ei, cunoscu o tihnă interioară, fără alte stări contradictorii. Janus n-avea s-o privească niciodată mai mult decât ca o secretară eficientă, plăcută fizic, dar care avea prostul obicei de a șterpeli bunurile altora, mai ales bijuterii. Deci, se va descotorosi de ea la timpul potrivit, cu cea mai mare plăcere!

Cam la două săptămâni după întoarcerea lor, Rebecca primi cu un șoc vestea că aveau să plece în Australia, în scurt timp. Era vorba

de amândoi, fata înțelesese bine...

– Nu e toată un ținut sălbatic, explică el văzându-i surpriza. Unele părți sunt chiar civilizate.

Fata roși sub privirile lui sarcastice, știind că altele erau gândurile ei. Deci o includea și pe ea desigur, deși altădată o avertizase că o lasă pe propriile-i picioare după ce pleacă. O mică speranță încolți în sufletul tinerei fete, pe care încercă din răsputeri să și-o controleze – abia acum realiza profunzimea sentimentelor față de Janus, acum când erau atât de aproape de despărțire. Înghiți în sec. Trebuia neapărat să-l întrebe.

– De ce? se trezi ea, ignorând comentariile lui de dinainte; nimic din expresia chipului său nu-i trăda trăirile interioare.

– De ce? se miră el. Credeam că e foarte clar. N-am de gând să-mi încetez activitatea scriitoricească, să știi. Am nevoie de tine, și n-am nevoie de încă un deranj pentru a găsi pe altcineva, mai ales după ce te-am educat după bunul meu plac.

Rebecca simți cum i se urcă sângele în obraji. Nu se aștepta la un miracol, dar felul în care-i răspunsese nu-i convenea deloc. Și dacă-i cerea să-l urmeze în sălbăticie ar fi făcut-o – cel puțin așa credea.

– Cât timp? continuă ea, căci n-avea de gând să rămână în alt colț de lume, departe de casă.

– Contează? o cercetă el.

– Normal! se răsti ea. Doar nu e doar o călătorie pe continent, nu? Poate că nu-mi place Australia și până acasă e cale lungă; în plus, ați spus că odată ce plecați din Anglia, n-o să mai aveți nevoie

de ajutor.

– Dar cine-a zis că rămân acolo? Deocamdată nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc acasă, tatăl meu nu se simte bine și trebuie să-l ajut. Dacă nu mă duc, o să interpreteze lucrurile și n-o să iasă deloc bine.

Apoi oftă adânc, semn că încerca să-și stăpânească furia. Se așteptase ca fata să nu crâcnească, nu prevăzuse dificultăți.

– Și am zis că am nevoie de tine. N-am terminat cartea, nu? Când se mai liniștesc lucrurile, îți promit că n-o să te reții, dacă vrei să pleci. Dar numai după ce terminăm. Și bineînțeles că am să te plătesc, adăugă sugestiv.

Rebecca observă că n-o amenințase, și nici nu se mai referise la ceea ce el numea punctele ei slabe pentru care o forțase să intre în slujba lui. Un progres, gândi ea, fiindcă acum n-ar mai fi ezitat s-o caute pe Laura ca să îndrepte lucrurile.

În tot acest timp, Janus o cerceta atent, mai că n-o implora să-i accepte condițiile. Iar ea confirmă. Nu avea nimic de pierdut. Janus se va ține de cuvânt, și mai aveau destul până la finalul cărții, care, cu puțin noroc, avea să fie gata cam într-o lună. Asta dacă nu cumva Janus se apuca de alte afaceri. Bărbatul răsuflă ușurat. Brusc, Rebecca își dădu seama că de fapt nu prea avusese de ales, în situația dată – tipic pentru Janus Leon s-o pună într-o poziție incomodă!

Nu mai redeschiseră subiectul. Janus o rugă totuși să trimită o telegramă bătrânului, să anunțe venirea lor. Făcuse deja rezervările pentru avion.

– Așa, se mai liniștește.

Odată rezolvate aceste mici detalii, scriitorul reveni a cartea sa cu atâta fervoare încât Rebecca punea deja sub semnul întrebării șederea ei de durată în Australia. Deși se putea foarte bine trezi peste noapte cu o altă carte pregătită în imaginația lui, pe care bineînțeles că avea să i-o încredințeze în ciuda a ceea ce tocmai declarase. Oricum, la un moment dat avea să se căsătorească, cel mai probabil cu o australiancă, poate chiar cu una care-l aștepta acasă. Se citea pe el satisfacția întoarcerii acasă; uneori îl surprinsese nostalgic după acele locuri, iar acum își planifica întâlniri cu vechii prieteni. Ba chiar se preocupa de părerea Rebeccăi despre acele persoane; fata nu comenta nimic, dar îl critica pentru nonșalanța și cruzimea acestor idei, ori ea nu putea juca niciun rol în viitorul său, în afara orelor de lucru. Deși n-o recunoștea, Rebecca știa prea bine că Janus se stabilea acasă pentru totdeauna, și poate va reveni pe continent doar la nevoie.

Până în ziua plecării, le mai rămăseseră doar trei capitole de terminat. Rebecca se obișnuise și cu materialul dictat zilnic; în plus, i se confirmă suspiciunea că Janus avea pregătită următoare carte la terminarea acesteia. Astfel că finalul părea să se prelungească la nesfârșit, dar la cel mai mic comentariu al ei, scriitorul s-ar fi înfuriat. Acceptase a-l însoți și punct.

În ziua plecării, tânăra decise să poarte ultima ei achiziție în materie de rochii – un costum cu sacou și cămașă, exact ca unul bărbătesc, inclusiv o pălăriuță albastră. Știa că vremea era mai răcoroasă acolo, nu chiar primăvăratică, iar Janus o avertizase să-și

pună haine călduroase.

Înainte de a ieși din cameră, fata mai aruncă o ultimă privire pentru a se convinge că lăsa totul în ordine și că nu uita nimic. Puțin probabil, căci avusese destul timp la dispoziție. Spera ca locuința ei de acolo să fie la fel de rezonabilă ca aceasta. Se bucurase pentru scurt timp de intimitate, iar pentru o zi se simțise pe picioarele ei, când Janus o lăsase singură; mai bine așa, s-o cheme când avea nevoie.

Scriitorul tocmai ce părăsea și el apartamentul când ea își făcu apariția. Zărindu-i costumația, tresări de uimire.

– Pentru Dumnezeu!

Deși obișnuită cu criticile lui, Rebecca se simți totuși dezavantajată și-și ridică pălărioara.

– Ați zis să-mi iau ceva călduros, nu?

Janus nu răspunse, ci continuă să se holbeze la ea, până când fata nu mai suportă.

– E la modă, sări ea.

– Știu, clipi el des. Am văzut un model asemănător în colecția lui Isobel. Arăți ca o fătucă de gangsteri, apoi își cercetă costumul lui lejer. Cred că ar trebui să-mi iau și eu unul, ca să fiu în ton.

Fata nu răspunse, dar se îndreptă spre lift. Bagajele lor fuseseră duse jos mai devreme de unul din portari. Acum, fata era și mai cătrănită, nu doar că-i critica opiniile, ci și stilul vestimentar. Se panică pentru o clipă. De ce Dumnezeu se aflau întotdeauna pe poziții opuse? Poate ar fi trebuit să-și facă un control medical!

Nu era prea târziu ca să se retragă...Putea să plece de lângă el în

sala de așteptare de la aeroport, și să fugă, nu? Janus va fi prea ocupat să prindă avionul, nu să alerge după ea.

În holul hotelului, tânăra sesiză alte două femei cu același costum ca și ea. Una era scundă și îndesată, deci nu i se potrivea deloc, iar cealaltă, prea în vârstă și prea butucănoasă în gesturi pentru o asemenea ținută. În ciuda remarcelor sarcastice de adineaori, Rebecca se simțea într-adevăr îndreptățită să-și poarte cu mândrie achiziția, deși Janus nu le zărise pe niciuna din cele două. Probabil era prea ocupat cu schițarea mentală a intrigii pentru următorul roman.

Se înșelase însă. Chiar când să urce în mașina care-i ducea la aeroport, îl auzi comentând:

– Cel puțin, pe tine arată ca lumea...E OK, presupun, dar să nu-l porți de față cu tata...O să facă un atac de cord. Are idei cam învechite în privința femeilor.

Rebecca ridică din sprâncene. Janus mai avea puțin și-i făcea un compliment, dar stricase totul prin menționarea bătrânului. Avea însă dreptate, căci costumul nu era unul formal.

În salonul pentru călătorii de clasa întâi din aeroport, Rebecca își cumpără reviste și bău o cafea, uitând complet de ideile de salvare. De altfel, abia aștepta să se vadă urcată în avion. N-ar fi avut altfel niciodată șansa să vadă Australia, cel puțin nu pe gratis; ar fi fost o prostie să nu meargă, știind că se poate întoarce oricând. Bineînțeles că mai existau și alte motive, dar nu voia să le recunoască!

Capitolul 10

Până la aterizarea avionului la Sydney, Rebecca ajunse a urî călătoriile aeriene, în ciuda faptului că din nou luaseră bilete la clasa întâi, unde exista spațiu de mișcare, iar toaleta femeilor era în sine o mică încăpere. Niciodată nu mai călătorise așa de departe, încât acum încercă pe pielea ei ceea ce se numește rău de înălțime. Ca să fie pe placul lui Janus, în cazul în care tatăl său venea la aeroport, se schimbase într-un costum mai ușor, la care asortă o jachetă, adecvată vremii de pe insulă. Poate că așa avea să arate mai aproape de concepția despre femei a domnului Leon.

Janus se arătă foarte mulțumit când o văzu, în salonul special așezat pentru masă, la aterizare. Fata încă nu-și revenise după orele îndelungate de zbor.

– Cred că ceva l-a reținut, se referi Janus la tatăl lui. Mai stăm vreo zece minute înainte să sunăm. Poate că a aranjat ceva la el acasă. Ți-e foame?

Tânăra negă. Întregul drum păruse un festin de bucate și delicatese pentru a mai rupe monotonia. Putea foarte bine să nu mai mănânce nimic până a doua zi, gândi ea în timp ce sorbea dintr-un lichior menit a-i face poftă de mâncare. Spera să mai poată înghiți ceva în caz că era nevoită a sta la masă.

Mai târziu, Janus o anunță că-i rezervase o cameră la un hotel pentru o zi sau două, asta până găsea el ceva mai convenabil, însă fata se simți extrem de ușurată. N-o ajuta deloc să-l știe în permanență alături, mult mai de folos i-ar fi fost să-l vadă strict în orele de program. Pe de altă parte, acum realiza că acea casă descrisă în primul roman pe care-l lucrase pentru Janus era de fapt propriul său cămin. Descrierile de acolo erau mult prea riguroase pentru a se limita la lumea fictivă. Bineînțeles că putea fi vorba și de un loc numai de el cunoscut, sau poate de casa vreunui prieten, însă Rebecca simțea că scriitorul se implicase emoțional în imaginile respective.

Pe timpul călătoriei, aflase de la șeful ei că bătrânul nu era fermier, și nici nu deținea vreo fermă sau așa ceva. Ba mai mult, tatăl său era un cunoscut broker, văduv, care-și petrecea o mare parte din timp în apartamentul său din oraș. Apartament care mai putea găzdui încă o persoană, nu două.

Odată, familia deținuse o proprietate mai mare la marginea capitalei, dar la moartea mamei lui Janus, și când acesta își alesese cariera de scriitor care implica o viață mereu pe drumuri, se discutase vânzarea domeniului. Astfel, domnul Leon se mutase într-un spațiu mai mic, mai aproape de locul de muncă.

– Știe unde ne găsește? întrebă Rebecca, realizând că hotelul e undeva în oraș.

– L-am sunat și i-am lăsat un mesaj.

Normal! Ajunseseră de două ore, timp în care fata avu vreme să se relaxeze puțin. Se lungi pe canapea, și aproape că ațipise cam o oră. Poate că încă resimțea efectul răului de înălțime.

– O să te simți mai bine mâine, zise Janus plin de compasiune, după care privi spre ușa salonului. A, uite-l pe tata.

Se ridică și ieși în întâmpinarea unui bărbat înalt, cu trăsături foarte propiate de ale lui; avea un păr castaniu, ușor albit la tâmple. Rebecca îi fu prezentată la scurt timp. Fata observă de asemenea că domnul Leon avea ochi căprui spre deosebire de cei albaștri a fiului său, și vedea în el viitorul Janus, cam peste treizeci de ani. Dacă va dobândi și manierele elegante ale bătrânului și aspectul fizic plăcut, avea să devină tipul de bărbat perfect. Se pare însă că scriitorul își moștenise talentul de la mama sa, care cocheta cu poezia.

Fiul aminti de mâncare, iar bătrânul anunță că erau așteptați la Rosings – poate proprietatea vreunui prieten al familiei, presupunea Rebecca – oricum, nu aducea a denumire de bloc de apartamente.

– Vrei să spui că până la urmă n-ai vândut? întrebă Janus, surprins. Parcă ziceai că ai scos-o la vânzare.

– Păi...Am scos-o, și mi-a fost ofertată curând. Dar cred că nu eram încă pregătit, și la momentul cheie, n-am avut curajul s-o dau. Am sperat că într-o zi...

Nu termină, dar era clar la ce făcea aluzie.

– Mai trebuie să-i luăm în considerare și pe Lily și Frank, tuși el cu subînțeles. Se descurcă și încă n-a venit vremea să iasă la pensie. Oricum...niciodată n-am crezut că te gândești la posibilitatea ca eu să vând. Știam că-ți place locul.

– Cât mă bucur! se lumină Janus și se întoarse spre Rebecca. Poți împacheta acum? La Rosings avem o grămadă de spațiu, iar cu Lily și Frank pe lângă noi, n-ai de ce să te preocupi pentru confortul tău.

Ca și cum acea călătorie nu s-ar fi sfârșit niciodată, tânăra împachetă din nou, mulțumind cerului că nu apucase a umbla foarte mult în bagaje.

Janus urcă la volan, ea și domnul Leon în spate. Fata simțea că cel de alături o cercetează intens în timp ce ea se uita dinadins pe geam. Se îndreptau spre marginea orașului.

– Deci, ești secretară... îl auzi rostind cam sceptic, deși se presupunea că Janus vorbise clar cu el.

– A crezut că ești vreo actriță, comentă Janus.

Deci, asta îl intriga pe bătrân. Probabil că acum se preocupa că fiul său avea o relație cu cine-știe-ce actriță. Trist dar adevărat că astfel de căsnicii rar supraviețuiau, mai ales dacă soția insista să-și păstreze cariera. Tânăra suspină – de ce oare îi sărise imediat imaginația la căsătorie?

Apoi discuția se centră pe viitorul film, Rebecca fiind mulțumită că Janus nu intenționa să asiste la întregul proces de turnare a peliculei. Urma să mai vadă câteva scene, să-și mai dea cu părerea,

dar era foarte liniștit cu producătorul ales; de asemenea, se zicea că au cel mai bun regizor al timpului, așa că nu se aștepta la probleme.

Mașina ajunsese deja în suburbiile orașului Sydney; la răstimpuri treceau pe lângă imobile mari, cu grădini, ale căror costuri de întreținere pesemne că erau uriașe, gândi Rebecca. După câțiva kilometri, Janus întoarse la dreapta, printr-un mic crâng, în spatele căruia se afla casa lor.

O mică minunăție de casă, pe care domnul Leon se gândise să o vândă – destul de încăpătoare, totuși, cu mai multe camere decât o casă normală.

Pe măsură ce se apropiau, Rebecca admira priveliștea – dacă nu știau unde te afli, puteai foarte bine să spui că ești tot în Anglia. Casa nu diferea prea mult de cele din regat, la aceeași valoare. Spațiul era încojurat de gard viu, care adăpostea și peluza bine îngrijită, care aștepta să fie mângâiată de razele jucăușe ale soarelui de primăvară – toate acestea se asemănau destul de mult cu ce lăsaseră în urmă dincolo.

Janus parcă exact în fața intrării cu pilaștri. Urcând scările, fata păși într-un hol marmorat, cu decorațiuni de mozaic, un spațiu deosebit de răcoros pe timp de vară. În față se zărea o scară sculptată ornametal, care prevestea eleganța camerelor de la etaj.

Domnul Leon deschise o ușă spre un hol mai mic, și-i făcu loc fetei să intre în camera de zi, mobilată foarte frumos.

– Cred că Lily se ocupă de cină, explică îndreptându-se spre barul mic din capătul celălalt. Ce preferi ca aperitiv?

– Nimic, mulțumesc, răspunse fata, fericită doar să se așeze pe un fotoliu comod. Să vă spun sincer, nici foame nu prea îmi este.

Dorea doar să fie condusă spre camera ei, ca să se poată întinde.

– A fost un drum lung, zâmbi bătrânul, dar ai să-ți refaci puterile curând, și aduse două pahare, probabil cu whisky. Pe unul îl puse pe masă, pentru Janus, care intrase într-o altă încăpere de la celălalt capăt al holului.

– Janus s-a dus să cadă la pace cu Lily – ea nu i-a iertat încă faptul că a părăsit casa asta pentru alte meleaguri. Nu că l-ar deranja cu ceva, dar o să fie atât de fericită că-l vede, încât va uita de toate necazurile ei.

Cât timp îl așteptară pe scriitor, Rebecca se văzu supusă unui scurt interogatoriu privind trecutul ei, cum ajunsese să-l cunoască pe Janus, ce făcuse înainte de a-i fi secretară, ce rude mai avea în Anglia, și altele asemenea. Însă totul era pus într-o lumină atât de discretă, încât tânăra nici nu simțea opresiunea unui interogatoriu propriu-zis. În plus, îi plăcea domnul Leon. Dacă avea să lucreze în acea casă, i se părea normal să fie luată la întrebări.

Janus li se alătură pe când ea îi povestea despre perioada petrecută la Cambridge. Cum și bătrânul studiase tot acolo, aveau multe de discutat, dacă Janus nu-i întrerupea anunțând cina. Își luă paharul și arătă calea spre sufragerie. Rebecca se aștepta într-un fel să fie scuzată și îndreptată spre camera ei. Cu toate că Janus mai mult ca sigur îi citise gândurile, nu părea doritor s-o lase să scape, așa că nu putu face altceva decât să se supună.

– Ai o grămadă de timp ca să-ți revii, se amuză el, și nimeni nu

se așteaptă să mănânci cât un lup.

La auzul acestor vorbe, fata regretă că nu-l poate plesni. Se așeză la masa de lemn masiv, frumos aranjată care, după modul ei de percepție, părea deja gătită. Se aflau puse pe masă platouri cu fructe de mare, felii subțiri de pâine prăjită, și alte delicatețuri ca aperitive. Rebecca însă nu se atinse de ele. Destule bătăi de cap avea să-i dea felul întâi. O deranaja privirea mereu fixă a lui Janus, care alături de tatăl său, se servea. Măcar mâncatul în sine îi mai distrăgea totuși atenția, reușind astfel să scape de ochii lui.

Ceva mai târziu, intră în cameră o doamnă în vârstă, în uniformă închisă la culoare și șorț alb, urmată de un bărbat cam de o seamă cu ea, cu un chip foarte bronzat, semn că-și petrecea mare parte din timp afară. Era probabil grădinarul, valetul și omul bun la toate, în același timp. Cei doi aduceau alte tăvi. Bărbatul purta un costum negru, iar fata avu impresia că se gătiseră special pentru ea, și o încercă un sentiment de rușine, căci ambii s-ar fi simțit mult mai confortabil în costumația lor zilnică. Spera doar ca acea stare de fapt să nu dureze prea mult, atât pentru binele ei, cât și al lor.

– Fă cunoștință cu Lily și cu Frank Abott, zise Janus, doi adevărați indigeni, fără care nu ne-am descurca.

Cei doi zâmbiră stângaci, femeia mult mai rigidă decât soțul ei, apoi lăsară jos tăvile, aranjând farfuriile în fața fiecăruia, precum și bolurile cu salate.

– Dânsa e secretara mea, adăugă Janus. Nu mănâncă îndeajuns, dar asta o las în seama ta, Lily, la care fata îi aruncă o căutătură plină de indignare. În seara asta o scuzăm, pe motiv că e obosită.

Ciudată introducere – gândi tânăra. Nu-i menționase numele, ci doar calitatea cu care venise acolo. Apoi își aminti că trecuse mai devreme pe la bucătărie, când era posibil să fi amintit de ea. Nu conta...Era doar secretara lui, fără alte pretenții.

Se pare însă că tatăl lui Janus nu era mulțumit de cuvintele fiului:

– Ce cameră i-ai dat domnișoarei Lindsey? o întrebă pe Lily, cercetându-l și pe Janus în același timp, care ridică din sprâncene.

– Vechea cameră de oaspeți, cea cu salonaș. O să vă simțiți mai confortabil acolo, domniță. Biroul e la același nivel. Totul la îndemână...

Rebecca răsuflă ușurată, fericită că avea unde să-și tragă sufletul în caz că Janus o va pune la treabă.

– Mulțumesc...

– Foarte bine! zise domnul Leon. Te rog s-o duci sus imediat după cină, ca să se poate instala.

Rebecca îl privi cu multă simpatie pe bătrân. Măcar el știa să-i aprecieze oboseala; Janus continua s-o privească ironic.

– Biata Rebecca, sper că nu simți deja dorul de casă, zise cel din urmă.

– Normal că nu!

Parcă începuseră a o ustura ochii, și nu din cauza presupusului dor de casă. De ce se lua întotdeauna de ea? Știa prea bine că-i slăbiseră puterile din cauza drumului – de ce nu se arăta mai înțelegător? Coborî ochii în salata din fața ei. Nu putea acum nici să înghită ceva, dar nici să se întoarcă acasă; fie ce-o fi!

Domnul Leon le mulțumi celor doi ajangajați, semn că aceștia se puteau retrage. Ușa se închise în urma lor, apoi se lăsă un moment de tăcere.

– Se vede că nu te mai țin puterile, observă bătrânul. Lasă mâncarea. Lily o să înțeleagă. Roag-o să-ți aducă o cămașă de noapte.

Rebecca nu aștepta a doua invitație, și se îndreptă spre ușă, grăbită să scape de remarcele sarcastice ale lui Janus. Încă o scenă și i-ar fi dat cu adevărat lacrimile. Dar nu scăpa ea așa de ușor...Numaidecât se pomeni cu Janus alături.

– Cred că Lily e prea ocupată cu masa. Te conduc eu.

Se putea lipsi de prezența lui, chiar dacă acesta era doar un mod de a-și cere scuze față de replicele de mai devreme. Îl urmă totuși tăcută, hotărâtă a nu-și da pe față adevăratele dezamăgiri interioare. A doua zi va fi mult mai pregătită pentru o nouă confruntare, însă acum nu mai rezista.

Ca și cum ar fi simțit trăirile ei, Janus o lăsă singură în prag.

– Mâine la nouă și jumătate este micul dejun. Apoi trecem la treabă. N-ai timp de zăbavă.

Intrarea în cameră se făcea printr-un mic hol; alături era și o baie, cu cadă și duș, separată de restul spațiului printr-un perete de sticlă mată. Era prea obosită pentru a-și da seama că avea mai multă intimitate decât spera. Acum își dorea doar să se trântească pe pat și să recupereze orele de somn. Se dezbrăcă mașinal și se urcă între așternuturi, restul veni de la sine.

La nouă a doua, zi veni Lily s-o trezească. Femeia venise cu tava

de ceai. O așeză pe noptieră. De fapt, Rebecca se trezea la cea mai mică mișcare, chiar și la ciocănitul timid al femeii când aceasta intrase în cameră.

Tânăra se ridică pe perne, și sorbi puțin din ceai, urmărind-o pe cealaltă cum trăgea perdelele, lăsând razele soarelui să invadeze camera. Abia atunci observă fericită că Lily schimbase uniforma țeapănă în care umblase cu o seară înainte. Acum purta o rochie înflorată. Femeia văzu că musafira deja terminase o ceașcă de ceai și se oferi să-i mai toarne una, comentând că mai era destul timp.

– De obicei zicem că servim micul dejun la nouă și jumătate, dar asta e doar o regulă strictă când domnul Leon și domnul Janus trebuie să ajungă în oraș devreme. Astăzi nu ne grăbim.

După plecarea femeii, Rebecca stătu puțin pe gânduri dacă să mai lenevească, sau să se repeadă la mâncare. Poate că doar Lily trăia cu impresia că orice-ar face ar fi fost bine, însă după cum îl cunoștea ea pe Janus, acesta n-ar fi fost de aceeași părere. Așa că se îndreptă spre duș.

Revigorată în zece minute, coborî în sufragerie, unde-i găsi pe cei doi bărbați, pregătiți de masă. Ce bine că-și ascultase propriile instincte! Doar era o femeie pusă pe treabă, nu una care să fie răsfățată, așa cum sugerase Lily.

– Bună dimineața, salută ea formal.

Janus îi răspunse absent, probabil preocupat de următoarea mișcare din intriga romanului său.

Lily veni cu tava cu ouă și șuncă prăjită, care atâță simțurile fetei – de data asta chiar că avea să profite la maximum de calitățile

culinare ale negresei.

Discuția lâncezi la început. Domnul Leon așteptă ca musafira să termine de mâncat, apoi la cafea îi sugeră un tur al orașului cu prima ocazie. Bineînțeles că Rebeccăi îi convenea de minune, însă Janus se arătă mai reticent.

– Mai așteaptă, interveni el sumbru. Mai întâi să lucrăm ceva. Pentru alte lucruri, este destulă vreme. Doar nu pleacă săptămâna viitoare.

Domnul Leon privi curios spre fiul său, apoi dădu din umeri semn că nu era treaba lui, dar nu se abținu să nu întebe:

– Și în weekenduri?

– Foarte posibil, se repezi Janus, exasperat.

După care Rebecca rămase singură să mediteze asupra situației. Janus și tatăl lui se antrenară într-o discuție pe tema filmului. Astfel, fata află că Guy Tindall își asigurase rolul principal. Asta probabil după ce scriitorul îi surprinsese pe ea și pe Daniel Dupre în scena cu tiara, în seara cu pricina; în ciuda explicației plauzibile date de actor, se pare că Janus încă mai avea rezerve, și nu încuraja o posibilă reluare a vechilor obiceiuri din partea Rebeccăi!

Cu toate acestea, Janus punctase clar că fata se afla acolo doar în calitate de secretară. Nu dorea ca situația să scape de sub control, și nici ca ea să fie tratată ca parte din familie sau ca o persoană de încredere. Simplul avertisment de a nu părăsi hotelul, în Madeira, o făcea să se întrebe ce metode va întrebuința acum pentru a o ține sub observație.

Tânăra se pomeni studiind ceașca de cafea, cu marginea aurită,

însă mintea îi era undeva departe, iar cuvintele celor doi bărbați începură a se auzi tot mai vag. Cartea nu va lua mult de finalizat, după care, indiferent ce va urma, trebuia să plece. Janus n-o putea forța să mai rămână, iar în situația dată cu siguranță se va bucura s-o vadă plecată. Acum, cel puțin, nu putea gândi clar. Într-o țară străină, altfel decurgeau lucrurile; putea, bineînțeles s-o vegheze, însă cu timpul totul avea să devină incomod pentru amândoi.

Ce bine că se decisese în sfârșit. Iar Janus nu se va împotrivi, fiindcă-și dăduse cuvântul de onoare.

Ridică ochii din fața de masă și descoperi că ambii bărbați o studiau curioși; pesemne că i se adresase o întrebare, dar ea nu băgase de seamă. Își ceru scuze timid, și ceru să se repete întrebarea.

– Câteodată e nevoie de mai multe zile... remarcă Janus; se referea desigur la răul de înălțime, iar Rebecca roși. Te-am întrebat dacă ești gata de lucru. Vreau să termin cartea.

Și Rebecca își dorea același lucru, și-l urmă fericită în birou.

Pe tot parcursul dimineții, Janus primi mai multe telefoane. Se pare că se răspândise vestea înapoierii sale, iar a doua zi primi chiar o grămadă de scrisori, cele mai multe cu invitații la diferite petreceri.

În aceeași dimineață mai avu loc un moment jenant pentru Rebecca. Cei doi bărbați studiau corespondența, domnul Leon comentând că fata avea o mulțime de ocazii să socializeze la toate acele întruniri – sau n-o lua acolo? îl întrebă pe Janus.

– De fapt, nu mă duc eu, interveni repede fata. Sunt mai puțin

sociabilă. Dacă-mi dați o carte bună, mă simt fericită.

Janus dădu din cap, mulțumit de răspuns, și schimbă imediat subiectul. Rebecca răsuflă ușurată – trecuse un hop. Astfel, putea trage de timp până la finalul cărții, după care nu mai conta nimic.

Poate că avea să pară ciudată intenția ei de a pleca după doar două săptămâni, dar asta era problema lui Janus. El ar fi trebuit să vină cu ceva, iar la puterea lui imaginativă sigur va născoci vreun motiv. Păcat că deja mărturisise bătrânului că nu avea pe nimeni în Anglia, dar întotdeauna putea aduce în temă vreun prieten de încredere.

Acum că Janus își declarase intenția de a se stabili în Australia, când tatăl lui se retrăsese din capitală, ascultând sfatul doctorului s-o lase mai moale. Cu toate că bătrânul avea nevoie de o ocupație ca să-și umple timpul, altfel viața îi părea pustie și fără sens.

Zilele treceau rând pe rând, iar Rebecca nu-și vedea capul de treabă, fără însă a-și schimba planurile de părsire a domeniului imediat ce cartea avea să fie dată spre publicare.

Interveniseră mici schimbări în atribuțiile ei. Acum, întâlnirile lui Janus cu alte persoane se stabileau în locuri diferite, nu acasă la el, încât spațiului domestic îi rămânea exclusiv funcția primară. Fetei îi surâdea de minune, astfel că nu mai trebuia să intervină în alte probleme; în plus, munca ei nu mai includea socializarea cu persoane străine, care astfel s-ar fi simțit obligate s-o invite și pe ea la diferite întruniri.

Se pare însă că domnului Leon nu-i convenea starea de fapt. Nu era doar nedumerit, dar și iritat de relația oarecum neobișnuită

dintre fiul său și secretara lui. Janus o adusese atâta cale pe cheltuiala sa, pentru ca aici s-o lase de izbeliște, asta doar ca să-și vadă liniștit de afacerile lui. Bătrânul nu concepea un asemenea tratament, și căuta să-și explice singur această atitudine.

Dacă Rebecca ar fi fost mai în vârstă, sau chiar mai puțin atrăgătoare, și-ar fi dat imediat seama. Cum însă tinerei nu-i lipseau farmecele feminine, ar fi făcut furori printre bărbații din comunitatea locală. Toate acestea duceau la o singură concluzie, inevitabilă, de unde și privirile cercetătoare ale bătrânului din timpul cinelor, sau atunci când tânărul petrecea serile acasă. Spre dezamăgirea domnului Leon, Rebecca se retrăgea mai tot timpul la ea în cameră, lăsându-i pe cei doi să-și vadă de treburi. Într-un fel, fata avea dreptate, căci întreaga zi Janus era prins cu alte treburi, iar tatăl său își făcea și el de lucru prin casă, devotându-și timpul micilor sale plăceri pe care le ignorase toată viața. Iar reîntrunirea tată-fiu era o bună ocazie ca cei doi să mai recupereze din timpul pierdut, în care fata nu-și avea locul.

Speranțele ei ca domnul Leon s-o lase în pace se spulberau însă repede. Realizând că urmărirea celor doi îndeaproape nu dădea rezultate, bătrânul puse în aplicare un alt plan. Mai întâi și-l încercă pe Janus – într-o seară pe când acesta era liber, îi sugeră s-o ducă pe musafiră la un spectacol. Rebecca, la început indignată de intervenția bătrânului, se pomeni provocată de ochii sclipitori ai lui Janus. Păreau a-i impune un accept, doar de dragul domnului Leon. Fata însă refuză, motivând că trebuie să scrie acasă, fiindcă tot amânase în ultima vreme; zâmbi șăgalnic, parcă pentru a-și

întări explicațiile.

A doua seară, nimeni nu rămase surprins când Janus ieși la o întrunire de afaceri. Ea însă se pomeni supusă din nou unui interogatoriu, pe tema cum de rămăsese o fată atât de drăguță necăsătorită. Avea oare ceva împotriva sexului opus? Dacă așa stăteau lucrurile, trebuia totuși să ia seama că nu toți bărbații pot fi puși în aceeași oală...Și alte asemenea chestiuni, semn că bătrânul o credea rănită din dragoste, motiv pentru care ea intenționa să nu mai dea curs sentimentelor.

Parțial, acesta era adevărul. Nu avea încredere în bărbați, mai ales în fiul său – nu că din partea lui putea veni vreo amenințare în acest sens, dar ea deja fusese atinsă. Și nu se va putea îndrăgosti de alt bărbat, dar asta n-avea nimic de-a face cu domnul Leon.

Singura soluție era să clarifice totul; în câteva zile terminau, iar decizia ei bruscă de a pleca veni puțin cam pe nepusă masă.

– Nu intenționez să rămân aici, domnule Leon, iar el o urmări surprins. Când fiul dumneavoastră a venit prima oară cu propunerea, eram pe la jumătatea ultimei sale cărți, și pe atunci n-avea de gând să-și schimbe secretara. Și spera într-un fel ca eu să accept o continuare. Oi fi eu bună de secretară, zâmbi ea, dar oricâtă plăcere aș afla din acest post, nu sunt pregătită să stau departe de casă. Am acceptat să încerc, să văd dacă mă acomodez; în caz contrar, mi s-a aprobat întoarcerea.

Domnul Leon avea, pe cât se pare, dificultăți în a pricepe cum stau lucrurile, ca să nu mai spunem că nu-i ieșeau planurile.

– Ți-e dor de casă?

Rebecca se strădui să nu izbucnească, și doar dădu din cap, senină:

– Cam aiurea, nu? După cum v-am spus, nu am pe nimeni, dar găsesc o mulțime de prieteni foarte buni pe care i-am lăsat în urmă. Având în vedere acordul dintre mine și domnul Janus, o să plec cam peste o săptămână. Când cartea e dată spre publicare.

– Dar n-ai văzut nimic din ținuturile noastre! Nici măcar capitala, și am să mă ocup personal de asta. Imediat ce terminați, o să aranjez niște tururi. Nu-ți face probleme cu ce ați hotărât voi, se pare să fiul meu nu prea are timp. Măcar atâta pot să fac și eu pentru tine. Promite-mi doar că n-ai să te repezi la primul avion.

– Ce-am mai făcut acum? se auzi glasul moale al lui Janus, din prag.

Ochii îi scăpărau, plini de furie. Oare de cât timp se afla acolo? Cu siguranță, nu de un minut-două.

– Dacă tu nu știi, atunci n-are rost să-ți mai spun eu, zise tatăl lui. Credeam că fiul meu e mai inteligent! Și ieși.

– În birou! îi ordonă fetei și se îndreptă cu pași hotărâți spre scări.

Tânăra îl urmă ca teleghidată. Abia mai apoi realiză că putea foarte bine să dea cărțile pe față. Pleca, și nimic n-avea s-o mai împiedice. Spera doar ca bătrânul să-i scuze lipsa de politețe pentru că nu rămâne să facă turul orașului.

Păși în birou, îmbărbătându-se pentru furtuna ce-avea să vină. Se aștepta ca Janus să înceapă cu solicitarea ca orice e legat de munca lor să-i fie adus la cunoștință mai întâi lui; dar nu...Bărbatul

o invită să ia loc, parcă pregătit să reia lucrul. Din nou o surprinză, căci el nu dicta de obicei după-amiaza. Cel puțin, nu pentru roman. Poate doar niște scrisori. Însă după cele trei ore pline de dimineață, nu-l credea în stare să mai continue și seara.

– Vrei să terminăm povestea, nu? la care fata dădu din cap; niciodată nu-și dorise ceva cu atâta ardoare. Bun, hai s-o terminăm.

După un asemenea început în forță, îi era mai greu să se concentreze. Mintea îi zbura încolo și-ncoace – gânduri intime, care n-aveau nimic a face cu romanul. Probabil că Janus voia astfel să se asigure că ea nu se răzgândea – o dorea dusă de-acolo, și profita de ocazie.

Pe de o parte, scria cu repeziciune, pe de alta continua să se gândească la cu totul altceva, fără însă a face greșeli. Câteodată îl mai întrerupea, pentru a se asigura că nimerise cuvântul, iar Janus se oprea și-i confirma, uneori dictându-i pe litere în cazul în care era un cuvânt necunoscut. La un moment dat însă, nu mai avu răbdare:

– Ce naiba ți se pare că este?

Rebecca se miră, nepregătită, și hotărâtă a nu se lăsa antrenată într-o ceartă, acum că totul decurgea după bunul ei plac.

– Un fel de bumerang, sugeră ea?

– Credeam că e evident, având în vedere unde ne-am plasat.

– Dar puteați foarte bine să-i spuneți bumerang, nu? Fără să folosiți un regionalism.

Janus o privi un timp, meditativ.

– Acum am pierdut firul! strigă. Uite ce-ai făcut!

– Nu contează, încercă ea să-l liniștească. Cu o secretară de pe-aici, așa ceva nu se mai întâmpla.

– Sub nicio formă! și trânti caietul său de notițe. Nu mai merge! Nu pot lucra sub asemenea presiune. O să-mi ia alte șase luni, și privi cu coada ochiului spre fată. Ai promis să stai până terminăm, nu?

Ea confirmă din cap. Dacă el credea că o poate lungi, pentru că-i era lene să-și caute altă secretară, nu-i mergea planul.

– Da, și-o să mă țin de cuvânt. Mai avem un capitol, și, în ritmul normal, două zile ar fi de– ajuns.

– Atitudinea ta nu e demnă de o secretară devotată. Credeam că-mi datorezi mai mult de atât.

Nici cu asta nu-i mergea.

– N-ați uitat ceva? Mi-ați promis că pot să plec după ce terminăm. Și iată că plec. În primul rând, nu mi-am dorit acest post, și se îndreptă spre ușă.

– Dacă tu crezi că o să mă stabilesc în Anglia, atunci mai gândește-te o dată, strigă el în urm ei. Rămânem, m-auzi?

Rebecca auzi, la fel ca toți cei care locuiau în casă, dar cu alt înțeles probabil. Acum, fata își dorea și mai aprig să scape de-acolo. Se întâlni cu bătrânul și brusc simți un val de furie necontrolată. Ce le păsa lor de sufletul ei? Pentru familia Leon, ea însăși era un nimic.

– Am auzit și cereri mai bune, rânji domnul Leon. Ca scriitor, s-ar zice că se pricepe mai bine de-atât, nu?

Rebecca îngheță. Auzise bine – "cereri"? Janus strigase că rămân

acolo, nu în Anglia. Doar nu...imposibil...Se cutremură. Nu voia să se lase păcălită, așa că se îndreptă spre camera ei.

Precum un vârtej, ceva îi trecu pe dinainte pe când ajunse în prag, și se pomeni în fața unor ochi albaștri luminoși, care prevesteau o lungă bătălie. Janus o întoarse cu fața spre el:

– Ai auzit ce-am spus?

– Nu trebuie să strigați! răspunse ea. Ar fi bine să mergeți jos la tatăl dumneavoastră, care se zbate în întrebări fără răspuns. Crede că m-ați cerut în căsătorie – și credea ceva de genul că puteți mai mult de-atât.

Janus o grăbi să intre în cameră și închise ușa, cu zgomot.

– Și are dreptate! zise, ochii licărindu-i. Dar nu e ușor să te pui în fața catârului, iar tu așa ai fost încă de când ne-am cunoscut. Plus că aveai de gât o etichetă "Nu deranjați". Și nu știam dacă e mai bine să te trag de mânecă sau să te ademenesc. Dar mi-am dat seama că dacă-ți fac avansuri ai să fugi mâncând pământul.

Se lăsă tăcere, iar Rebeccăi nu-i venea să creadă cuvintele acestea. Își ținea ochii în pământ.

– Nu știu de ce te temi să-ți afișezi sentimentele, continuă el, dar știu sigur că ți-e frică. Și nu cred că are legătură cu ceva ce ți s-a întâmplat doar ție. Poate că într-o zi am să aflu. Nu poți să te ascunzi continuu, și nici nu vreau să te las. Mai știu că la fel de neliniștită te simți în preajma mea precum sunt eu în a ta, numai că refuzi să recunoști acest lucru. Aș putea aștepta la nesfârșit, dar după cum ai remarcat, răbdarea nu-mi este caracteristică, atunci când e vorba de persoana mea. Îți cer să te căsătorești cu mine,

mâine, dacă e posibil, sau poimâine dacă nu. Adică nu intenționez să mai las timpul să treacă. Apoi...n-ai decât să vizitezi cât vrei, cu mine sau cu tata, dar n-ai să pleci la oraș fără să ai verighetă pe deget, ca să se vadă că ai fost luată!

N-o lăsă să răspundă, chiar dacă ar fi avut ceva de comentat. Indiferent ce gânduri ar fi avut, Janus i le risipi pe toate sub o ploaie de săruturi, care păreau că nu se mai sfârșesc. Abia acum realiza tânăra adevărul despre emoțiile de care îi vorbise el mai devreme; nu doar că o neliniștise, dar o aprinsese de-a binelea, precum un vulcan în acțiune, iar buzele ei erau gata acum să-l stingă.

La scurt timp, după ce-și netezi părul puțin și-și recăpătă stăpânirea de sine, încercă să se recompună pentru a părea cât mai credibilă în fața domnului Leon, căruia aveau să-i dea vestea – confirmată. Totuși, Rebecca mai avea o problemă, pe care o dezvălui după ce-și potoli bătăile inimii:

– Janus, n-am luat eu broșa...

– Știu, zâmbi el. Laura m-a lămurit. Și i-am ținut un discurs de să-l țină minte, și-i luă fața în palme.

Rebecca îl privi mirată un timp, apoi încercă să se elibereze.

– Știai și m-ai șantajat!

Janus n-avea de gând să piardă totul tocmai acum, așa că forță nota pentru o victorie:

– Totul se trece cu vederea la bine și la rău, șopti el la urechea ei, reușind astfel a-i anihila orice tendințe de răzbunare.

Apoi o lăsă să se aranjeze puțin, după care coborâră în camera de zi, unde bătrânul aștepta impacientat. Cei doi apărură mână în

mână, ca să-și asigure o intrare cât mai grăitoare, nu cumva ea să se facă de râs.

De fapt, fata n-avea de gând să se dea în spectacol. Își îngropase toate temerile. Știa acum că pentru o căsnicie e nevoie de două persoane și-l iubea îndeajuns pe Janus ca să riște pentru viitorul ei. Deși ideea de risc nu era tocmai una potrivită, căci și Janus o iubea – găsise tocmai ce-și dorise cel mai mult pe lumea asta.

– Era și timpul! zise domnul Leon și o îmbrățișă, apoi îl privi mândru pe fiul său. Foarte bine Presupun că trebuie să-i transmit lui Jake să facă o plimbare până la Goolie?

– Cum de ai știut? zâmbi Janus. E ferma noastră. A fost a unchiului meu. Mi-am petrecut copilăria acolo...Îți dau o singură șansă să ghicești unde ne vom petrece luna de miere!

Rebecca știa deja răspunsul și știa și cum avea să arate locul. Doar Janus o descrisese cu ceva timp în urmă, nu?

Sfârșit